

DESPRE SPIRITUL SFÂNT

Volumul IV

Ce sunt darurile Spiritului Sfânt și la cine se dau?

Calea Creștină

2021 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

Dacă nu se face o precizare, citatele sunt din Biblia D.Cornilescu.
 Siglele altor traduceri ale Bibliei folosite în carte:
 GBV = tradusă și tipărită de Gute Botschaft Verlag versiunea din anul 1989 sau cea din anul 2001.
 NTTF = Noul Testament Traducerea Fidelă.
 NW = Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi (2000; 2006).
 SCC = Scripturile Calea Creștină

Prescurtari:

n.s. - notă de subsol.

î.Ch. - înainte de Christos.

d.Ch. - după Christos.

	CUPRINS	Pagina:
1	Ce sunt darurile Spiritului Sfânt și la cine se dau?	3
2	Au încetat darurile Spiritului în adunare?	12
3	Care sunt darurile spirituale?	26
4	Analiza darurilor și a serviciilor spirituale	32
5	Exercitarea darurilor în adunare	218
6	Cum să-ți afli darul spiritual?	230
7	Cum să-ți dezvolti darurile pe care le ai?	232

1. CE SUNT DARUSILE SPIRITULUI SFÂNT ȘI LA CINE SE DAU?

Ce sunt darurile Spiritului Sfânt?

În acest material vorbim strict de darurile date de Spiritul Sfânt, și nu despre darurile, abilitățile sau talentele naturale, provenite din naștere și exercițiu.

Darurile Spiritului Sfânt, sunt „**arătarea**” (BC) sau „**manifestarea**” (GBV), Spiritului Sfânt spre folosul tuturor. În 1Corinteni 12:7, se face această precizare: „**Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora**”. Astfel fiecărui creștin autentic i se dă *arătarea Spiritului*, adică Spiritul se manifestă ca lucrare de apostolie, sau lucrare profetică, sau de învățare, sau de a face minuni, sau de vindecare, sau de vorbiri în limbi, etc.

Darurile Spiritului Sfânt (1Corinteni 12:4; Evrei 2:4), mai sunt numite în Biblie ca fiind: daruri ale harului (Romani 11:29; 12:6; 1Corinteni 1:7; 7:7; 12:28,30,31; 1Timotei 4:14), darul harului lui Dumnezeu (2Timotei 1:6), sau daruri spirituale (Romani 1:11; 1Corinteni 12:1; 14:12).

Expresia daruri ale harului, apare de cele mai multe ori în Biblie, în greacă: „**kharismata**”, care are sensul de dar gratuit și nemeritat.

Darurile Spiritului Sfânt sunt aceleași cu cele ale harului, fiindcă de pildă profeția este prezentă și pe lista cu daruri ale harului din Romani 12:6-8 și pe cea cu daruri ale Spiritului din 1Corinteni 12:4-11.

Iar, în 1Corinteni 1:7, numele darurile, ale creștinilor din orașul Corint este de: daruri ale harului, iar acest daruri ale harului sunt descrise în 1Corinteni 12:4-11; ca fiind daruri ale Spiritului Sfânt.

După cum am explicat și în volumul I – **Cine este Spiritul Sfânt**. Acolo am explicat că există un singur Spirit Sfânt, o singură persoană, dar aceasta se ramifică prin înmulțire, rezultând darurile Lui (alte spirite cu lucrări specifice). Fiecare ramificare, este specializată într-un domeniu sau într-o lucrare, „**Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh**” (1Corinteni 12:11). El dă daruri, (alte spirite provenite din El), după cum El voiește, deoarece ele provin din El, și manifestă atributele și lucrările Lui.

Astfel accentul nu cade pe diferențierea numerică între Spiritul Sfânt și aceste daruri-spirite (copii ai Spiritului Sfânt); ci, pe lucrarea Spiritului Sfânt făcută prin aceste spirite. Însă, deoarece, aceste spirite Îi atribui Lui toate aceste lucrări, este ca și cum ele ar fi, nu persoane distinct de Spiritul Sfânt; ci, doar manifestări ale Lui, prelungiri ale ființei Lui. Așa cum îngerii din V.T. erau persoane

distincte de Dumnezeu, dar atunci când erau trimiși în misiuni, se prezentau ca Dumnezeu, El se manifesta prin ei (exemplu: Exod 3:2-7, îngerul este numit și înger și Dumnezeu și Iehova).

De pildă, ca să înțelegem, fiecare flacăra pe cap a celor 12 de la Penticosta (Fapte 2:1-4), era un alt Spirit provenit din Spiritul Sfânt: „Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei”, și de aceea se spune că „toți s-au umplut de Duh Sfânt”, nu de SPIRITUL (articulat) Sfânt.

În Numeri 11:17-25, se spune: „Eu Mă voi pogorî și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine, și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur...Domnul s-a pogorât în nor și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni. Și de îndată ce duhul s-a așezat peste ei, au început să prorocească; dar după aceea n-au mai prorocit”.

Din acest text reiese că dintr-un singur Spirit Sfânt, care îl ajută pe un singur om în slujire, dacă se ia din El o parte, și apoi se împarte la șaptezeci de oameni, pot profeti toți. Aceea parte din Spiritul Sfânt, care a luat-o Dumnezeu și a pus-o peste șaptezeci, au devenit: 70 de spirite, fiecare om având un Spirit, născut din aceea parte din Spiritul Sfânt care a fost luată din Spiritul de peste Moise. Este clar că o persoană nu se poate divide, dar ea poate să se dividă prin naștere, înmulțire. Omul naște oameni, Spiritul Sfânt naște spirite sfinte (comp. cu Ioan 3:6).

Dumnezeu folosește ideea de a lua „din Spiritul” (o parte din Spiritul), pentru că, nu a luat din Moise 70 de spirite; ci, a luat o parte din substanța Spiritului care era peste Moise, din care a împărțit fiecăruia. Așa cum Iesus a înmulțit pâinile și peștii, sau așa cum Dumnezeu a luat o bucată din Adam (o coastă) și a făcut-o pe Eva.

Binențeles că odată intrată în fiecare din cei 70, fiecare părticică din Spiritul Sfânt, a devenit un alt Spirit (numeric vorbind, nu ca lucrare, caracter, calități, căci calitativ, cele 70 de spirite, Îl reprezentau pe Spiritul Sfânt la intensitate suficientă pentru oameni).

În concluzie, darurile Spiritului Sfânt, sunt spirite izvorâte din Spiritul Sfânt, care fac o lucrare a Sa, ele pe de o parte sunt persoane spirituale distincte de Spiritul Sfânt, dar pe de altă parte ele sunt arătări, manifestări ale Spiritului Sfânt. Accentul în descrierea darurilor în Biblie, nu cade pe distincția ca persoane spirituale între daruri și Spiritul Sfânt; ci, accentul cade pe aceste spirite ca fiind manifestări/arătări ale Spiritului Sfânt.

Dar în volulmul trecut am vorbit despre **roada Spiritului**, astfel se ridică întrebarea: **Care este diferența dintre roada Spiritului și**

darurile Spiritului Sfânt, având în vedere că ambele sunt lucrări ale Spiritului Sfânt?

Am făcut un tabel, pentru a observa, diferența dintre roada și darurile Spiritului Sfânt?

Roada Spiritului Sfânt	Darurile Spiritului Sfânt
Definește ceea ce este caracterul unui creștin	Determină ceea ce face un creștin
Toți creștinii au roada	Nu toți creștinii au același dar
Este la singular (roada)	Este la plural (darurile)
Nu poate fi imitată de Satan	Pot fi imitate de Satan
Are de-a face cu caracterul	Are de-a face cu lucrarea creștină
Este un scop în sine	Este un mijloc pentru atingerea unui scop
Este permanentă / eternă	Vor înceta
Este în funcție de spiritualitate	Nu sunt în funcție de spiritualitate

Cum se raportează însă darurile spirituale la cele naturale?

Oswald Sanders vorbind despre darurile spirituale afirmă că „*darurile spirituale nu înlocuiesc darurile naturale, ci le intensifică și le stimulează. Nașterea din nou nu schimbă calitățile naturale, dar, când ele sunt puse sub controlul Spiritului Sfânt, sunt ridicate la o nouă eficiență*”.¹ Și deseori, cu această ocazie, sunt declanșate capacități ascunse care de acum înainte pot fi valorificate și dezvoltate.

Darurile spirituale date de Spiritul Sfânt le găsim enumerate în patru liste din Sfânta Scriptură: Efeseni 4:11; Romani 12:6-8; 1Corinteni 12:5-11; 28-30; 1Petru 4:11.

Referitor la darurile spirituale enumerate în aceste liste, Millard Erickson spune: „*de vreme ce nici una din cele patru liste nu cuprinde toate darurile care se găsesc în celelalte liste, se poate imagina că nici măcar toate împreună nu epuizează toate darurile posibile ale Spiritului*”.² Prin urmare, aceste liste, luate în mod individual și colectiv, ilustrează diversele daruri cu care Dumnezeu a înzestrat Biserica. Dar aceste liste nu se pretind a fi complete

¹ J. Oswald Sanders, *Călcați pe urmele Mele*, Logos, Cluj, 1993, p. 110.

² Millard J. Erickson, *Teologie creștină*, Cartea Creștină, Oradea, 1998, vol. III, p. 37.

(exhaustive), cu siguranță că pe lângă darurile prezentate în Scriptură mai sunt și altele.

Cine dă darurile spirituale?

Spiritul Sfânt este cel ce împarte darurile, după cum voiește, după cum este consemnat la 1Corinteni 12:11: **„Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește”**. Astfel Spiritul Sfânt este cel ce dă darurile, Domnul Iesus dă serviciile (slujbele), iar Dumnezeu Tatăl, face lucrările după cum se spune în 1Corinteni 12:4-6: **„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; Sunt felurite slujbe, dar este același Domn; Sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți”**.

Totuși aceasta nu înseamnă că este greșit să spunem: Dumnezeu mi-a dat un dar, sau Dumnezeu dă darurile după voia Lui, sau Domnul Iesus le-a dat?

Nu este greșit având în vedere că ei sunt în unitate, uneori putem spune că Spiritul Sfânt lucrează și cheamă și rânduiește în serviciu, alteori Domnul Iesus a lucrat și a chemat la o slujbă, ș.a.m.d.

Există un pasaj, unde Dumnezeu dă darurile (Evrei 2:4), și un pasaj unde Domnul Iesus, dă darurile (Efeseni 4:7-11).

În Evrei 2:4: **„în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!”** Observăm din acest pasaj că Dumnezeu (Tatăl) întărea mărturia apostolilor, prin semne, minuni și felurite putere și prin darurile Spiritului, împărțite după voia lui Dumnezeu.

În Efeseni 4:11, se spune: **„Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos... Cel ce s-a pogorât, este același cu cel ce s-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători”**.

În acest text este vorba de oameni-daruri, de oamenii care au darul și serviciu de: apostol, profet, evanghelist, păstor și învățător.

Însă voia Spiritului nu este diferită de voia lui Dumnezeu și a lui Iesus, Ei sunt în unitate, iar Spiritul se supune lui Dumnezeu și Fiului, și este trimis unde vreau Ei (Ioan 14:26; 15:26).

De aceea, în concluzie, putem spune că Dumnezeu dă darurile prin Fiul și Spiritul Sfânt.

Darurile Spiritului Sfânt le primim când devenim copii ai lui Dumnezeu, când devenim un mădular în corpul lui Christos (1Corinteni 12:12-30), dar unele daruri suplimentare se pot da ulterior convertirii (Fapte 4:29-31).

Care este diferența dintre darurile Spiritului Sfânt și darurile naturale (talentele)?

Am făcut un tabel pentru a înțelege mai bine:

Talente naturale umane	Daruri spirituale divine
Sunt moștenite de la strămoși	Sunt date de Spiritul Sfânt
Prezente de la naștere	Prezente de la nașterea din nou
Date de Dumnezeu întregii rase umane	Date de Dumnezeu membrilor corpului lui Christos.
Destinate activităților umane	Destinate servirii corpului lui Christos
Operează la nivel natural	Operează la nivel supranatural (spiritual)
Efectele sunt temporare / finite	Efectele sunt eterne / infinite
Pot opera independent de lucrarea Spiritului Sfânt.	Darurile sunt chiar lucrarea Spiritului Sfânt prin noi.

Dar să vedem în continuare:

Care este scopul darurilor spirituale?

Trebuie să nu uităm că darurile Spiritului Sfânt le primim nu pentru a ne lăuda cu ele sau a ieși în evidență, ca și cum ar fi meritele noastre că le-am primit (1Corinteni 4:7), nici pentru a sluji propriilor interese, ca și Corinteni, care căutau vorbirea în alte limbi pentru zidire proprie, și nu tălmăceau pentru ca adunarea să fie edificată (1Corinteni 14:6-19,27,28).

Dar darurile sunt și pentru zidire spirituală personală, dar nu pentru interesul nostru cu scopul de mândrie, superioritate, pentru ca faima sau ca poziția noastră să crească în adunare.

În 1Corinteni 14:4, este un exemplu de zidire personală: **„Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși”**, dar acest mod de zidire personală nu este egoist sau care duce la îngâmfare; ci, este mijlocul dăruit de Dumnezeu de a ne auto-zidi ca apoi să slujim pe alții, în virtutea acestei întăriri a spiritului nostru.

Chiar predicile noastre ne zidesc și pe noi, cântările ce la cântăm acasă, etc. sunt pentru zidirea noastră, întărirea spiritului nostru, dar nu pentru a ne făli; ci, pentru a sluji ulterior după puterea dobândită acasă prin activități spirituale. Căci darurile indirect sau direct sunt pentru slujirea adunării și chiar a oamenilor din lume prin evanghelizare. Astfel chiar când ne zidim personal prin limbi sau prin alte daruri, nu uităm ca aceasta trebuie să ducă în final, la zidirea

altora căci darurile sunt date „spre folosul tuturor” (1Corinteni 12:7, GBV).

În 1Corinteni 14:12, se spune: „Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belsug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii”. Această zidire sau edificare spirituală, trebuie căutată totdeauna prin daruri, observați ce se spune în 1Corinteni 14:26: „Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească”. Darurile sunt „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (1Corinteni 12:7; Efeseni 4:12). Astfel darurile trebuie să promoveze progresul spiritual, creșterea iubirii și a unității nu a dezbinării, ele fac bine în trupul lui Christos.

Biblia face referire la anumite daruri pentru a descrie cum trebuie ele să zidească:

1Corinteni 14:3,5,31: „Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere...Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tălmăcește aceste limbi, ca să capete Biserica zidire sufletească...Fiindcă puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați”.

În Efeseni 4:11-16, se descriu mai pe larg scopurile pentru care Domnul a dat darurile în adunare, acolo se spune: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste”.

Iată foarte multe scopuri au darurile Spiritului Sfânt, desăvârșirea sau echiparea sfinților, zidirea sau edificarea corpului lui Iesus, scopul final este ca TOȚI să ajungem la starea de unitate a credinței și

cunoștinței la statura de om matur spiritual, la statura plinătății în Christos. Dacă nu sunt aceste daruri în adunare, noi suntem ca niște copii aruncați înapoi și încolo de orice vânt de învățătură. Iar fiecare mădular trebuie să zidească cu darul lui pentru creșterea corpului lui Christos.

Întrebă-te, îți folosești tu darul a te promova pe tine sau pentru a zidi corpul și pentru echiparea sfinților? Folosești darurile pentru a susține iubirea și unitatea? Nu uita că corpul lui Christos se zidește și crește în dragoste (Efeseni 4:15).

Un ultim text este în 1Petru 4:10,11, unde se spune: **„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin”**.

Iată că **„fiecare din voi [din adunare] să slujească altora după darul pe care l-a primit”**, nu doar predicatorii și corul să slujească după darul ce l-a primit!

Și cu ce scop este această slujire? Nu este pentru aplauze, nici pentru a fi felicitat după program, nici pentru a primi bani sau faimă, nici pentru a deveni vedeta bisericii sau denominațiunii, căci nu avem nevoie să ne lăudăm cu oameni (1Corinteni 3:21); ci **„pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin”**.

În corpul lui Christos este nevoie de toate manifestările Spiritului, căci fără un dar, adunare este lipsită de capacitatea de a face o lucrare. Este ca un om care are toate măduarele trupului, dar unele funcțiuni din mădulele nu îi funcționează. Chiar dacă un deget ți-e scântit, vei vedea ce greu este să te închei un nasture la cămașă, fără un dar sau mai multe, scopul darurilor sau al adunării este afectat.

De pildă, a nu avea în adunare oameni cu deosebirea spiritelor, pot veni lupi răpitori sau profeți falși să-și facă lucrarea demonică și fără acest dar, pot cu greutate să fie depistați, sau în anumite cazuri nu vor fi depistați. Sau o adunare fără evanghelist, este o adunare în cerc închis un club pentru mermbrii, și nu o adunare mobilizată în frunte cu evanghelistul de a predica evanghelia.

Câte daruri are un creștin?

Darurile pot fi: la trecut, la prezent și la viitor (comp. cu 1Corinteni 12:7,8,11), ceea ce indică că eu am daruri, cu care am lucrat, cu altele poate lucrez în prezent, și cu altele pot să lucr în viitor.

Deci eu în viața mea de credință, pot avea multe daruri, dar cu unele am lucrat cu altele lucrez, și altele voi lucra. Dar cu un dar (cel primordial al meu) am lucrat, lucrez și voi mai lucra este darul majoritar, pregnant, înclinația principală a persoanei mele amplificată de darul Spiritului corespondent.

Revin la ideea că trebuie să se manifeste cât mai multe daruri într-o viață de credință chiar cât mai multe ar fi ideal. Dar dacă într-o viață de credință să spunem de 50 de ani de căință, nu se manifestă multe daruri sau se manifestă puține, sau slabe calitativ, cantitativ, intensiv, atunci este o problemă cu acel credincios, fie conștient sau inconștient el inhibă unele daruri sau lucrări ale Spiritului. El nu caută, nu dorește, nu prețuiește toate darurile, sau nu ascultă de Dumnezeu, nu are credință, sau nu le consideră necesare și de aceea nu le primește.

Un creștin are un dar de bază, după cum un om are o slujbă un serviciu, însă temporar și la nevoie, devine în familie, bucătar, tâmplar, instalator, electrician, dar ceea ce repară el prin casă este infim mai puțin ca timp de lucru decât slujba de baza. Însă acel dar pregnant nu va fi tot timpul activ în credincios, după cum nici serviciul laic nu-l profesăm 24 de ore din 24.

O altă greșală, este că unii spun că dacă au darul de învățător, nu mai pot vorbi în limbi, sau dacă sunt profeți nu mai pot învăța, etc. Totuși Biblia arată că un creștin poate avea multe daruri, dar nu toate deodată. Creștinii pot avea nu numai un dar, ci mai multe.

De pildă, Biblia declară că darurile: vorbirea în alte limbi, profeția, etc. sunt daruri pe care le poate avea orice creștin (Fapte 2:38,39; 1Corinteni 14:31). Chiar dacă la unii creștini, unul din aceste daruri va fi pregnant sau principal, și la alții poate același dar, va fi ca o apariție secundară, și va avea un alt dar principal, însă toate aceste daruri enumerate mai sus, le poate avea orice creștin.

Unul poate fi bătrân de adunare, dar primește spontan prorocia, și apoi nu mai proorocește, darul lui pregnant este de a fi presbiter, bătrân, pastor, dar poate avea ocazional și alte manifestări, ca cei 70 de bătrâni ai lui Israel, în Numeri 11:17-25, se spune: „**Eu Mă voi pogori și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine, și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur...Domnul s-a pogorât în nor și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni. Și de îndată ce duhul s-a așezat peste ei, au început să prooroască; dar după aceea n-au mai prorocit**”.

Iată pe lângă darul tău principal, în anumite zile poți manifesta și alte daruri, deoarece darurile sunt descrise: la trecut, la prezent și la viitor (comp. cu 1Corinteni 12:7,8,11), ceea ce indică că eu am daruri, cu care am lucrat, cu altele poate lucrez în prezent, și cu altele pot să lucrez în viitor.

Dar atunci de ce creștinii nu experimentează aceste manifestări ale Spiritului Sfânt? Motivele sunt multe, cum ar fi necredința, mulțumirea cu o stare căldică, etc. însă cu siguranță **problema este la noi, nu la Dumnezeu** care este credincios față de Cuvântul Său.

Noi în primul rând, trebuie să recunoaștem că problema este la noi, și trebuie să începem să credem aceste versete, apoi să cerem Spiritul Sfânt (Luca 11:13), să ascultăm de Dumnezeu (Fapte 5:32), și să ne deschidem cu credință la factorul miracol, și să alungăm frica, căci NU am primit un Spirit de frică sau lașitate; ci, un Spirit de putere (2Timotei 1:7).

Nu putem vorbi de o adunare a lui Dumnezeu dacă aceste daruri nu se manifestă, după cum nu putem vorbi de un corp, unde lucrarea mădulelor nu funcționează.

Nu știu dacă aș dori să am un trup în care să nu funcționeze bine rinichii, ficatul, fierea, plămânii, etc. Mi-ar place să am un astfel de trup? Dar atunci cum îi place la Christos, la Capul, când mădulele nu doresc să-și facă lucrarea și să accepte darurile adică funcțiunile (lucrarea) mădulelor?!

Concluzie:

Un creștin la început poate avea puține daruri, atunci când primește Spiritul Sfânt, însă prin voia Suverană a lui Dumnezeu, și prin acceptarea lor și dorința de a lucra cu ele, un creștin le poate primi ulterior pe rând după nevoile lucrării alte daruri.

Darurile se manifestă pe rând în viața credinciosului unele mai mult, altele mai puțin, sau chiar unele de loc în cazul în care nu sunt nevoi în direcția aceea. Însă de cele mai multe ori, darurile dacă nu apar sunt din cauză că aceea persoană nu le acceptă și nu le dorește, stinge Spiritul, nu crede că sunt pentru epoca respectivă, le respinge sau le neglijează, și nu pentru că nu sunt necesități în direcția celui dar.

Creștinul are unul sau doar câteva daruri pregnante sau principale (adică cu unul sau două cu care lucrează cel mai mult, atât calitativ cât și cantitativ), și alte daruri pot apărea în viața lui de creștin ca daruri secundare.

2. AU ÎNCETAT DARURILE SPIRITULUI ÎN ADUNARE?

În general în prezent există trei opinii mari în ce privește existența darurilor Spiritului după cum urmează:

📖 **Darurile au încetat** după moartea apostolilor și încheierea canonului Biblic.

📖 **Darurile spirituale sunt permanente** în adunarea creștină până la venirea lui Iesus Christos și a stări de perfecțiune a credinciosului.

📖 **Doar unele daruri au încetat**, așa numitele ‘daruri semne’, adică: darul minunilor, limbilor, profeției, vindecărilor, apostolatului. Însă alte daruri ca: conducerii, învățării, milosteniei, dărniceii, ospitalității, etc. nu au încetat.

Să lăsăm ca Biblia însă să ne răspundă la întrebarea: *Au încetat unele daruri, sau toate darurile Spiritului Sfânt? Sau ele pot fi active în totalitate și în prezent în adunare până la venirea Domnului?*

Cu atât mai mult, ar trebui să încercăm să răspundem la această întrebare deoarece darurile sunt date **„spre folosul tuturor”** și **„pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”** (1Corinteni 12:7; Efeseni 4:12).

Vom analiza pe rând argumentele Scripturale ce tratează existența darurilor și când acestea vor înceta. Este de preferat, dacă dorim să ajungem la concluzia corectă, să dăm la o parte prejudecățile, sau credința bazată doar pe cunoștința sau experiența acumulată într-o biserică, și să lăsăm umpluți cu adevărul simplu al Cuvântului lui Dumnezeu. Să dăm la o parte idei de genul: *„Eu nu am văzut niciodată minuni, deci trebuie ca darul minunilor să nu mai existe”*; sau: *„noi credem în Cristos, însă nu vorbim în limbi, tocmai deoarece cred că acest dar a încetat”*; sau *„nu cunosc pe nimeni cu darul vindecărilor, și cunosc mulți creștini; astfel nu mai cred că acest dar este funcțional în prezent”*; sau *„am fost la mai mulți profeți și ei mi-au dat mai mult, ‘îndemnuri evlavioase’, și nu profeții cu preziceri clare în ce privește viitorul, astfel eu cred că acest dar nu mai există cu adevărat”*; sau *„eu sunt salvat, îl am pe Domnul în inima mea, ce nevoie mai am de daruri”*, etc.

Cu exemple de acest gen, am putea continua la nesfârșit, însă unde greșesc toți acești oameni? Ei se bazează când trag concluziile, pe ceea ce simt, pe ceea ce văd, pe ceea ce au experimentat, pe ceea ce cunosc prin observare, însă Biblia care este Cuvântul lui Dumnezeu ne spune în 2Corinteni 5:7: **„pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere”** iar în Romani 10:17 se spune: **„Astfel, credința vine**

în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Astfel, ei nu pot experimenta darurile minunate a lui Dumnezeu date prin Spiritul Sfânt deoarece, ei umblă prin vedere și nu prin credință, ei se bazează când trag concluzii pe ceea ce văd, simt și aud, în loc să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Unii spun: „*dacă aș vedea în prezent un miracol aș crede că e posibil și în zilele noastre*”, astfel ei își exprimă necredința, ei prima dată ar trebui să-și pună problema: „*ce învață Biblia despre daruri? Dacă ea învață că ele funcționează și în prezent, atunci eu cred indiferent ce văd sau ce aud, sau de ce se întâmplă la mine în biserică. Eu cred pentru că Cuvântul este adevăr* (Ioan 17:17; vezi și Proverbe 30:5,6), și pentru că eu nu mă bazez pe ceea ce văd ci pe credința auzită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel indiferent ce spun păstorii, predicatorii sau liderii religioși, chiar dacă toate bisericile ar spune la un loc că darurile au încetat, însă dacă Cuvântul lui Dumnezeu îmi spune altceva, eu cred Cuvântul.”

Tu ce crezi dragă cititorule? Crezi Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu sau ceea ce vezi și simți? Sau ceea ce ți-au spus păstorii din biserica ta?

Dar haide-ți să vedem ce învață Cuvântul lui Dumnezeu în ce privește existența darurilor, învață El că darurile Spiritului, au încetat după moartea apostolilor? Sau o dată cu încheierea Canonului Biblic? Sau că doar unele daruri mai funcționează în prezent, sau Biblia învață că toate darurile vor exista până la venirea Domnului și la glorificarea noastră și astfel fiind făcuți perfecți (desăvârșiți) atunci nu vom mai avea nevoie de daruri.

Pretinse argumente în favoarea încetării darurilor:

Obiecție: Darurile au încetat o dată cu moartea apostolilor. În Noul Testament ne este prezentat cum anumite daruri au fost transmise prin Domnul și prin punerea mâinilor de către apostoli, de asemenea, prin ei Dumnezeu a făcut miracole sau în prezența lor (Fapte 2:4,14,17,43; 5:12; 10:44-46; 19:6; etc.). Astfel o dată ce ei au murit, aceste capacități sau pierdut.

Răspuns: Nu există nici un text clar care să precizeze că miracolele și darurile spirituale era obligatoriu să se manifeste doar în prezența celor 12 apostoli sau prin punerea mâinilor lor.

De exemplu, Filip fără a fi apostol a făcut miracole, și fără ca apostolii să fie de față (Fapte 8:5-8); tot la fel Anania (Fapte 9:10-18). Darurile sunt legate de voia Suverană a lui Dumnezeu și nu de prezența unor oameni (Evrei 2:4), și de credința individuală (Ioan 14:12).

În plus, Vechiul Testament semnaleză daruri ca profeția de pildă, fără a fi prezent Domnul Iesus sau apostolii.

Obiecție: Un alt argument, este că darurile Spiritului au avut ca scop înființarea și adevărarea prin semne a adunării creștine (Fapte 2; Evrei 2.2-4), o dată ce aceasta este înființată nu mai sunt necesare darurile.

Răspuns: Biblia spune că darurile au servit la întemeierea creștinismului, însă nu spune nicăieri că nu mai sunt necesare. Ba din contră, ea învață de importanța darurilor, deoarece prin ele este zidită adunarea în orice timp. Astfel la 1Corinteni 14:12, se spune: „**Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii.**” Mai e nevoie ca adunarea să fie zidită? Cu siguranță, atunci mai este nevoie și de daruri (vezi și Efeseni 4:7,11-13).

Obiecție: Unii spune: „*prorocia este periculoasă existând mulți profeți mincinoși*” (Matei 7:15-22; 24:24), astfel e periculos să acceptăm darul profeției de pildă.

Răspuns: Biblia ne învață că există și „**învățători mincinoși**” atunci nu cred că mai are rost să mai învățăm în adunare ??? Deci dacă mergem pe acest principiu, atunci pentru a fi consecvenți ar trebui să respingem și pe învățători și învățătura, căci Biblia spune în 2Petru 2:1: „... și între voi vor fi **ÎNVĂȚĂTORI MINCINOȘI, care vor strecura pe furiș erezii nimicroare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi.**” Deci și predicile pot fi periculoase, și slujba de învățător.

Prin urmare, înțelegem că noi trebuie să cercetăm învățătura venită fie de la vreun profet, fie de la vreun învățător, aceasta este soluția Biblică (1Ioan 4:1-3) nu respingerea unor daruri ale Spiritului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune să respingem un anumit dar, chiar dacă există pericole, ea ne spune să verificăm darurile și să luăm cei bun.

Astfel soluția nu este să aruncăm apa din vană cu tot cu copil, noi trebuie să judecăm profețiile să cercetăm să discernem adevărul de eroare, acesta este sfatul bibliei și nu închiderea față de daruri (1Tesaloniceni 5:19-21; 1Ioan 4:1-3). Haideți să nu mai semănăm nici o plantă căci vor apărea buruieni?! Nu soluția este să smulgem buruienile și să ajutăm plantele bune să crească.

Obiecție: Alții argumentează: „*noi trebuie să urmărim roadele Spiritului Sfânt (Galateni 5:22,23), nu darurile*” Darurile pot duce la mândria sau egoism, însă roadele nu.

Răspuns: Este adevărat că roadele sunt mai importante ca darurile, căci darurile dacă nu sunt exercitate în iubire nu au valoare, însă viața Domnului Iesus a constat atât în manifestarea roadelor cât și a darurilor Spiritului, astfel roadele nu pot fi separate de daruri căci vin de la același Spirit, ele nu se exclud; ci, se presupun reciproc. Astfel Biblia ne învață să urmărim roada Spiritului sau virtuțile creștine, dar să și proorocim, după cum spune Pavel în 1Corinteni 14:1 unde se spune: „**Urmăriți dragostea. (deci roada) Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să proorociți.**” Astfel Scripturile nu ne spune să urmărim doar roada Spiritului; ci, și darurile, întreabă-te tu personal și adunarea din care faci parte: umblă după darurile Spiritului așa cum învață aici Biblia?

Obiecție: O altă obiecție este că: „*profeția a fost înlocuită cu învățătura*”, având în vedere, spun ei, că Biblia este completă și că există atâta literatură creștină!

Răspuns: Scriptura însă face o diferență între învățătură și profeție, și între profet și învățător, (vezi și 1Corinteni 14:28; Efeseni 4:11). Ba mai mult, Biblia ne învață că o adunare sănătoasă are nevoie de ambele daruri, căci învățătura fără prorocie poate duce la un formalism rece, teologic, exact dar lipsit de viață, aceea adunare fără prorocie este uscată fără prea multe lucruri supranaturale, o adunare pur rațională care stinge Spiritul (1Tesaloniceni 5:19-21). Pe da altă parte, o biserică fără o învățătură sistematică, coerentă, duce la rătăcire, dependență de experiențe supranaturale, și instabilitate spirituală (1Corinteni 3:1-3).

Obiecție: Unii spun: „*avem Biblia, ce nevoie mai avem de daruri*”?

Răspuns: Biblia poate fi înțeleasă corect doar tot prin Spiritul Sfânt care a inspirat-o, astfel fără lucrarea Spiritului, fără darurile: descoperirii, profeției, învățării, cunoașterii, înțelepciunii, etc. nu putem înțelege Scripturile, căci Biblia precizează clar în 1Corinteni 2:10-15: „**Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate de la înțelepciunea omenească, ci cu vorbiri învățate de**

la Duhul Sfânt, întrebuintând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judece totul și el însuși nu poate fi judecat de nimeni.”

Este clar, fără Spiritul Sfânt nu putem înțelege lucrările lui Dumnezeu printre care și Cuvântul Lui scris, Biblia care este o carte spirituală și este nevoie de o înțelepciune spirituală ce o primim de la Spiritul ca să înțelegem adâncimile Scripturii.

Obiecție: Alții spun: „o dată cu încheierea canonului, nu mai avem nevoie de daruri, nu mai avem nevoie de profeție, de limbi, de cuvânt de Cunoștință sau înțelepciune, etc. dacă și așa nu mai putem adăuga profeții la biblie.

Răspuns: Cuvântul lui Dumnezeu arată cazuri de profeții, mesaje profetice, învățături inspirate, care sau prezentat pe parcursul timpului din partea lui Dumnezeu, fără a fi trecute în Biblie (Ioan 20:30; 21:25; 2Cronici 12:15; 13:22; 2Cronici 34:25; 1Regi 22:39; 22:45; 2Cronici 35:4; 20:34; 33:19; Coloseni 4:16; etc.), astfel pot exista și în prezent mesaje și învățături inspirate fără a fi necesar a fi trecute în Biblie, căci Dumnezeu spune în Amos 3:7: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.”

Nu toate lucrările lui Dumnezeu sunt trecute în Biblie, nici măcar, tot ce a făcut Iesus pe pământ când a fost (Ioan 21:25). În mod asemănător, Dumnezeu poate da profeții, fără ca noi să le adăugăm la Biblie, dar care să amplifice Biblia și să o înțelegem mai bine în latura spirituală, și nu doar în literă.

Obiecție: Mai sunt creștini care spun: „Biblia e perfectă și completă, și îl face pe om desăvârșit fără a mai fi nevoie de ceva” Ei argumentează cu textul din 2Timotei 3:16,17 unde se spune că: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”

Răspuns: Acești creștini uită, că după cum „trupul fără duh este mort” (Iacob 2:26), tot așa litera Scripturii fără Spiritul lui Dumnezeu, nu poate fi înțeleasă și interpretată corect, astfel însuși Scriptura a spus, și ar trebui să i-a aminte toți la ceea ce afirmă ea în 2Corinteni 3:5-18:

„Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la

Dumnezeu, care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viață....Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o maramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce la Domnul, marama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

Astfel Biblia ca literă, fără intervenția și revelația Spiritului, îl face pe om greoi la minte, însă Spiritul dă viață, ne dă interpretarea corectă, și ne face prin Scripturi cu totul destoinici ca să servim nu literei, ci Spiritului, de care unii vor să se dispenseze ca și cum nu ar mai avea nevoie de El.

Biblia ne face desăvârșiți adică maturi din punct de vedere spiritual, dar nu fără lucrarea de luminare și călăuzire a Spiritului Sfânt. Cuvântul Domnului și Spiritul Sfânt merg împreună în lucrarea de înțelepciune și desăvârșire nu putem să le luăm separat.

Obiecție: *Dacă limbile nu au încetat, când se va manifesta: credința, nădejdea și dragostea?*

Răspuns: Tot în perioada când se manifestă darurile. În 1Corinteni 13:13- 14:1-4, se spune, și să nu uităm că atunci când Pavel a scris, scrisoarea lui către adunarea din orașul Corint, nu era împărțită pe capitole și versete, cum sunt împărțite Bibliile noastre, împărțire care a avut loc după sute de ani după ce a scris Pavel: **„Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea. Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți. În adevăr, cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înțelege, și, cu duhul, el spune taine. Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere”**.

Când era credința, nădejdea și dragostea? Când funcționa în adunarea din Corint și profeția și limbile. Pavel a îndemnat **„Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești”** Dragostea + darurile spirituale, funcționau în același timp.

În timp ce apostolul Pavel spune: **„Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”**. El vorbește în cap. 12 și 14 despre daruri, astfel:

credința, nădejdea și dragostea nu trebuiau să funcționeze într-un alt timp când nu funcționau darurile; ci, atunci când funcționau darurile (cap. 12 și 14) funcționau și aceste trei lucruri.

Pavem compară faptul că cunoștința și profeția este în parte, cu o copilărie, iar desăvârșirea sau perfecțiunea ce o va aduce Iesus când va veni, cu maturitatea, acum cu cunoștința și profeția în parte, vedem ca într-o oglindă (oglină nu din sticlă, ci metalică din vremea aceea, care reda nu atât de bine imaginea din oglindă) în chip întunecos, dar atunci vom vedea fără oglindă, vom vedea față în față, vom vedea perfect.

Acum cunosc în parte, **atunci** voi cunoaște deplin. Când voi cunoaște deplin? Doar în cer, când voi vedea față în față. Se referă expresia „**atunci**” la sec. II când s-a încheiat canonul Scripturii sau și erau morți toți apostolii? Nu, nici atunci creștinii nu au conșcut deplin, și atunci erau tot în starea de cunoștință parțială și în starea de nedeșăvârșire.

Atunci când vine „**ceea ce este desăvârșit** (perfect)”, voi cunoaște deplin, și față în față.

Deoarece cunosc parțial, **acum** rămâne credința nădejdea (speranța) și dragostea, ca un ajutor suplimentar darurilor, pentru că atunci când o să văd față în față, nu mai trebui să cred sau să sper, când Îl voi vedea pe Dumnezeu nu mai trebuie să cred că El există, că L-am văzut, nici nu mai trebui să sper ca voi ajunge în cer, odată ce am ajuns deja acolo.

Dar **acum**, când cunosc în parte și prorocesc în parte, văd ca printr-o oglindă în chip întunecos, și am nevoie ca **acum**: să rămână credința nădejdea și dragostea, iar dragostea este cea mai mare căci va fi și **acum** și **atunci** în cer.

Argumente în favoarea existenței darurilor până la starea de perfecțiune și venirea Domnului:

1Corinteni 13:8-12 se spune: „Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte; dar când va veni ce este DESĂVÂRȘIT, acest „în parte” se va sfârși... Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar ATUNCI, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar ATUNCI, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.” Deci textul spune clar că prorociile

care sunt un lucru „**în parte**” se vor sfârși „**când va veni ce este desăvârșit**”, dar la ce se referă termenul: „**desăvârșit**”³?

Unii interpretează că se referă la desăvârșirea Bibliei, adică la încheierea canonului Biblic, alții spun că se referă la maturitatea creștinilor, alți că la starea perfectă și cunoașterea desăvârșită de care vor avea parte creștinii odată cu răpirea lor la cer la venirea Domnului.

Este clar că prima variantă nu se potrivește, căci atunci când va înceta prorocia va înceta și cunoștința, ori la încheierea canonului Biblic cunoștința nu s-a încheiat, ba chiar sunt profeții biblice, că cunoștința va crește (Daniel 12:4). Deci prorocia va exista până la venirea Domnului, căci doar atunci „**vom vedea față în față**” și „**voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.**” Sau altfel spus, prorociile și limbile și cunoștința vor exista până va veni ceea ce este desăvârșit. Întrebări: A încetat cunoștința? Când vom cunoaște pe deplin lucrurile? Răspunsul corect este: ‘în viitor cunoștința va înceta’, atunci când va veni „**ce este desăvârșit**” și voi cunoaște deplin.

Pavel folosește două expresii de timp: „**acum**” și „**atunci**”, acum cunoaștem în parte, profețim în parte, vedem cerul ca într-o oglindă antică (din vremea lui Pavel) de metal lustruit, în chip întunecos, acum suntem ca niște copii.

Atunci, va veni ce este desăvârșit (perfect), atunci, limbile, profeția și cunoștința va lua sfârșit. Sa sfârșit oare din sec. II d.Ch. când a încetat canonul Biblic, cunoștința? Cu siguranță nu. Profetul Daniel profețește că în timpul sfârșitului chiar cunoștința va crește (Daniel 12:4).

A venit deja perfecțiunea încât să nu mai avem nevoie de cunoștință, fiindcă am ajuns la cunoștința deplină, au început creștinii din sec. II d.Ch să-L cunoască pe Dumnezeu față în față, să fie atât de maturi încât să nu mai aibă nevoie de daruri?

Dacă răspunsul la aceste întrebări este nu, atunci înseamnă că nu a venit încă ceea ce este desăvârșit și că trăim în epoca în care adunarea lui Christos încă mai are nevoie de daruri, pe care Dumnezeu le-a dat prin Spiritul spre zidirea și creșterea spirituală a fiecăruia. Doar în final, la venirea Domnului, când vom fi răpiți la cer, acolo în cer vom ajunge toți la „**unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos**”. – Efeseni 4:13.

³ Cuvântul desăvârșit, în greacă: „**teleion**”, semnifică *ceva pe deplin dezvoltat, perfect, complet*.

În ce privește, a interpretarea, maturitate = „**ce este desăvârșit**”, este greșit. De ce? Deoarece dacă creștinii ajungând la maturitate, și sfârșindu-se, limbile și profeția s-a sfârșit și cunoștința, și atunci, omul nu mai trebuie să citească Biblia, să ceară înțelepciune de la Dumnezeu (Iacob 1:5), căci cunoștința a luat sfârșit și el „**cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin** [de Dumnezeu]”. Cu siguranță că nici un om matur spiritual, indiferent cât de matur spiritual este, nu cunoaște totul, și tot timpul pe acest pământ va putea crește în cunoștință.

Astfel pasajul din 1Corinteni 13:8-12, se aplică la viitor, când Domnul ne va răpi și pentru mirea lui va veni starea de desăvârșire sau perfecțiune, și când vom vedea

„față în față” pe Domnul Isus (1Ioan 3:2) și realitățile cerești, și **„voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”**.

Fapte 2:17,18: **„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.”** Această profeție a început să se împlinească în primul secol cu ocazia Pentecostei, însă ea este valabilă pentru toată perioada de timp, de la Pentecosta, până în viitor, la venirea zilei de mânie a lui Dumnezeu (vezi Ioel 2:31,32). Căci ea mai precizează în continuare: **„Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.”**

Prin urmare, darul profetic urma să se manifeste, pe tot parcursul zilelelor din urmă, de la Pentecosta până când va veni sfârșitul, ziua de mânie a lui Dumnezeu.

În Evrei 2:2-4 se arată, că Dumnezeu se folosește de daruri pentru a întări mărturia oamenilor Lui, de ce astăzi ar fi altfel? De ce ar proceda Dumnezeu altfel astăzi? Având în vedere că El nu se schimbă (Iacob 1:17 comp. cu Romani 11:29)? Având în vedere că Iesus este același și ieri, și azi și în veci? – Evrei 13:8.

Oare astăzi slujitorii lui Dumnezeu nu au nevoie să fie adevărați prin lucrarea supranaturală a Spiritului că sunt slujitorii autentici a lui Dumnezeu, având în vedere că există atâți lucrători falși (comp. cu 2Corinteni 11:13 cu 12:12)?

Până când va fi valabil darul Spiritului Sfânt, adică vorbirea în alte limbi? În Fapte 2:39, se răspunde: **„Căci făgăduința aceasta**

este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.” Noi acum încă suntem în ziua de har, în ziua salvării, în anul de îndurare (2Corinteni 6:2; Luca 4:18,19), deci darul Spiritului Sfânt (vorbirea în limbi) este valabil, de a vorbi în limbi ca cei de la Penticostă (Fapte cap. 2), căci el este pentru TOȚI „în oricât de mare număr”.

Un alt argument este ce se spune la 1Corinteni 1:5-7, unde se arata ca Pavel credea ca darurile vor fi până la aratarea Domnului : **„Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.”** Argumentul cheie este: „nu duceți lipsă de nici un fel de dar [gr. kharismati – lit. „dar al harului”], în așteptarea arătării Domnului” deci gândirea lui Pavel inspirată nu prevedea o întrerupere a darurilor, a kharismelor, până la arătarea Domnului Iesus, adică până la revenirea Lui!

Ioan 14:12: **„Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl”** Întrebare: cum vom putea face lucrările (la plural, deci nu se referă doar la lucrarea de predicare) Domnului nostru, dacă noi nu vom avea darurile Lui? Însă Domnul a promis că El va fi cu noi și ne va însoți cu prezența Lui, prin manifestarea darurilor, și acestea vor fi semnul că noi avem credință în Numele Lui (comp. Matei 28:20 cu Fapte 1:8).

Dar ce putem spune despre serviciile de apostol, profet, etc.? Să lăsăm ca Sfânta Scriptură să ne răspundă la această întrebare, astfel citim următoarele în Efeseni 4:11-13: **„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”** Din acest text reiese clar că vor fi „apostoli... prooroci ... PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”, întrebare: au ajuns toți credincioșii „la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”? Orice creștin

sincer va răspunde cu NU la această întrebare (vezi Filipeni 3:12). Textul răspunde la două întrebări: **Pentru ce** s-au dat aceste servicii, de apostol, profet, evanghelist, păstor și învățător? Răspuns: **„pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”**. Dar textul mai răspunde la o întrebare: **Până când** vor exista aceste daruri-oameni: **„până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”**. Dacă nu am ajuns încă la **„unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”**, atunci concluzia care se desprinde este că avem nevoie de aceste servicii și să lăsăm ca Dumnezeu să ridice astfel de daruri și oameni în adunările noastre.

Chiar dacă este evident că au existat perioade de timp când darul profeției sa manifestat mai mult, sau perioade când se manifestă mai puțin (Psalmul 74:9; 1Samuel 3:1; Plângeri 2:9). Fie din cauză că acest dar nu a fost acceptat în adunarea creștină, sau din cauză că conducătorii bisericii au încercat să controleze în amănunțime programele de închinare, ne lăsând ca Spiritul Sfânt să lucreze liber, fie din cauza tolerării unor păcate în adunare. Toate acestea au făcut ca unii creștini și biserici întregi să respingă lucrarea profetică.

Este timpul ca și noi să acceptăm aceste daruri spre zidire și să le exercităm într-un mod iubitor și biblic spre edificare, mângâiere și încurajare.

Acum după ce am analizat argumentele, se impune o întrebare: Ce vei face? Vei respinge Cuvântul lui Dumnezeu? Vei respinge argumentele clare? Vei respinge darurile lui Dumnezeu? Vei întrista Spiritul Sfânt? Sau vei da la o parte necredința ta bazată pe simțuri, pe vedere, pe experiența ta limitată și a bisericii tale, și vei crede ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? Vei face ceea ce spune Biblia în 1Corinteni 14:12: **„Tot așa și voi, fiindcă răvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii.”**

Să vedem în continuare câteva argumente extra-biblice:

Argumente istorice că minunile nu au încetat o dată cu moartea apostolilor:

Istoria creștină de după apostoli, consemnată de creștini proeminenți din sec. II-IV d.Ch. au consemnat în cărțile lor, despre minuni, despre profeți în plină activitate chiar după moartea apostolilor.

Însă pe parcursul secolelor Dumnezeu a mai făcut minuni și au mai fost daruri inclusiv profeția (prorocia), ca dovadă, uitați un citat din

Didahia (cca. 120-180 d.Ch.), despre existența profeților în sec. II d.Ch.:

Didahia 10:7: „Dar însărcinați-i pe profeți să aducă mulțumiri, dacă vor să facă acest lucru.” 11:3-10: „În ce privește apostolii și profeții, faceți așa cum vă învață evanghelia. Pe fiecare apostol care vine la voi să-l primiți ca pe Domnul însuși. El va sta cu voi o zi, poate doua, dacă este nevoie, dar, dacă va rămâne cu voi trei zile, este un profet mincinos. La plecare, apostolul să nu ia cu el decât pâine ca să-i ajungă până la locul de odihnă; dacă va cere bani, este un profet mincinos. Să nu ispitiți sau să vă certați cu vreun profet vorbește în duhul; căci orice păcat vă va fi iertat, în afara de acesta. Nu oricine vorbește în duhul este însă profet; ci profet este cel care are inima Domnului, căci după inimă îi veți cunoaște pe profeții adevărați și pe cei mincinoși. Nici un profet care poruncește în duhul să se aștearnă masa nu va manca el însuși la ea, căci atunci ar fi un profet mincinos; și orice profet care propovăduiește adevărul, dar nu îl trăiește, este un profet mincinos...”

Tot la fel **Iustian Martirul** (cca. 150 d.Ch.), declară în lucrarea a II Apologie, la CAPITOLUL VI: SEMNIFICAȚIA ȘI PUTEREA NUMELUI LUI DUMNEZEU ȘI AL LUI CRISTOS

„Dar „Isus”, numele Lui ca om și Mântuitor, are și el o semnificație. Căci El a devenit om, după cum am spus înainte, fiind conceput potrivit voii lui Dumnezeu, Tatăl, de dragul oamenilor credincioși și pentru distrugerea demonilor. Și puteți afla aceasta pe baza lucrurilor pe care le puteți observa. Căci mulți creștini au exorcizat nenumărați demonizați în întreaga lume și în orașul vostru. Ei au făcut-o în numele lui Isus Cristos, care a fost răstignit în timpul lui Pilat din Pont, vindecându-i în trecut și acum, lăsându-i fără putere și scoțându-i afară pe acești demoni care îi posedau, deși toți ceilalți exorciști și cei ce foloseau incantații și leacuri nu i-au putut vindeca”.

În Dialogul cu Tryfon - CAPITOLUL LXXXII – DARURILE PROFETICE ALE IUDEILOR AU FOST TRANSFERATE CREȘTINILOR: „Darurile profetice rămân cu noi și în ziua de astăzi. De aceea, ar trebui să înțelegeți că [darurile] care existau înainte în poporul vostru ne-au fost transferate nouă.” În CAPITOLUL LXXXVIII – CRISTOS NU DIN PRICINA SĂRĂCIEI A PRIMIT SPIRITUL SFÂNT: „Acum putem vedea printre noi femei și bărbați care au daruri ale Spiritului lui Dumnezeu.” Iustian chiar face o listă cu daruri spirituale, asemănătoare cu cea a lui Pavel, și despre care spunea că erau active

în timpul lui (sec. II d.Ch.). Astfel în Dialogul cu Iudeul Tryfon, la cap. XXXIX, se spune: „...cunoscând că sunt unii care, veniți zi de zi la cunoștința numelui Hristosului Său, părăsesc calea rătăcirii, căpătându-și, în felul acesta, fiecare darurile lui, după vrednicia lor și luminându-se prin numele acestui Hristos; căci unul ia duhul înțelepciunii, altul pe acela al tăriei, altul al vindecării, altul al cunoașterii de mai înainte, altul al învățăturii, iar altul al temerii de Dumnezeu.”

Cu toate că Iustian nu vorbește aici direct de darul profeției, totuși este clar că darul „cunoașterii de mai înainte”, este sinonim cu profeția, și vorbește și de darul vindecării.

Ireneu sau **Irineu** (115-190 d.Ch.) spunea: „Cei ce sunt într-adevăr ucenici ai lui Hristos, primind de la El harul Său, săvârșesc minuni în Numele Său...Unii dintre ei izgonesc cu adevărat și realmente demoni...Alții vindecă pe bolnavi punându-și mâinile peste ei, și bolnavii sunt restabiliți...” (Adv. Haer. 2:32).

Tertulian (cca. 160 – 230 d.Ch.) spunea: „Noi învingem pe demoni. Îi expunem zilnic la dispreț și-i exorcizăm din victimile lor. Aceasta este bine cunoscut de mulți oameni” (Apol. 23 cap. 2).

Carsen, un respectat cercetător al Noului Testament, după un studiu, a declarat:

„Există dovezi suficiente că anumite forme ale darurilor karismatice au continuat sporadic de-a lungul istoriei seculare al bisericii încât este intutil să mai insităm pe fundamente doctrinale că fiecare raport este fie fals fie rezultat activității demonice, ori al aberației psihologice”.

Concluzie: multe grupări precum și multe persoane, care pretind că sunt creștini, nu cred că darurile Spiritului Sfânt mai sunt actuale azi, că Dumnezeu mai intervine miraculos. Toată această concepție nu se bazează pe un studiu minuțios al Sfintelor Scripturi, nu se bazează pe o analiză fără prejudecată; ci, această concepție este bazată pe motive subiective și preconcepute, tocmai de aceea ei distorsionează textul biblic, ca acesta să spună ce vor ei, nu ce transmite el în realitate.

Această interpretare greșită pleacă de la faptul că mulți au o credință superficială, aproape o necredință într-un Dumnezeu supranatural, le este mai comod să nu riște, să nu-și tocească genunchi, să nu slăbească prin post, să nu creadă, de ce să pășească ca Petru pe ape, dacă pot sta comod în barcă (dacă Petru cade, să ne și batem joc de el), însă doar cei ca Petru care riscă, vor experimenta puterea lui Dumnezeu.

Iar pe de altă parte, este dorința omului de a controla, dacă se poate de a-L controla pe Dumnezeu și lucrarea Lui. Dacă nu mai este nimic

miraculos, totul este natural, atunci omul poate controla, naturalul, poate controla, rugăciunea, închinarea, studiu biblic, totul, nu mai poate interveni lucrarea spontană a Spiritului Sfânt, care să „deranjeze” întrunirile lor cu un conținut programat dinainte, controlat de om și nu de Dumnezeu.

3. CARE SUNT DARURILE SPIRITUALE?

În Biblie găsim următoarele liste cu daruri: Romani 12:6-8; 1Corinteni 12:8-10, 28-30; Efeseni 4:11; 1Petru 4:10,11.

Dar acestea nu sunt exhaustive (complete), să enumerăm totuși aceste daruri: apostolatul, profeția (prorocia), învățarea - predicarea, păstoria, evanghelizarea, darul minunilor, vindecărilor, deosebirea spiritelor, cuvântul de înțelepciune, de cunoștință, cârmuiri (administrări), conducerea, îmbărbătarea, al credinței, vorbirea în limbi, tălmăcirea limbilor, servirea (slujirea), dărnicia, milostenia.

Mai există și alte daruri care nu apar în listele cu daruri, ca de pildă: darul înțelepciunii și priceperii în arta manuală (Exod 28:3; 31:3-5,31-35; 38:23; 1Regi 7:14), darul ospitalității (1Petru 4:9,10), daruri muzicale, adică de a compune și a cânta cu iscusință (Efeseni 5:18,19), darul mijlocirii în rugăciune (1Timotei 2:1; Zaharia 10:10), darul fricii sănătoase de Dumnezeu (Isaia 11:2), darul exorcizării, sau scoaterii demonilor (Matei 10:8; Marcu 6:13), darul dezvăluirii sau descoperii (1Corinteni 14:6,30), darul de a fi martir (1Corinteni 13:3), darul căsătoriei (1Corinteni 7:7), darul celibatului (1Corinteni 7:7). Și probabil și altele.

Tot Biblia ne face de cunoscut și serviciile sau slujbele care existau în adunările din primul secol și anume: apostolul, profetul (prorocul), păstorul, învățătorul, evanghelizatorul (evangelistul), predicatorul, slujitorul (diakonul), „cel învățând” sau „cel îndemnând” sau „cel împărțind” sau „cel stând înaintea” sau „cel miluind”, dintr-o traducere literală a lui Romani 12:6-8 (SCC).

Observăm că Pavel, personalizează darurile, ca și în pasajul din Efeseni 4:11, adică nu descrie darurile harului de exemplu: darul învățării, darul îndemnării, etc. ci, persoana pe care îl are, de pildă: **„cel învățând”** sau **„cel îndemnând”** sau **„cel împărțind”** sau **„cel stând înaintea”** sau **„cel miluind”** (Romani 12:6-8), astfel în aceste pasaje este vorba de oameni ce au daruri și servesc cu ele. Aceste slujiri apar în Romani 12:6-8; Efeseni 4:11; 1Timotei 2:7; 3:8.

Dar să vedem totuși câte daruri există?

În total sunt 31 de daruri ale Spiritului Sfânt, după cum urmează:

- 1) apostolatul
- 2) profeția
- 3) păstoria
- 4) învățarea – predicarea
- 5) darul minunilor
- 6) vindecărilor
- 7) evanghelizarea
- 8) deosebirea spiritelor
- 9) cuvântul de înțelepciune
- 10) cuvântul de cunoștință
- 11) darul dezvăluirilor
- 12) servirea - diakonia
- 13) ajutoări
- 14) cârmuiri- conducerii
- 15) îmbărbătarea (îndemnarea),
- 16) darul credinței
- 17) vorbirea în limbi
- 18) tălmăcirea limbilor
- 19) dărnicia
- 20) milostenia
- 21) înțelepciunea și priceperea în arta sfântă
- 22) darul ospitalității
- 23) daruri muzicale
- 24) darul rugăciunii
- 25) darul mijlocirii în rugăciune
- 26) darul fricii sănătoase de Iehova
- 27) exorcizării (scoaterii demonilor)
- 28) darul de a fi martir
- 29) darul căsătoriei
- 30) darul celibatului
- 31) darul sărăciei voluntare.

Sunt unii care susțin că există doar **nouă** daruri ale Spiritului, cele din 1Corinteni 12:7-11, deoarece doar la această listă se spune în început că sunt daruri ale Spiritului Sfânt. Însă această idee, că sunt doar nouă daruri, este doar o invenție omenească, după cum am dovedit: darurile Spiritului și cele ale harului sunt aceleași daruri, care provin din Spiritul Sfânt, datorită harului sau a bunătații nemeritate a lui Dumnezeu.

Darurile Spiritului Sfânt sunt aceleași cu cele ale harului, fiindcă de pildă profeția este prezentă și pe lista cu daruri ale harului din Romani 12:6-8; și pe lista din 1Corinteni 12:28, și pe cea cu daruri ale Spiritului din 1Corinteni 12:4-11.

În plus, în 1Corinteni 1:7, numele darurile ale creștinilor din Corint, este de: daruri ale harului, iar acest daruri ale harului sunt descrise în 1Corinteni 12:4-11; ca fiind daruri ale Spiritului Sfânt.

În plus o comparație dintre 1Corinteni 12:8-10 cu 12:28-30, reiese că și lista din 1Corinteni 12:28-30, este tot o listă de daruri ale Spiritului, chiar dacă primele trei daruri, Pavel nu vorbește de darul în sine; ci, de oamenii care au darul. Respectiv: apostolatul = apostoli; profeție = profeți; învățarea = învățători.

Apoi, în ambele liste, cinci daruri identice, după cum puteți observa:

1Corinteni 12:8-10:	1Corinteni 12:28-30:
darul tămăduirilor	darul tămăduirilor
puterea să facă minuni	darul minunilor
prorocia	proroci
felurite limbi	felurite limbi
tălmăcirea limbilor	tălmăcesc

Ce fel de daruri pot fi cele din 1Corinteni 12:28-30, dacă din nouă daruri cinci sunt identice cu cele de pe lista cu daruri ale Spiritului Sfânt din 1Corinteni 12:8-10?

Cu siguranță că nu poate fi vorba decât de daruri ale Spiritului Sfânt!

Mai este o problemă și anume împărțirea darurilor pe anumite tipuri și criterii!

Există mai multe tipuri de a împărți darurile, împărțiri făcute de mintea omenească (daruri de lucrare, de manifestare, etc.), daruri ordinare, daruri extraordinare, etc. Însă nici una din aceste împărțiri ale darurilor nu este Biblică, toate darurile vin de la Spiritul Sfânt,

orice împărțire vine din rațiuni oamenești de a grupa darurile după anumite caracteristici pe anumite grupe.

Este greu și de la un anumit punct chiar imposibil să faci o listă completă a darurilor, sau una ierarică, adică ordinea în importanță a darurilor.

Doar în 1Corinteni 12:28, găsim o listă în ordinea importanței darurilor, și aceasta incompletă, căci acolo nu sunt trecute toate darurile.

În celelalte pasaje cu daruri sau liste cu daruri (Romani 12:6-8; 1Corinteni 12:7-11; Efeseni 4:11), nu avem liste în ordinea importanței darurilor.

Observați:

Romani 12:6-8: **„Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățătură. Cine îmbărbătează pe alții, să se țină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s-o facă cu bucurie”.**

1Corinteni 12:8-10: **„De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor”.**

Efeseni 4:11: **„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători”.**

Singurul dar ce apare în toate listele este prorocia, în lista din Romani 12:6-8, prorocia este pe primul loc, ca apariție în text, în lista din 1Corinteni 12:8-10, este pe locul șase, iar pe lista din Efeseni 4:11, este pe locul doi.

Acest dar este o monstră că aceste liste nu sunt în acord în ce privește ordinea importanței, deoarece Pavel nu a pus accentul pe ordine, când a scris aceste liste.

Singura listă, unde apostolul Pavel, precizează ordinea darurilor, plecând de la cele mai importante, la cele mai puțin importante, este lista cu daruri din 1Corinteni 12:28-30, unde cu atât mai mult în context, după redarea aceste liste, Pavel spune: **„Umblați, deci, după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai**

bună” (v.31). Era un nons sens ca Pavel să le spună: „**Umblați, deci, după darurile cele mai bune**”, dacă el înainte nu le-ar fi redat pe cele mai bune în ordinea lor.

De aceea lista din 1Corinteni 12:28-30, este lista darurilor în ordinea importanței. În acest pasaj se spune: „**Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?”**

Iată că Pavel inspirat fiind, precizează: „**întâi**”, „**al doilea**”, „**al treilea**”, „**apoi**”, „**apoi**”.

Este important lucrul acesta, căci altfel am fi într-un haos în adunare, și așa este un haos, unii punând păstorii pe primul loc, bazându-se pe texte ca Evrei 13:17, iar alții pe penultimul loc, bazându-se pe texte ca: Efeseni 4:11; Romani 12:8 (unde conducerea este pe penultim loc), sau pe ultimul loc bazându-se pe 1Corinteni 12:28-30, unde darul cârmuirilor este în grupul de daruri din urmă, de după ultimul „**apoi**”.

Acest haos și diverse posibilități este în parte rezolvat de singurul pasaj în ordinea importanței. Chiar dacă la 1Corinteni 12:28-30, nu apare: „**păstori**”, ei fiind asociați cu învățătorii (Efeseni 4:11; 1Timotei 3:2), care sunt pe locul al treilea, după cum urmează: 1) apostolii; 2) profeții; 3) păstori și învățătorii; 4) cei ce fac minuni; 5) cei ce fac vindecări, care ajută, cârmuiesc, care vorbesc în limbi + tălmăcirea limbilor (v.30).

Mai o precizare, faptul că cârmuitorii (grecește: „**kybernao**”), sunt pe locul 5, în 1Corinteni 12:28; iar în Romani 12:6-8, pe locul 6, cei ce conduc (grecește: „**proistamenos**”), nu înseamnă că termenii aceștia se referă strict la păstori, cu toate că și ei sunt conducători. Dar pot exista oameni din adunare, care pot cârmui sau conduce anumite lucrări, misiuni sau proiecte din adunare fără a fi păstori.

Problema este că 1Corinteni 12:28-30, rezolvă parțial ordinea darurilor, deoarece lista nu este cu toate darurile, oricum scheletul principal și darurile cele mai importante sunt redade.

Un alt lucru important și care trebuie înțeles, este că fiecare dar în persoană se poate manifesta diferit, de pildă, profeția se poate

manifesta la un creștin prin vise, la altul prin vedenii, viziuni, la altul auzind cuvinte de la Domnul, etc.

De asemenea, un anumit dar, poate avea daruri surori, care sunt asemănătoare. Astfel darurile: cuvânt de cunoștință, de înțelepciune, darul dezvăluirilor (descoperirilor), deosebirea spiritelor, se aseamănă cu darul prorociei. În toate aceste daruri, este vorba de a primi informații pe cale supranaturală de la Dumnezeu.

Însă să trecem la analizarea darurilor pe rând, inclusiv slujba aferentă, căci în Biblie, uneori nu este numit darul; ci, omul care are darul: apostol, proroc, învățător, etc.

4. ANALIZA DARURILOR ȘI A SERVICILOR SPIRITUALE:

1) DARUL APOSTOLATULUI – APOSTOLUL:

a) Ce înseamnă darul apostolatului?

Darul apostolatului, înseamnă a fi chemat de Domnul prin Spiritul Sfânt, să fi apostol, să fi trimis de El, cu o misiune specială de a predica evanghelia, a face discipoli (ucenici), fiind însoțit de puterea Spiritului Sfânt și de semne și minuni. De asemenea, a întemeia din loc în loc, în diferite localități, adunării (biserici), și de a le crește spiritual (Matei 10:1-8; Fapte 13:1-4; 16:4,5; Romani 1:5).

Astfel este clar că darul apostoliei este obligatoriu înțotit de alte daruri ca: darul prorociei, învățării, minunilor, vindecării (tămăduirii), plus alte calități creștine ca răbdarea, dragostea pentru sufletele pierdute, perseverența, a suporta persecuția, etc.

Apostolul Pavel, dă o listă scurtă a semenelor celor ce sunt apostoli cu adevărat, în epistola a doua către corinteni, unde el își apără slujba, apostolia în fața corintenilor.

El spune în 2Corinteni 12:12: **„Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi”**.

Darul apostoliei implică în primul rând multă răbdare față de oameni și frați, și răbdare în aștepta împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, călăuzirii Lui, implică și autoritate și siguranță. Autoritate în învățare, în lucrarea evangheliei, în lucrarea de putere (Luca 9:1,2; 1Timotei 2:7), cum ar fi: vindecarea, exorcizarea, semne și minuni, autoritate în adunările înființate de ei, apostolii fiind părinții spirituali a adunărilor înființate de ei (1Corinteni 4:14-16; 11:1).

Autoritate în lupta spirituală, autoritate în fața fraților și în fața vrășmașului (Fapte 13:6-12; 16:16-18).

Dar și siguranță, siguranță în stabilirea sau înțelegerea doctrinei (1Timotei 1:3; 2Timotei 2:2,15), învățătura creștină în care trebuie toți să stăruim, este numită: **„învățătura apostolilor”** (Fapte 2:42). Evanghelia predicată de ei este primit prin revelație, evanghelia lor nu este omenească; ci, divină (1Corinteni 15:1-11), ei pot spune: **„Evanghelia mea”** (Romani 2:16), dar de fapt este **„Evanghelia lui Dumnezeu”** (Romani 1:1).

Ei au o siguranță în evanghelie, în doctrină, în lucrarea în care sunt trimiși, ei sunt stâlpi adunărilor, ei sunt frații la care pot apela adunările când sunt într-un impas.

În concluzie: darul apostoliei, este arătarea Spiritului ce dă putere și autoritate în predicarea evangheliei, în a face discipoli, și a ridica adunării, iar acest dar este însoțit de alte daruri care adeveresc că acest om și lucrarea lui este de la Domnul Iesus.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul acestui dar este de a salva (mântui) suflete și aducerea lor în Regatul lui Dumnezeu, prin evanghelie, creșterea lor spirituală prin sfătuirea și învățarea adevărului, și astfel acele suflete devin discipoli ai lui Christos, și în final desăvârșiți (maturi) în Christos (Fapte 14:21; 1Corinteni 9:16-22; Coloseni 1:28,29).

Ca apoi aceste suflete să devină corpul lui Christos, sau o adunare locală (Fapte 16:4,5; 19:1-10).

SLUJBA DE APOSTOL

a) Cine sunt apostolii?

Sunt primii pe listele cu serviciile adunării (Efeseni 4:11; 1Corinteni 12:28), astfel aceasta este cea mai importantă serviciu în adunare, căci toți creștinii sunt zidiți pe temelia apostolilor (Efeseni 2:20; Apocalipsa 21:14). Apostolii sunt oamenii care au fost **trimiși**, căci acesta este sensul cuvântului apostol – Matei 10:2 n.s.

Există peste 80 de locuri unde apare cuvântul gr. **apostolos** în NT, în special în scrierile lui Luca și Pavel. Termenul derivă de la un verb foarte obișnuit, „**apostello**” = „**a trimite**”. Astfel apostolii sunt oamenii care au fost „**trimiși**” căci acesta este sensul cuvântului apostol – Matei 10:2 GBV, n.s.

În N.T. este folosit cu referire la Iesus, ca Trimisul lui Dumnezeu (Evrei 3:1), cu referire la cei trimiși de Dumnezeu să predice poporului Israel (Luca 11:49) și cu privire la cei trimiși de adunări (2Corinteni 8:23; Filipeni 2:25); dar mai presus de toate, termenul acesta este folosit cu referire la grupul de oameni care au deținut slujba cea mai înaltă în Biserica primară. Întrucât „**apostello**”, pare să însemne „a trimite cu un anumit scop”, spre deosebire de termenul neutru „**pempo**” (cu excepția scrierilor lui Ioan unde cei doi termeni sunt sinonimi), înțelesul cuvântului apostolos este probabil „persoană însărcinată (cu o misiune)” - și se subînțelege că Iesus Christos este Cel care dă acea însărcinare.

Un fapt esențial pentru înțelegerea tuturor Evangheliilor în forma pe care o avem este alegerea de către Iesus, din grupul mai mare de urmași ai Săi, a 12 bărbați, cu scopul ca să fie cu El, să predice și să aibă autoritate să vindece și să scoată demoni (Marcu 3:14). Singurul caz în care Marcu folosește cuvântul „apostol”, este cu prilejul întoarcerii pline de succes a Celor doisprezece dintr-o misiune de predicare și vindecări (Marcu 6:30; compară cu Matei 10:2). Această misiune pregătitoare este o miniatură a lucrării lor viitoare în toată lumea.

Prin urmare, în Luca se vorbește despre apostoli în 9:10; 17:5; 22:14; 24:10, când declară că Iesus le-a conferit El însuși acest titlu (6:13).

b) Tipuri de apostoli

Biblia vorbește de mai multe tipuri de apostoli (trimiși), căci ea nu vorbește doar de cei 12 apostoli rânduiți direct de Isus cum cred unii⁴, ci de mult mai mulți apostoli⁵. Acești apostoli îi putem împărți după cum urmează:

I. **Apostol special:** Cel mai mare apostol, Iesus Christos care a fost trimisul special al Tatălui - Evrei 3:1.

II. **Apostoli - supraveghetori:** Cei 12 apostoli care au fost trimișii lui Isus Christos și care au primit și „*slujba de supraveghetor*”, (Fapte 1:20 n.s. GBV) peste adunarea creștină de atunci, iar criteriu după care cineva a fost adăugat ca apostol în grupul celor 12, a fost de a fi martor la viața și învierea Domnului (Matei 10:1,2; Fapte 1:15-26; Apocalipsa 21:14). Astfel, mai târziu Iuda Iscarioteanul a fost înlocuit cu

⁴ De pildă Biblia vorbește de: Andronic și Iunia (Iunia la feminin) în Romani 16:7. Textul ar pute fi înțeles cum că Andronic și Iunia nu erau apostoli; ci, distinși sau respectați de apostoli. Unii susțin că Iunia era apostol și femeie, însă nu vedem ca Iesus să fi rânduit vreo femeie apostol. Iar pe baza acestui singur text să stabilim că și femeile pot fi apostol, ar fi să uităm statutul femeilor din primul secol d.Ch.

⁵ Din moment ce Biblia vorbește de lucrători falși care își ziceau: apostoli (2Corinteni 11:13; Apocalipsa 2:2), este clar că acest titlu nu se limita la cei 12 apostoli, nimeni nu se putea pretinde apostol dacă ar fi existat doar cei 12, în acest caz era suficient să cunoști pe cei 12 și numele lor, pentru a demasca orice pretenție de apostolat, însă doar dacă existau mai mulți apostolii, unii oameni falși, au putut pretindea că sunt apostoli fără a fi în mod real.

Matia, criteriul pentru a fi socotit între cei 12 apostoli este descris în Fapte 1:21,22: **„Trebuie, deci, ca, dintre cei ce ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit, unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui.”** Deci criteriul a fost clar: și anume să fie bărbat, și să fie dintre cei ce l-au însoțit pe Domnul Iesus cu începere de la botezul lui Ioan. Scopul acestei apostolii, era să fie martorii ai învierii lui Iesus și să aibă serviciu de supraveghere peste turma lui Dumnezeu (Fapte 1:20). Bineînțeles că în zilele noastre nu mai este posibil un astfel de tip de apostolie, acela de a fi „martor al învierii Domnului”.

III. Apostoli: Un alt tip de apostoli, sunt cei 72 rânduiți și trimiși (în greacă: „**apostelo**”) de Iesus (Luca 10:1), cât și Iacob (fratele Domnului), Pavel, Barnaba, Silvan și Timotei, etc. care au fost trimiși de Spiritul Sfânt în lucrarea Domnului (Fapte 13:2; 14:14; Romani 16:7; Galateni 1:19; 1Tesaloniceni 1:1; 2:6).

c) De ce ei au întâietatea?

Scripturile descriu darurile Spiritului Sfânt, însă singurul text care descrie aceste daruri în ordinea importanței lor, este 1Corinteni 12:28, care precizează în mod clar: **„Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.”**

Apostolii au fost puși în Biserică de Dumnezeu, ÎNTÂI. Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii și Cuvântul Său afirmă că, **slujirea apostolică este întâi.** „**întâi**” este tradus din cuvântul grecesc „**proton**”, care înseamnă **întâi în timp, în loc, în ordine sau importanță.** De asemenea înseamnă **înainte, la început, mai presus de toate, înainte de toate.**

Dacă Biserica vrea să aibă succes, atunci ea trebuie să opereze conform legii LUCRURILOR DE IMPORTANȚĂ PRIMARĂ. Această lege recunoaște ordinea lui Dumnezeu în toate lucrurile. Când Dumnezeu spune „mai întâi”, atunci El nu se referă la al doilea, al treilea, al patrulea sau orice altceva; ci se referă la ÎNTÂI. Dacă nu

recunoaștem ordinea lui Dumnezeu, nu vom mai putea primii plinătatea binecuvântărilor în ceea ce facem.

Tradiția de asemenea a furat efectul acestui Cuvânt (Marcu 7:13). Datorită tradiției, în multe biserici, mulți oameni preferă să numească pe cel mai mare: „papa”, „patriarh”, „pastor” „reverend”, „lider” sau „episcop”; dar foarte rar îi numesc APOSTOL. Mulți au ignorat, au ocolit și chiar au atacat slujirea de apostol. Majoritatea celor care prtind că sunt biserica lui Dumnezeu, atacă slujba de apostol susținând că ea nu mai este actuală, dar Biserica lui Dumnezeu, cea adevărată, susține slujba de apostol, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu o susține și ne învață despre ea, Biblia nu limitează la o anumită epocă această slujbă, la fel ca celelalte slujbe.

Apostolii au întâietatea asupra celorlalte daruri și slujbe, din următoarele motive:

I. Deoarece Biblia afirmă acest lucru.

Efesenii 4:11: „**Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători...**”

1Corinteni 12:28: „**Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.**”

II. Slujirea apostolică este prima în timp.

Biserica s-a născut prin slujirea apostolică. Primi slujitori numiți de Iesus au fost apostolii (Luca 6:13), apoi diaconi (Fapte 6:1-6) și apoi bătrânii (presbiterii, păstori) – Fapte 15:4,6.

Slujirea apostolică, este „Prima în timp” înseamnă că trebuie recunoscută de la început. **Bisericile trebuie să se nască, sau să înceapă în urma slujirii apostolice.**

Orice lucru are un început. Asta se numește *LEGEA GENEZEI*. **Totul are un început și se reproduce după soiul său.** Dacă ceva începe rău, de obicei se și sfârșește rău. Dacă însă începe bine, are mai multe șanse ca să se și sfârșească bine.

Apostolii sunt de obicei primii care se duc într-o regiune geografică să predice acolo, să planteze biserici și să le întărească. **Foarte des, ei sunt primii care predică anumite revelații, pe care Dumnezeu le dă copiilor Săi.** Orice câmp de studiu are „apostoli”, sau pionierii ei, există pionieri în medicină, în economie, în aviație, în legislație, în drepturi civile etc. Aceștia sunt primii oameni care au pătrunderii însemnate în domeniul lor. La fel este și în lumea spirituală.

Apostolul Petru a experimentat pătrunderi importante printre Evrei. Apostolul Pavel, printre Neamuri. Diferitele națiuni, regiune, orașe toate au avut apostolii lor. Aceștia sunt PRIMII ÎN TIMP, care au stabilit o biserică sau au avut o experiență de pătrundere într-o națiune, într-un oraș, sau o regiune etc.

III. Slujirea apostolică este prima în poziție (autoritate)

Cu toate că în Christos suntem cu toții egali, în ceea ce privește mântuirea noastră, totuși în domeniul spiritual există daruri mai importante și mai puțin importante, există diferite grade de autoritate și de putere.

Exact așa cum în armată există ranguri, o ordine ierarchică, la fel există și în „armata Domnului”. Există un rang în lumea spirituală. Există un rang și între oameni (bărbatul capul femeii). Există diferite ranguri și între îngeri. Toată autoritatea și puterea se bazează pe ranguri. Noi trebuie să fim în stare ca să primim și să deosebim diferitele ranguri care sunt în lumea spirituală, și să umblăm în ele.

Spiritele rele recunosc rangurile spirituale. Apostolii sunt cei care umblă și slujesc în cel mai înalt rang. Spiritele rele și îngerii trebuie să recunoască și să respecte rangul lor. Apostolii au un rang suficient de mare în lumea spirituală, ca să poruncească, să declare și să mustre cu autoritate.

Cu alte cuvinte, **rangul lor** este *sfera lor de autoritate*.

IV. Slujirea Apostolică este prima care deschide drumuri noi

Pentru că apostolii au fost puși în Biserică de Dumnezeu ÎNTÂI, de aceea au lucrarea de a deschide drumuri noi, de PIONIERAT. Un pionier este definit ca fiind unul dintre primii care s-au stabilit într-un teritoriu. A pioniera înseamnă a deschide, a pregăti drumul ca alții să te poată urma.

Apostolii au ungerea de a invada domenii noi de revelație, slujire, sau teritorii geografice. Ei sunt **TRASATORI DE POTECE** și **DESCHIZĂTORI DE DRUMURI**.

Fără pionieri, Biserica ar deveni stagnantă, nu ar mai avea progres în domeniile noi. Pionierii ne ajută să mergem tot timpul înainte. Ne ajută să luăm o direcție pentru viitor. Alții sunt binecuvântați de curajul, viziunea și tăria pionierilor. Alții pot intra în „sfere noi”, datorită faptului că pionierii au pregătit drumul înaintea lor.

Apostolii, ca pionieri, predică revelații noi, plantează biserici noi, întăresc pe cei noi în credință și invadează teritorii noi cu

Evangelhia. Pionierii nu se simt bine „așezați”. Ei trebuie să avanseze mereu, până când cuceresc teritoriul respectiv.

Apostolii sunt primii pe listele cu serviciile adunării (Efeseni 4:11; 1Corinteni 12:28), astfel aceasta este cea mai importantă serviciu în adunare, căci toți creștinii sunt zidiți pe temelia apostolilor (Efeseni 2:20; Apocalipsa 21:14).

V. apostolii au primit revelația Evangheliei și a trupului lui Christos

În timp ce și alte slujiri au primit revelația sau descoperiri apostolii au primit evanghelia prin dezvăluire (descoperire), ei sunt apărătorii și păstrătorii ei (Filipeni 1:7), în plus, apostolii și profeții au primit o revelație profundă a corpului lui Christos.

Ei au fost învățați direct de Isus evanghelia, și metoda cum să o predice (Matei 10:1-15; Luca 9:1-6), și au văzut modul lui Isus de a predica (Luca 8:1-3), ei sunt însoțiți de autoritate și de semenele care adevăresc că sunt trimiși de El, cum ar fi: vindecarea și exorcizarea (Matei 10:1; Luca 9:1; Fapte 16:18; 28:8,9).

Ceilalți apostoli au fost învățați prin Spiritul Sfânt (Fapte 16:6-10). Apostolul Pavel mărturisește în Galateni 1:11,12: **„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos”**.

Iar această evanghelie era identică cu cea a celor 12 apostoli care au primit-o pe cale naturală, căci în 1Corinteni 15:1,2,11, se spune: **„Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia pe care v-am propovăduit-o pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut...Astfel, deci, ori eu, ori ei [cei 12 apostoli], noi așa propovăduim și voi așa ați crezut”**.

Apostolii au primit evanghelia de la Iesus, pe cale naturală ca și cei 12, sau supranaturală ca Pavel.

Iar apostolii și profeții au primit revelația (descoperirea) despre corpul (trupul) lui Christos, după cum se precizează în Efeseni 3:4-7: **„...care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi...”**.

Apostolii și profeții au primit revelația despre adunare, care este corpul lui Christos, ei au primit-o într-un mod adânc, ceresc și profund. Ei cunosc tiparul sau modelul ceresc după care trebuie să fie făcută și să funcționeze adunarea. Chiar dacă păstorii și învățătorii pot avea și ei lumină asupra construcției și funcționării adunării, ei nu pot avea revelația profundă despre adunare așa cum o au apostolii și profeți prin Spiritul Sfânt.

Adunarea este construită de apostoli, ei sunt meșteri zidari ai adunării (1Corinteni 3:9,10). Iesus Christos i-a rânduit pe ei să construiască adunarea numită și clădirea lui Dumnezeu, căci ei au primit **„cheile Împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.”** (Matei 16:19). Apostolii sunt administratori ai misterelor lui Dumnezeu (1Corinteni 4:1,2).

Iar Profeții au avut rolul de a desemna prin Spiritul Sfânt alți apostoli în afară de cei 12 desemnați direct de Christos care pot sluji în adunările locale și în câmpul Evangheliei (Fapte 13:1-4; 14:4,14).

Apostolii recunoscuți prin Spiritul de către profeți, au predicat Evanghelia prin Spiritul Sfânt și au întemeiat adunările creștine (1Petru 1:12), ei sunt părinți spirituali care au născut pe mulți prin Evanghelie (1Corinteni 4:15-21), ba chiar au rânduit bătrâni (supraveghetori) și diakoni pentru bunul mers al adunării (Fapte 6:1-6; 14:22; 1Timotei 3:1-13). Este adunarea ta locală zidită **„pe temelia apostolilor și prorocilor”?**

Însă să vedem în continuare:

Rolul apostolilor

În cazul Domnului Iesus, rolul Lui a fost să predice evanghelia, să învețe pe oamenii formând astfel adunarea, care era condusă tot de Christos care era marele apostol și stăpân peste casa lui Dumnezeu, iar cea mai importantă misiune a fost să-și dea viața ca preț de răscumpărare împlinind astfel voia Tatălui și scopul misiunii Sale pe pământ (Evrei 3:1,2; 1:2; Luca 4:43; Ioan 10:2,4,7-16,25-28; 17:26)

În cazul celor 12 apostoli, rolul lor a fost să predice evanghelia, să coordoneze primele adunării, să stabilească învățături și doctrine corecte, pe baza învățăturii Domnului, să organizeze poporul lui Christos, ei chiar aveau autoritate de la Iesus să ierte păcatele, să facă semne și miracole care să întărească adevărul cu privire la Iesus și

Noul Legământ (Matei 10:1,2,8; Luca 9:1,2; Ioan 20:21-23; Fapte 2:43; 4:2,33,37; 6:4; 15:1,2,6; Galateni 2:7-10).

Este clar că acest tip de apostol, cel de a fi „martor al învierii Domnului” nu mai poate exista în zilele noastre, căci acum nu mai trăiește nimeni din cei ce au fost martori oculari la viața, moartea și învierea lui Iesus.

Însă și în zilele noastre pot fi apostoli conducători, apostoli împuterniciți să conducă turma lui Dumnezeu, să-i dea direcție și vigoare, să fie căpetenii printre frați (compară cu Fapte 15:22). De aceea mai târziu serviciu de supraveghere peste poporul lui Dumnezeu nu a fost efectuat de către cei 12, și de către Iacob fratele Domnului, numit și apostol (Galateni 1:19), care nu era din cei 12 însă el participa activ la conducerea poporului lui Dumnezeu (Fapte 15:2,4; 21:17-26).

Apostolii au rolul de a predica evanghelia cu autoritate prin puterea semnelor și a minunilor și a planta adunări în diferite localități (Fapte 13:2-5; 14:6,7; 16:4-6; Romani 15:20; Galateni 2:7-10). Ei mai cârmuiau adunările de la distanță (1Corinteni 7:17; 14:37; 16:1), se rugau pentru ele (Efeseni 1:16; Coloseni 1:9). Promovau noi lucrători (Fapte 15:39; 16:1), coordonau activitățile colaboratorilor lor (Fapte 19:22; Filipeni 2:25; Tit 3:12,13), îi aduna dacă era nevoie pe lucrătorii creștini (Fapte 20: 17-38).

Acest gen de apostolie este posibil și în zilele noastre atunci când Domnul ne cheamă la o lucrare de misiune pentru răspândirea evangheliei și plantarea de adunării. Dacă Dumnezeu face o chemare prin Spiritul Sfânt la o lucrare, acei lucrători trimiși de Domnul pot fi numiți apostoli și în zilele noastre (Fapte 13:2; 14:14).

d) Care sunt calitățile unui apostol?

În general apostolul este un mesager loial, perseverent, răbdător, un martor care-l mărturisește cu îndrăzneală pe Domnul Iesus și care este gata să-și pecetluiască cu moartea de martir mărturia Lui. Apostolii rabdă orice persecuție prin aceasta dovedesc că lucrarea nu este a lor și că realmente ei au fost trimiși de Domnul, și au făcut această lucrare la inițiativa lor, ei sunt însoțiți de semne și minuni pentru a-și întări mărturia lor și să adeverească că au fost trimiși de Domnul Isus.

Ei predică evanghelia în zone sau teritorii ne-lucrate, unde evanghelia încă nu a pătruns, sau unde nu este evanghelia predicată

corect, ei sunt credincioși misiunii primite și sunt plini de grijă față de adunările plantate sau sufletele convertite (Fapte 2:32; Fapte 4:33; Romani 15:18-20; 2Corinteni 12:12; 1Corinteni 4:1,2; 2Corinteni 11:28,29).

e) Rânduirea apostolilor:

Slujirea apostolică este ordinară de Dumnezeu. Indiferent de ce gândesc sau cred unii oameni, această slujire a fost desemnată prin hotărârea lui Dumnezeu.

Apostolii sunt puși ÎN BISERICĂ. **Atâta timp cât există o biserică, și apostolii vor face parte din ea.** Biblia nu spune că apostolii au fost puși numai în „Biserica Primară”, sau în „Biserica din Faptele Apostolilor”, ci spune că „**ÎN BISERICĂ**” (1Corinteni 12:28-30). Asta include și biserica din zilele noastre.

Mulți oameni cred și predă mai departe, că apostolii nu mai sunt pentru ASTĂZI. Dar, **dacă mai există învățători în biserică** (care sunt menționați al treilea, în versetul citat mai sus), **atunci mai există și apostoli.**

Deci în concluzie un apostol, este acel creștin care are darul apostoliei, și a fost chemat și trimis de Domnul Iesus.

Bineînțeles că în zilele noastre martorii învierii Domnului, nu pot fi decât cei care au viziuni cu Domnul Iesus: viu, și îi aud glasul, asemănător cu viziunea lui Saul pe drumul Damascului (Fapte 26:12-19), care a devenit Pavel, apostolul națiunilor (Romani 11:13).

Doar cei ce Îl **văd** și **aud** (Ioan 14:19), pot să mărturisească cu putere despre: **Isus Cel înviat**, din postura de: **martori al învierii Lui**, adeveriți de Tatăl care le dezvăluie lor pe Fiul Său (Matei 16:16-19) și astfel, pot deveni și ei apostoli,

În timp ce păstorii și diaconii trebuie în primul rând să fie recunoscuți și aleși de apostoli pe baza calităților lor, și apoi este ordinar prin punerea mâinilor, un apostol în schimb, este ales direct de Domnul Iesus, și este făcut cunoscut prin vocea Spiritului Sfânt (Fapte 13:1-4).

Procedura de rânduire (hirotonire): 1. Alegerea de către Domnul Iesus a persoanei, comunicarea alegerii prin Spiritul Lui, prin profeții (Fapte 13:1,2; 1Timotei 4:14).

2. Iar profeții își vor pune mâinile peste ei, prin care persoana în cauză va primi o mărire în intensitate a darului care deja îl au, și o

autoritate oficială în serviciul de apostol. (Fapte 13:3,4; 1Timotei 4:14).

f) Concluzie

Deci în concluzie un apostol, este acel creștin care are chemare de la Domnul, și a fost trimis de Domnul Iesus.

Cum poate fi recunoscut un apostol astăzi: **1.** Să aibă chemarea și darul apostoliei de la Spiritul Sfânt, și Domnul Iesus să i se arate și să-i vorbească și apoi confirmarea prin profeție și apoi prin punerea mâinilor (Fapte 13:2; Efeseni 4:7,11); **2.** Să aibă multă răbdare în slujba sa, să aibă autoritate spirituală făcând semne și minuni care să întărească mărturia lui (2Corinteni 12:12); **3.** Să predice cu îndrăzneală evanghelia făcând discipoli (ucenici) și plantând adunări și întărindu-le (Romani 15:16-20; Fapte 15:41; 16:4,5).

În timp ce păstorii și diaconii, trebuie în primul rând, să fie recunoscuți și aleși de apostoli pe baza calităților lor, și apoi este ordinar prin punerea mâinilor, un apostol în schimb, este ales direct de Domnul Iesus, și este făcut cunoscut prin vocea Spiritului Sfânt, prin profeți, iar rezultatele se văd după aceea (Fapte 13:1-4).

A fi apostol este posibil și în zilele noastre, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune în Efeseni 4:11-13: **„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”.**

Din acest text reiese clar că vor fi **„apostoli ... PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”**, adică până la revenirea Domnului. De fapt, Cuvântul lui Dumnezeu, când vorbește de această categorie de lucrători, folosește aceeași formă nearticulată a cuvântului ca și la celelalte categorii de însărcinați. Astfel Cuvântul nu spune ‘apostolii’ (adică doar cei 12); ci, spune **„apostoli”**, astfel el lasă deschisă posibilitatea ca Domnul să rânduiască apostoli. De asemenea, se folosește pentru adunare sau biserică forma nearticulată: ‘Dumnezeu a rânduit în biserică nu în biserică (primară) mai întâi apostoli’ (1Corinteni 12:28), astfel nu putem vorbi de acest serviciu pentru adunarea din primul secol doar. Acest principiu fiind valabil și pentru celelalte servicii, nici unul din aceste servicii nefiind limitate la o anumită epocă din perioada cât

adunarea lui Christos este pe pământ. Cât timp adunarea va fi pe pământ atât timp vor fi și aceste slujbe!

2) DARUL PROROCIEI (PROFEȚIEI) – PROROCUL (PROFETUL):

a) Ce este și implică darul prorociei (profeției)?

Darul profeției sau prorociei este darul prin care primești mesaje și informații de la Dumnezeu prin călăuzire divină. Aceasta se poate manifesta în multe feluri și în diferite grade de călăuzire. Poți primi o profeție prin: cuvinte, gânduri, imagini, sentimente, pe care nu le-ai pregătit dinainte; ci, îți vin în mod spontan nu din gândirea ta; ci, de la Spiritul Sfânt.

Astfel prorocia nu este expunerea unei păreri, sau ea nu este un produs al gândirii tale, ci este o exprimare a Spiritului Sfânt (2Samuel 23:2; 2Petru 1:21).

Există câteva cuvinte folosite în Biblie, pentru profeție:

1. NABA (în ebraică) = A profeți, A clocoti, A țâșni, A curge. Acesta este cuvântul cel mai des folosit, când este vorba de profeție în Vechiul Testament. În formele sale gramaticale diferite, acest cuvânt este folosit de 424 de ori. Cuvântul acesta descrie procesul care ia loc în interiorul profetului atunci când Cuvântul Domnului se apropie. Cuvântul, pur și simplu țâșnește, începe să clocotească și să curgă din ființa interioară a profetului, în timp ce acesta se mișcă prin credință și pune în acțiune curgerea profetică pentru a rosti „gândul și mintea lui Dumnezeu”, într-o situație anume.

2. NATAPH (în ebraică) = a profeți, a picura, a cădea ca picăturile de ploaie. Acest cuvânt este folosit de 4 ori în Vechiul Testament în legătură cu profeția și este cuvântul folosit în Mica 2:6,7. Acest termen descrie o altă dimensiune importantă a procesului profetic care ia loc în momentul în care profetul începe să profețească. Cuvântul Domnului picură din cer precum picăturile de ploaie cad peste pământ umezind pământul. Există un Cuvânt din partea Domnului.

3. PROPHETEYO (în greacă) = a profeți. Acest cuvânt este folosit de 200 de ori în Noul Testament, în câteva forma diferite. Cuvântul provine din două rădăcini grecești „pro”, care înseamnă „înainte” și „phemi”, care înseamnă „a vorbi”.

Astfel, a profeți înseamnă „a vorbi înainte”, în sensul de a prevesti (vesti viitorul), sau a vorbi înainte ca să se întâmple.

Profeția înseamnă, a spune ceva ce ți-a transmis Dumnezeu (Numeri 22:38). Prorocia nu este vorbire în alte limbi cum cred unii, dar interpretarea limbilor poate aduce prorocie (1Corinteni 14:6). Profeția este *a vorbi deschis, fără înconjur, a divulga, a face cunoscut, a vesti, cuvintele, imaginile, sentimentele, sau semnele primite de la Dumnezeu, este o proclamare a voinței lui Dumnezeu, o descoperire, o înștiințare, care are ca efect mângâiere, încurajare și zidire spirituală* (1Corinteni 14:3). Profeția poate conține: sfaturi, evenimente viitoare, hotărâri judecătorești, asigurări, descoperirea unor doctrine sau practici pierdute, planul lui Dumnezeu cu privire la o persoană, o biserică, sau o națiune, etc. Profeția nu este o învățătură generală sau sistematică a Bibliei, ea nu este prezentarea unor principii, sau dezbaterile unor relatări din Biblie. Ea nu spune generalități, și nu este un mesaj sau o predică ca urmare a unui studiu sau meditări profunde; ci, ea este un mesaj venit de la Dumnezeu, care dă direcție și spune lucruri concrete, oferă soluții în situații specifice, și descoperă mistere (2Samuel 12:1-14; Ieremia 23:28-31).

Darul profeției în prezent nu aduce completare la Biblie, în sensul de a scrie alte cărți noi care să fie incluse în canonul Biblic, însă amplifică, luminează și dă un sens practic și viu Bibliei, pentru cel ce a primit acel cuvânt prin prorocie.

Astfel profeția mai degrabă va sublinia principiile Bibliei, să spunem așa, este versetul (mesajul) potrivit la timpul potrivit și pentru o situație concretă, care împlinește nevoia de călăuzire a omului. Acest dar se dă fără deosebire de sex (Luca 2:36-38; Fapte 2:17-21; 21:9).

b) Care este diferența dintre profeție și învățătură?

Pentru a înțelege și mai bine ce este profeția, să facem o diferență între acesta, și învățătură. Învăătura conține informații adunate prin studiu, meditare și observare, dar prezentate altora sub forma unei instruiți sistematice, și de aplicare a principiilor Bibliei, cât și prin aducerea de argumente și raționamente, în această muncă intelectuală a omului, însă și Spiritul Sfânt poate fi prezent ajutându-ne să facem unele corelări la care nu ne-am gândit (Ezra 7:6,10; Daniel 9:2).

Însă pe de altă parte, profeția, chiar dacă vine în timpul meditării, ea nu este rodul muncii intelectuale a omului; ci, este un mesaj de la Spiritul Sfânt, care poate fi spontan, și independent de obiectul gândirii noastre, sunt informații care își au izvorul din cer, chiar dacă ele apar în Spiritul nostru (Daniel 9:20-23). De pildă, Daniel a înțeles

studiind cartea profetului Ieremia că 70 de ani trebuie să treacă pentru dărâmăturile Ierusalimului până la reconstrucția lui (Daniel 9:2). Aceasta ține de ÎNVĂȚĂTURĂ, este o cunoaștere într-o mare măsură venită pe cale naturală. Pe când PROFETIA este aceea cunoaștere venită pe cale supranaturală, cum a primit Daniel informația despre succesiunea imperilor până la venirea Regatului lui Dumnezeu (Daniel 2:29-44).

c) Toți creștinii au darul profeției?

Toți creștinii pot profeții, deci pot avea ocazional unele profeții (1Corinteni 14:31), și prin urmare pot avea sporadic și temporar darul profeției. Însă nu toți creștinii au darul profeției în mod pregnant ca lucrare principală în viața lor de credință (1Corinteni 12:10), adică nu toți au în mod pregnant înzestrarea de a primi și a vorbi Cuvântul lui Dumnezeu pentru o anumită situație, majoritatea profețesc sporadic, și de multe ori inconștient.

Acest posibilitate de a proroci, o au chiar și cei ce nu sunt slujitori ai lui Dumnezeu, de exemplu în vechime Balaam a fost un profet care nu era din Israel, și care a fost corupt (Numeri 22:8-24:9), chiar și măgărița lui a profețit (Numeri 22:28-30), și în Noul Testament avem ca exemplu pe Marele Preot Caiafa care a profețit uciderea lui Iesus fără a fi creștin (Ioan 11:51,52), astfel înțelegem că acest dar în sine nu constituie un criteriu de spiritualitate sau evlavie.

d) Ce cuprinde exercitarea acestui dar al profeției?

În cadrul exercitării acestui dar pot fi implicate următoarele lucruri: 1. Primirea mesajului, uneori implică ca profetul să facă anumite lucruri, având rolul de semne pentru cei vizați de profeție (Ieremia cap.19); 2. Interpretarea lui dacă este cazul; 3. Transmiterea prorociei la persoana sau persoanele vizate; 4. Explicarea pe baza profeției a ceea ce este de făcut.

Uneori Dumnezeu ne spune: când, cum și unde să spunem profeția primită, alteori profeția trebuie interpretată, ca în cazul visului lui Faraon, sau a lui Nebucadnețar (Geneza 41:25-36; Daniel 4:19-26), astfel putem ilustra cu aceste relatări cele 4 lucruri implicate, după cum poți observa din tabelul următor.

1.Primirea mesajului.	Faraon a primit visul cu cele 7 vaci și șapte spice de grâu (Geneza 41:17-24).	Nebucadnețar a primit visul cu copacul și cu cele 7 timpuri (Daniel 4:10-17).
2.Interpretarea lui.	Iosif l-a interpretat că se referă la 7 ani de belșug urmați de 7 ani de foamete (Geneza 41:25-27).	Daniel interpretează visul, și anume că copacul îl reprezintă pe Nebucadnețar (Daniel 4:20-23).
3.Transmiterea proorociei.	Iosif I-a transmis lui Faraon planul lui Dumnezeu (Geneza 41:28-32)	Daniel îi transmite înțelesul lui Nebucadnețar (Daniel 4:24-26).
4.Aplicarea practică a profeției.	Iosif i-a spus ce să facă în virtutea acestei profeții (Geneza 41:33-36).	Daniel îi spune lui Nebucadnețar ce să facă în virtutea acestei profeții (Daniel 4:27).

Deci în concluzie, cel ce primește o profeție, trebuie în primul rând, să se asigure că vine de la Dumnezeu.

În al doilea rând, trebuie să ne asigurăm că am receptat corect profeția, adică înțelesul și mesajul ei, pentru cine este ea, care este interpretarea corectă, precum și aplicarea corectă a ei.

În al treilea rând trebuie să aflăm, dacă trebuie să spunem aceea profeție sau să o păstrăm în inima noastră (Luca 2:19,51).

În toate aceste domenii se pot strecura erori care pot face ca prorocia să-și piardă din putere sau să fie răstălmăcită ducând la un sfat greșit, ca de pildă în primul secol când profetul Agab și alți frați au profețit corect că apostolul Pavel va fi legat, însă unii frați au dat o aplicare greșită acestei profeții adevărate, îndemnându-l pe Pavel să nu meargă la Ierusalim (Fapte 21:4-14). Însă Pavel a știut de chemarea lui de a vesti pe Iesus și iudeilor și de a suferi pentru acest nume (Fapte 9:15,16), astfel că aplicarea greșită a profeției lui Agab nu s-a materializat. Cu o altă ocazie însuși Pavel a primit o profeție printr-un vis, dar a înțeles corect aplicarea profeției făcând astfel ca regiunea Macedoniei să fie evanghelizată (Fapte 16:6-10).

e) Care sunt scopurile și funcțiunile acestui dar conform Bibliei?

Scopurile și funcțiunile acestui dar sunt: îmbărbătarea, încurajarea, mângâierea, edificarea spirituală, dezvăluirea unor mistere (taine) ale inimii sau a unor doctrine și practici pierdute, călăuzirea în viața practică (1Corinteni 14:3,24-26).

Prin darul PROOROCIEI, creștinul transmite oamenilor, diverse mesaje de la Dumnezeu (1Regi 21:17-24; 2Regi 1:16-17; Isaia 1:1-2; Ieremia: 2:1-37; Ezechel 7:1-27; Amos 1:3-15; Hagai 1:2-11; Zaharia 1.3-6), cu scopul de : zidire, sfătuire, mângâiere (1Corinteni 14.3-4), învățătură, îmbărbătare (1Corinteni 14:31), înștiințare (Neemia 9:30; 2Regi 20:1-7), descoperire (Amos 3:7; Proverbe 29:18; Fapte 11:27-28; 1Corinteni 14:24-25,30; Efeseni 3:4-5; Apocalipsa 1:1-3) și mustrare (Ieremia 1:10; 5:14-19; 18:7-8,11; 23:29; Osea 6:5).

Un alt lucru important pe care îl face profeția, este că ea descoperă viitorul, cu scopul de a determina acțiunea într-un anumit fel în prezent.

În această privință, Vechiul Testament abundă în astfel de profeții despre viitorul unor națiuni, orașe sau persoane (Isaia 13.1; 14:4; 15:1; 17:1:18:1).

În Noul Testament există mai puțină profeție cu privire la viitor, totuși găsim profețiile lui Iesus din Evangheliile (Matei 24,25; Marcu 13; Luca 21), care i-au ajutat pe creștini să nu fie distruși o dată cu Ierusalimul în 70 d.Ch. Apoi avem Apocalipsa care este o carte profetică a viitorului, de asemenea unele profeții ale lui Pavel (1Timotei 4:1-3; 2Timotei 3:1-5), cât și unii profeți ca Agab care au ajutat pe creștini să preîntâmpine o mare foamete (Fapte 11:28-30). Profeția mai poate să descopere omul potrivit pentru o anumit serviciu în adunare (1Timotei 4:14).

Acest dar constituie pentru credincioși „un semn” de la Dumnezeu, prin care necredincioși îi identifică pe credincioși, prin faptul că le dezvăluie tainele inimii, și necredincioși astfel, recunosc că Dumnezeu este cu adevărat în mijlocul credincioșilor (1Corinteni 14:22-25).

Un alt scop este descris în Apocalipsa 19:10 unde se spune: **„Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei.”** Această afirmație are sensul că depunerea mărturiei publice despre Iesus duce și la profeție sau face ca predica noastră despre Iesus să aibă elemente profetice,

să fim călăuziți în predicarea evangheliei într-un mod profetic (Fapte 2:22-41).

f) Prin ce căi se pot transmite și recepta profetiile?

Există o sumedenie de moduri prin care Dumnezeu ne vorbește, deoarece Spiritul Sfânt are multe tipuri de manifestare și poate inspira oameni în grade diferite de călăuzire. Dar să prezentăm în continuare tipurile cele mai cunoscute prin care ne pot parveni profeții de la Dumnezeu.

 Profeție Auditivă: adică, prin auzirea supranaturală cu urechile fizice a glasului lui Dumnezeu (Ezechiel 1:3; Ieremia 37:6), sau auzirea Spiritului Sfânt în lăuntrul nostru, în Spiritul nostru (Psalmul 27:8; 2Regi 19:11-13).

 Profeție Angelică: adică prin primirea unor mesaje de la îngeri, aceștia fiind canalul de revelație între Dumnezeu și om (1Regi 19:7; Luca 1:26-38; Apocalipsa 1:1).

 Profeție vizionară: este vorba de primirea de la Spiritul Sfânt a unei imagini în mișcare sau statice care au un înțeles literal sau simbolic. Există mai multe tipuri de profeții vizionare după cum urmează: a) : prin viziuni în stare de veghe (2Petru 1:16-18; Apocalipsa 1:1,2,10,11); b) prin visuri și viziuni în timp ce dormi iar acel vis este de inspirație divină (Daniel 7:1; Iov 33:14-17), c) printr-o imagine (uneori plus vocea Domnului), pe care o vezi între starea de veghe și starea de somn, când nu ești nici treaz de-a binelea dar nici nu dormi (Zaharia 4:1,2). d) prin vizunii profunde în stare de transă în care poți auzi și voci (Fapte 10:9-16; 2Corinteni 12:1-4).

 Profeția Glosalică: adică cea venită în urma tălmăcirii unei vorbiri în alte limbi prin acest dar al Spiritului Sfânt (Fapte 2:4-6,16-18; 1Corinteni 14:6).

 Profeție în spiritul omului: este profeția percepută și receptată de spiritul omului sau în inima omului (Psalmul 16:7; 27:8), căci spiritul omului este un bun receptor fiind partea din om care relaționează cel mai bine la mesajele Spiritului Sfânt (Romani 8:16; Proverbe 20:27). Aceasta este metoda cea mai folosită (Ezra 1:5; 1Cronici 5:26; Isaia 29:24) mai ales în Noul Legământ unde promisiunea lui Dumnezeu este că **„voi pune legile Mele ÎN MINTEA LOR și le voi scrie ÎN INIMILE LOR; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța**

fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Căci toți Mă vor cunoaște, ÎN EI ÎNȘIȘI, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” (Evrei 8:10,11 GBV). Deci creștinul este învățat de Dumnezeu în minte și în inimă și în ei înșiși adică în spiritul lor. Acest tip de profeție poate să fie primită sub formă de gânduri care vin de la Dumnezeu (Daniel 2:29), fie unele informații stocate în memoria noastră dar pe care Spiritul Sfânt le activează furnizându-ne astfel un răspuns la o întrebare de-a noastră sau fiind o soluție la vreo problemă de-a noastră. Nu putem explica cum vin aceste gânduri luminoase, însă aceste gânduri nu sunt rodul gândirii noastre, venind de dincolo de noi, ele ne sunt picurate din cer. În mod asemănător, putem primi profeții în spiritul nostru și sub formă de sentimente, cuvinte, imagini, impulsuri de acțiune, astfel uneori Dumnezeu ne poate transmite sentimentele Sale față de o persoană sau față de o adunare creștină (Romani 5:5). Putem auzi cuvinte și vedea imagini în spiritul nostru și nu cu urechile și ochi fizici.

Profeție prin Cuvânt: (Rhema), vi s-a întâmplat vreodată să citești Biblia care este Cuvântul lui Dumnezeu și o relatare sau un verset să vă vorbească în mod special, aducând mângâiere, zidire și încurajare, sau să vă ofere o soluție la o anumită problemă, atunci înseamnă că ați avut un cuvânt din partea lui Dumnezeu. Una este Cuvântul scris al lui Dumnezeu și altceva este când Dumnezeu se folosește de Biblie pentru a ne transmite un mesaj viu și specific al lui Dumnezeu. În limba greacă pentru Cuvânt aveam expresia: „**logos**”, dar este vorba de: „**rhema**”, un alt termen în greacă care are sensul de *cuvânt care iese din gura* lui Dumnezeu (Matei 4:4) și care ne întărește credința (Romani 10:17). Este un cuvânt proaspăt, un cuvânt ce dă viață, ce trezește, ce dă călăuzire, este Cuvântul potrivit la timpul potrivit, fie pentru cel ce citește fie pentru altcineva. Unii creștinii ajung să citească Biblia sau unele cărți creștine în mod profetic, adică acele capitole citite, se potrivesc la ziua respectivă ca o profeție, deoarece au primit prin Spiritul ce să citească, nu au citit de capul lor.

Profeție directă prin vorbire: este atunci când predicăm cuvântul lui Dumnezeu, sau când dăm un sfat, iar aceea vorbire este inspirată de Dumnezeu (2Samuel 23:2), uneori chiar ne mirăm de ceea ce spunem, pentru că spunem idei și cuvinte la

care nu ne-am gândit înainte, sau simțim că vin de la Dumnezeu cu putere și aducând soluții sau răspunsuri la căutările și frământările noastre.

În concluzie: Dumnezeu transmite profețiile sub formă de: **imagini, cuvinte scrise sau rostite** (voci), **sentimente, gânduri-impulsuri**, sau printr-o **combinare** a acestor metode (Numeri 24:3,4).

g) Ce este, profeția după măsura de credință?

Profeție după măsura de credință apare în Romani 12:6, acest tip de profeție este interpretată de cercetători ai Bibliei în diferite feluri după cum urmează:

- 1) conform canonului biblic sau credinței sfinților (Iuda 3).
- 2) conform obiectului credinței și anume persoana lui Iesus Christos despre care vorbesc toți proorocii (Fapte 10:43), căci de fapt mărturia despre Iesus aprinde spiritul profetic (Apocalipsa 19:10).
- 3) potrivit cu măsura darului sau măsurii de credință primite de la Dumnezeu (Romani 12:3).
- 4) potrivit cu măsura de credință pe care o are prin experiență, adică să nu meargă dincolo de propria sa percepere a lucrurilor spirituale, dincolo de experiența sa.

Textul spune: să profeșim potrivit cu măsura credinței, adică să profeșim potrivit cu puterea credinței noastre, cât și potrivit cu încredințările noastre, nu poți profeși ceva ce tu nu crezi, ceva ce nu ți se pare plauzibil, ceea ce ți se pare, nescriptural, neadevărat, exagerat, dincolo de ceea ce tu poți crede deocamdată.

În Romani 12:3, se spune: **„ci să aibă gânduri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.”**

Astfel, a profeșii după „măsura de credință”, se referă la a profeșii după măsura a cât cunoști, crezi, încuvințezi, după măsura de credință pe care Dumnezeu a pus-o în tine, după încredințările pe care El ți le-a dat. Nu a profeșii lucruri pe care el nu le cunoaște, nu a primit o încredințare personală, lucruri pe care nu le-a experimentat (Romani 14:22,23). Tot ce NU face un om din credință (încredințare) este păcat.

Această profeșire potrivit măsurii noastre de credință, ne ferește de speculații, de extreme, de a ne băga în lucruri prea mari sau lucruri care ne depășesc, ne ajută să fim smeriți și să nu cădem în capcana Satanei în îngâmfare, după cum spune Pavel în alt loc: „... ”

amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești” (Coloseni 2:18).

Acest principiu de a profeții după măsura de credință, nu este un anumit tip de prorocie; ci, se aplică la toate tipurile de prorocii, căci Pavel spune aici ca cei ce au acest dar să profețească după măsura lor de credință, indiferent dacă acest dar se manifestă prin prorocie auditivă, vizionară sau de alt tip.

h) Când și sub ce forme se manifestă prorocia?

Profeția în general, vine în timp ce omul lui Dumnezeu face unul sau mai multe din următoarele lucruri: în timpul rugăciunii sau după rugăciune (Fapte 10:9-16); în momentul când cântă cântări de laudă sau spirituale, sau când aude un cântec (2Regi 3:15,16), când citește și cugetă asupra Cuvântului lui Dumnezeu (Psalmul 119:7,8,27,66,130), când reflectează la lucrurile spirituale sau se gândește la ce să facă într-o anumită situație (Psalmii 45:1; 49:3,4; 77:3-7), când postește însoțit de rugăciune (Fapte 13:1,2), când ascultă o predică din Cuvântul lui Dumnezeu (1Corinteni 14:29-31), sau când rostește el o predică și spune cuvinte de care te minunezi, cuvinte și idei la care nu te-ai gândit înainte (Fapte 6:10; 1Corinteni 1:5,6; Luca 24:19), în timpul unui sfat frățesc (Fapte 15:1-29; 20:17,28-30), în timp ce evanghelizezi și îl vestești pe Christos părți din vorbirea ta pot fi prorocie (Fapte 2:22-38; Apocalipsa 19:10), în timp ce îndemni și încurajezi pe un frate sau pe mai mulți poți primi cuvinte profetice (Fapte 15:32), când o vorbire în alte limbi este tradusă ea poate aduce profeție (1Corinteni 14:6).

Acest dar însă se poate manifesta acasă, pe stradă, în adunare, oriunde (Psalmul 139:17-21; Fapte 11:26-30; 21:8-12; 1Corinteni 14:26). Însă să nu înțelegem că Dumnezeu ne vorbește când vrem noi, El dă prorociile când vrea El, iar uneori alege să nu ne vorbească prin prorocie (Ezechiel 14:3; Proverbe 29:18).

În general cei ce au darul profeției au o deosebită sensibilitate sufletească, ei își petrec mult timp în rugăciune, în închinare și în Cuvânt.

i) Mai avem nevoie de acest dar astăzi?

A spune că nu avem nevoie de profeție astăzi, este tot una cu a spune că nu avem nevoie de: îmbărbătare, încurajare, mângâiere, zidire,

dezvăluire divină, călăuzire, căci acesta este rolul profeției (1Corinteni 14:3,24-26).

Eu cred că astăzi mai mult ca oricând avem nevoie de profeție adevărată de la Dumnezeu, deoarece au apărut atâtea noutăți în toate domeniile, astfel uneori creștinii nu știu ce să facă în anumite situații despre care Biblia vorbește puțin sau chiar deloc. Astfel avem nevoie să primim o cunoștință supranaturală de la Adevăratul Dumnezeu, avem nevoie de **„orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”** (Matei 4:4) Care să arunce mai multă lumină în unele domenii în care noi mai mult putem specula din Biblie răspunsul.

Astfel, pe lângă Cuvântul scris care este baza credinței noastre, avem nevoie de un **„cuvânt care iese”**, acum, astăzi, proaspăt, deoarece avem personal nevoie de călăuzire în anumite situații specifice din viața noastră, căci Dumnezeu ne vorbește și în prezent și este bucuros să ne călăuzească în tot adevărul.

Astfel putem spune la fel ca Pavel: **„Aș dori ca toți... mai ales să proorociți”**. Să ne mai întrebăm: Oare, în această lume tot mai relativă din punct de vedere moral, în care este atâta ceață, întuneric, nu avem nevoie de acest dar? Nu avem nevoie de oameni cu autoritate, care să amplifice Biblia, și să ne ducă la o trăire mai aproape de realitățile cerești?

Cu siguranță, creștinii au nevoie de acest dar, un dar care să pună în valoare Biblia, care o găsim în aproape orice casă la ora actuală, însă neînțeleasă de mulți și ne-aplicată de și mai mulți. Chiar și dintre creștini mulți nu văd valoarea ei practică, fiind pasaje mai ales în Vechiul Testament plictisitoare, însă prin prorocie aceste pasaje pot fi re-vitalizate în noul legământ.

De exemplu, Pavel a luat textul din Deuteronom 25:4, care se referă la a nu lega gura boului când treieră grâul, pasaj fără nici o însemnătate practică pentru cei ce locuiesc în oraș, care nu au animale, și pe care Pavel prin Spiritul profetic îl aplică la apostoli sau lucrători creștini, făcând ca acest pasaj să fie practic pentru oricine (1Corinteni 9:9,10).

Atunci înțelegem, de ce avem nevoie de prorocie? De altfel, unele cărți, broșuri, mesaje audio-vizuale din prezent care actualizează Cuvântul lui Dumnezeu pot avea elemente ale darului de prorocie în ele, și ele cred că s-au dovedit și în cazul vostru de multe ori un mesaj proaspăt de la Dumnezeu. Atunci înțelegem nevoia de prorocie.

j) Care sunt alte câteva obiecții cu privire la prorocie?

În special se aduc următoarele obiecții, pe lângă aceea că acest dar a încetat, o altă obiecție este că: *„noi trebuie să urmărim roada Spiritului Sfânt (Galateni 5:22,23), nu darurile printre care și prorocia.”* Este adevărat că roada Spiritului, este mai importantă ca darurile căci darurile dacă nu sunt exercitate în iubire nu au valoare, însă viața Domnului Isus a constat atât în manifestarea roadelor cât și a darurilor Spiritului, astfel roadele nu pot fi separate de daruri căci vin de la același Spirit, ele nu se exclud; ci, se presupun reciproc. Astfel Biblia ne învață să urmărim virtuțile creștine, dar să și proorocim, după cum spune Pavel în 1Corinteni 14:1 unde se spune: **„Urmăriți dragostea. (deci roada) Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să proorociți.”**

O altă obiecție este că: *„prorocia este periculoasă existând mulți profeți mincinoși”*, dacă însă mergem pe acest principiu, atunci pentru a fi consecvenți ar trebui să respingem și pe învățători și învățătura, căci Biblia spune în 2Petru 2:1-3: **„... și între voi vor fi ÎNVĂȚĂTORI MINCINOȘI, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi.”** Deci și cuvântările pot fi periculoase, și slujba de învățător.

Prin urmare, înțelegem că noi trebuie să cercetăm învățătura venită fie de la vreun profet, fie de la vreun învățător, aceasta este soluția Biblică (1Ioan 4:1-3) nu respingerea unor daruri ale Spiritului Sfânt.

O ultimă obiecție contra prorociei pe care o vom prezenta, este că după unii, *„profeția a fost înlocuită cu învățătura”*, având în vedere, spun ei, că Biblia este completă și că există atâta literatură creștină!

Scriptura însă face o diferență între învățătură și profeție, și între profet și învățător, după cum am văzut (vezi și 1Corinteni 14:28; Efeseni 4:11). Ba mai mult, Biblia ne învață că o adunare sănătoasă are nevoie de ambele daruri, căci învățătura fără prorocie poate duce la un formalism rece, teologic, exact dar lipsit de viață, aceea adunare fără prorocie este uscată fără prea multe lucruri supranaturale, o adunare pur rațională care stinge Spiritul (1Tesaloniceni 5:19-21). Pe da altă parte, o biserică fără o învățătură

sistematică, coerentă, duce la rătăcire, dependență de experiențe supranaturale, și instabilitate spirituală (1Corinteni 3:1-3).

k) Când, unde și cum să folosim prorocia?

Înainte de toate trebuie să știm că nu putem prooroci după bunul nostru plac, căci atunci am face mai mult rău corpului lui Christos decât bine și am deveni foarte mândri, Dumnezeu ne cunoaște prea bine tendința de a ieși în față.

În plus, nu orice prorocie poate fi împărtășită în public, și spusă oricând, de aceea trebuie să îl întrebăm pe Dumnezeu **când, unde și cum** să spunem mesajul primit (Matei 13:11). Uneori însă nu avem înștiințarea la toate aceste întrebări pe cale supranaturală, de aceea este nevoie să ne deprindem prin exercițiu în ce privește folosirea profeției (Evrei 5:12). Este demn de știut că Spiritul Sfânt chiar dacă ne dă o profeție, nu ne obligă însă să și o spunem, doar spiritele rele constrâng și posedă oamenii, pe când „**Duhurile proorocilor Sunt supuse proorocilor**” (1Corinteni 14:32) adică Spiritul Sfânt nu ne posedă, nu ne forțează să proorocim (Apocalipsa 22:6), dar are și sensul că spiritul omului în care s-a receptat un mesaj profetic este stăpânit de profet, astfel el poate alege să tacă.

Cu siguranță ca și în orice alt domeniu, la început e posibil să facem unele gafe spunând unde nu trebuie, sau când nu trebuie, însă cu timpul vom primi discernământul potrivit de a folosi darul profeției.

Astfel uneori vom experimenta o puternică senzație a prezenței lui Dumnezeu care ne cere să vorbim atunci în numele Lui, alteori efectiv vom ști că trebuie să spunem cuiva un gând sau o idee având convingerea supranaturală că îl va zidi spiritual.

Alteori vom profeți, prin predici și rugăciuni, fără ca noi să mai trebuiască să ne frământăm pentru a ști când, unde și cum să profețim, Dumnezeu ne dă pe loc mesajul, dar și momentul de a-l declara.

De asemenea, uneori nu putem încadra imediat o profeție în situația actuală, de aceea avem nevoie de lumină când să încadrăm profeția, alteori vom înțelege clar că profeția trebuie spusă doar la conducători, sau doar la cei suficient de maturi să ne înțeleagă (Galateni 2:2). Sau uneori trebuie păstrată pentru noi înșine (Luca 2:51), aceasta ajutându-ne să avem rădăcini tot mai adânci, și să nu fim ușuratici, ca tot ce primim de la Dumnezeu imediat să dăm mai departe; ci, să păstrăm revelația ca la momentul potrivit să o scoatem

din visteria inimii noastre. Să nu spunem tot ce știm și să nu dezvăluim toată bogăția spirituală ce am primit-o și astfel să fim ca Ezechia care a arătat toată bogăția lui trimișilor din Babilon, iar mai târziu i-a fost luată (Isaia 39:1-6).

1) Cum se exercităm prorocia în adunarea creștină?

În adunare avem reguli biblice de exercitare a profeției, acestea le găsim în 1Corinteni 14:24-26, 29-33 unde se spune: **„Dar dacă toți proorocesc, și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui Sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru. Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească... cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă. Fiindcă puteți să proorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. Duhurile proorocilor Sunt supuse proorocilor”**.

După cum ne dăm seama din text, toți creștinii pot profeții, deci pot vorbi, cu următoarele condiții: **1. „toate să se facă spre zidirea sufletească”** și nu spre a atrage atenția asupra persoanei noastre, astfel nu vom căuta ca noi să vorbim mai mult, sau să avem ultimul cuvântul; ci, vom căuta să ne deschidem gura numai după ce suntem siguri că ceea ce spune zidește cu adevărat adunarea din punct de vedere spiritual.

2. „să proorociți toți, dar unul după altul”, deci trebuie să vorbim pe rând, căci Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii (1Corinteni 14:33), ba mai mult, chiar să ne dăm întâietate unii altora (Romani 12:10).

3. Cei ce au slujba de profeți pot vorbi cel mult trei la o sesiune profetică, dar pe rând, în timp ce ceilalți profeți judecă mesajul, după cum se spune: „cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece”. Apoi se cântă, se roagă, se predică se face alteceva un timp, ca apoi poate avea din nou loc o sesiune profetică, când trei profeți profetesc.

4. Apoi, după rostirea unui mesaj de către profet, să lăsăm ca alți însuflețiți de spiritul profetic să vorbească pentru a putea completa eventual prin altă descoperire cuvântul rostit de ei, după cum se spune: „**Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă**” Această vorbire ulterioară poate fi atât completare sau aplicare la mesaj, cât și posibile comentarii și descoperiri la judecata asupra unei prooroci făcute cu glas tare de către un alt profet. De asemenea, un frate sau un om din lume invitat poate mărturisi ce lumină și rezolvare i-a adus profeția, după cum spune și Pavel: „**va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru**”.

În concluzie, în adunarea din primul secol existau câteva tipuri de profeție exercitate în adunare pe care le voi descrie după cum urmează:

a) **Mesaje profetice**, adică mesaje rostite de către profeți sau de către bărbații cu darul profeției. Aceștia le puteau rosti, ridicându-se în picioare și adresând adunării un mesaj din partea lui Dumnezeu, însă cel mult trei persoane la o sesiune profetică, după care urma tălmăcirea și aplicarea profețiilor, și după aceea se făcea altceva prin Spiritul, cântare, rugăciune, predică, etc. Și după aceea din nou trei profeții pot vorbi, urmați fiind de interpretarea profețiilor și de aplicarea lor de către alți profeți.

b) **Discuții profetice**, după ce doi sau trei profeți profeteșc, alți profeți prin descoperire pot aduce complectări, tălmăciri, aplicări ale profețiilor, judecări ale profețiilor date, sau discuții legate de judecarea și modul de aplicare a profeției.

c) **Elemente profetice**, care se puteau manifesta în predici, în rugăciuni, cântări, poezi, îndemnuri etc. toate aceste manifestări ale închinării și zidiri spirituale, pot conține elemente mai multe sau mai puține profetice, de călăuzire și iluminare .

m) Care sunt criteriile de judecare a profeției?

Biblia care este Cuvântul Lui Dumnezeu și inspirată de Spiritul Sfânt ne învață că noi trebuie să verificăm sau să judecăm profețiile pentru a vedea dacă vin de la Dumnezeu, astfel chiar dacă profetul începe cu cuvintele: „Așa vorbește Domnul”, noi trebuie să verificăm acel mesaj după cum se spune în 1Tesaloniceni 5:20,21; și 1Ioan 4:1-3, deoarece există mulți profeți falși.

Câteva criteriile de judecare a profeției, despre cum să judecăm profeția:

- Este aceea profeție **în armonie cu Biblia** sau o contrazice (Isaia 8:20; 2Petru 2:20,21).
- Conținutul unui cuvânt profetic trebuie de asemenea **să fie în acord cu poruncile specifice din Scriptură** (Deut. 13:1-4). Orice mesaj care încurajează îndepărtarea de poruncile lui Dumnezeu după cum sunt găsite în Biblie, trebuie lepădat.

Se **împlinește** acea profeție (Deuteronomul 18:22).

Profeția aceea **Îl glorifică pe Domnul Iesus Christos** (Ioan 16:14; 1Corinteni 12:3) despre care vorbesc toți profeții Bibliei, sau atrage atenția asupra lui?

Este **adunarea zidită, mângâiată și încurajată** de această profeție, (Efeseni 4:15,16; 1Corinteni 12:7; 13:1; 14:3)?

Exprimă ea **iubirea, harul și mila** lui Dumnezeu, însă dacă conține **o mustrare**, aduce ea și mesaj de speranță (2Corinteni 2:6-11; Neemia 8:9-12)?

Mărturisește ea împreună cu spiritul nostru că este de la Dumnezeu (Romani 8:16)?

Apostolul Pavel a spus: „**Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori**” (2Corinteni 13:1). Așadar, este bine să cauți **confirmare și la alți profeți ai lui Dumnezeu**. Dacă Dumnezeu este Cel care a vorbit, El va confirma lucrul acesta prin alți prooroci. Când proorocia este directă este vital să primești confirmarea sau mărturia altora. Nu trebuie să-ți vinzi casa și să renunți la slujba pe care o ai doar pentru că cineva ți-a proorocit că vei pleca în misiune în altă țară. Este foarte important să testezi astfel de proorocii. Dacă Dumnezeu a spus ceva odată, este foarte important să o spună din nou, sau să-ți vorbească ție personal. Așteaptă confirmare!

Este ea **clară**, concretă și de calitate **pentru nevoile** adunării sau ale unui om (1Corinteni 14:8,12; 2Corinteni 2:17)?

Criteriile acestea sunt bune, dar sunt relative. În multe cazuri, profeția nu poate fi judecată și etichetată ca falsă prin judecată omenească, chiar bazându-se pe acest criterii, sau pe altele, decât în cazul în care este o greșală grosolană, clară, o inexactitate biblică, sau dacă profeția îndeamnă la lucruri greșite, cum ar fi revenirea la legea mozaică, etc.

Unele din criteriile de mai sus sunt subiective, cum ar fi cea cu: mărturisește împreună cu Spiritul nostru și aduce ea un mesaj pentru nevoile adunării, eu ca om pot greși în ce simt, sau cum văd eu problemele adunării.

Alte criterii nu sunt absolute, cum ar fi cea că neapărat să fie pentru mângâiere, încurajare, zidire, sunt profeții de musturarea sau de judecată, uneori cazul nu mai lasă loc de posibilitatea ca omul respectiv să se mai poată căi. Există profeți falși care pot spune: *slăvit să fie Iesus*, asta nu înseamnă că ceea ce urmează este neapărat profeție adevărată, sau că viața acelu om îl glorifică cu adevărat pe Domnul.

Alte criterii chiar dacă sunt biblice nu sunt absolute, ca profeția trebuie să fie în armonia cu Biblia, sau să se împlinească, există profeți adevărați care au profețit de la Dumnezeu și din motivul că poporul s-a căit, împlinirea profeției s-a amânat sau s-a anulat (Ieremia 18:6-10; Iona 3:4-10). Există profeți falși care pot da profeți care se împlinesc (Deut. 13:1-5). Cu toate că principiul profeția trebuie să se împlinească dacă este de la Dumnezeu este foarte bun, are și ea excepțiile ei, de aceea spun că nici acest criteriu nu este absolut.

Apoi există profeții care aduc revelații noi față de Biblie, și care par să nu se armonizeze, sau nici nu se armonizează, fiind superioare ca revelație, Dumnezeu descoperă treptat adevărul, astfel adevărul dezvăluit azi poate fi mai clar și superior în înțelegere adevărului descoperit acum 3000 sau 2000 de ani.

Un exemplu biblic ca să înțelegem mai bine, Pavel spune în 1Corinteni 15:23-28, în cca. 56 d.Ch. că nimicirea morții, a tuturor dușmanilor lui Dumnezeu va fi făcută o dată cu venirea lui Iesus și cu sfârșitul lumii acesteia.

Însă apostolul Ioan primește o profeție cu o cronologie diferită, în Apocalipsa, în anul 96 d.Ch. că sfârșitul morții și al îngerilor lui Satan este după o mie de ani de la venirea lui Iesus (Apocalipsa 20:7-15). Pavel ce spune este adevărat, dar neavând revelația că va fi o mie de ani imainte de veșnicie, a plasat greșit evenimentele în timp.

Să luăm cazul lui Iesus, El a vindecat prin tină (Ioan cap. 9) și salivă (Marcu 7:31-36), dacă un evreu mergea pe principiul armonizării cu Scriptura a lucrărilor lui supranaturale, atunci acest evreu putea respinge lucrarea lui Iesus, pentru că nu mai găsea în V.T. vindecare prin tină și salivă, și acestea sunt doar câteva exemple, exemple pot

continua, arătându-ne că nici un criteriu nu este absolut și să nu ne bazăm orbește pe el.

Doar **profeția adevărată** poate demasca **profeția falsă**, doar alți profeți, sau cei cu darul deosebirii spiritelor, sau cu darul descoperirilor, cuvântului de cunoștință și de înțelepciune, pot demasca cel mai bine o profeție falsă.

Dacă primim personal o profeție, să o punem la dosar sau să o păstrăm în minte, nu să ne pripim să punem eticheta de fals, dacă nu se împlinește, să nu o considerăm nepărat falsă, sau dacă ni se pare ciudată, să le punem deoparte, și după un timp vom vedea dacă sunt adevărate sau nu, nu trebuie să respingem ceva ce nu știm sigur că este falsă. Dumnezeu va adevăra cuvântul Lui, putem să-l întrebăm pe El cu privire la acea profeție, uneori l-am întrebat și Dumnezeu mi-a dat clarificare, și fie mi-a spus este falsă, fie mi-a dat alte detalii ca să o înțeleg.

n) Cum să judecăm o profeție?

Prin urmare, ținând cont de aceste criterii și de altele, atât adunarea cât și conducătorii ei, cei cu darul deosebirea spiritelor, sau profeții vor întreba pe Domnul, de unde a venit profeția, vor judeca profețiile.

Acesta o vom face cu o atitudine pozitivă, căci noi nu disprețuim profețiile și nu dorim să stingem spiritul (1Tesaloniceni 5:19,20). De asemenea, ținând cont că uneori inspirația profetică este graduală, astfel va trebui să se facă deosebirea dintre o profeție venită din prezența lui Dumnezeu, de o profeție slabă, mai mult umană decât divină, sau de cea demonică. Trebuie să facem diferența de asemenea, dintr-un frate profet și un frate începător care a primit recent darul profeției. Una este când greșește un profet experimentat și alta când greșește un începător, ne vom raporta diferit de la caz la caz.

În mod similar, va trebui să facem diferența și între esența unei profeții sau impulsul central, care este de inspirație divină, de prezentarea omenească care poate dilua sau înflori mesajul primit, căci în exercitarea acestui dar participă două elemente: Dumnezeu care este infailibil, și omul care este failibil, adică poate greși, atât în receptarea profeției cât și în prezentarea ei. Noi știm că fiecare profet are o anumită personalitate și un anumit stil care își vor pune

amprenta în modul de prezentare a profeției⁶, în plus, chiar Dumnezeu ne vorbește adaptat la personalitatea noastră, ca un Tată copiilor Săi.

Pe lângă toate acestea, este bine ca conducătorii (apostoli, profeți, păstori), să șadă așezați unui lângă alții, pentru a o analiza împreună și să comunice adunării opinia lor despre acea profeție. Dar și dacă nu stau împreună, cei care au: darul de deosebire a spiritelor, darul descoperirilor, cuvântului de cunoștință, îl pot întreba pe Domnul, ca apoi se pot scula și comunica ce au primit ei despre profeție (1Corinteni 14:29,30), sau se poate face o rugăciune în comun în ce privește profeția, pentru ca apoi profeții să spună dacă au primit o eventuală confirmare sau infirmare a ei.

Tot conducătorii spirituali dar nu numai ei, pot face eventual o posibilă aplicare a profeției, ci și cei cu darul descoperiri, sau cel cu cuvântul de înțelepciune (1Corinteni 14:29,30). Dacă profeția are greșeli doctrinare clare, păstori sau învățători, dar cel mai bine, „îngerul adunării” (apostolul cel ce are autoritate peste ceata prezbiteilor) pot explica problema. Dacă este greșită și acest lucru va afecta adunarea, acest lucru trebuie spus deschis, dacă dimpotivă, cineva a spus cinci cuvinte ne semnificative pe post de prorocie, persoana în cauză poate fi muștrată în particular.

Oricum nu se pot face reguli absolute, despre cum să reacționăm, doar Spiritul ne va învăța în fiecare situație ce să facem.

De pildă, la noi la adunare, a venit o dată doi profeți, unul din ei a profețit că *Domnul ne spune că trebuie să ținem porunca a patra*. După profeție m-am sculat în picioare și l-am întrebat: *care porunca patra, din cele zece porunci?* El a spus că da. Am deschis Biblia și am spus că profeția este greșită că contrazice mesajul Noului Testament care a abrogat legea și sabbatul, citind câteva argumente biblice: Efeseni 2:15; Coloseni 2:14-17. După această experiență cei doi care prindeau că sunt profeți nu am mai venit la adunarea noastră.

De obicei dacă profeția conține mesaje naive, sau este generală ea nu vine de la Dumnezeu. Dacă profeția nu este decât o vagă încurajare, sau un mesaj general venit mai degrabă din fire, sau din Spiritul

⁶ Chiar profeții Biblici au stiluri diferite, și este de așteptat lucrul acesta, de pildă Isaia un om educat vorbește altfel de Amos care a fost păstor, astfel nu trebuie să folosim o voce tremurată sau ieșită din comun când vrem să spunem un cuvânt de la Dumnezeu, ci să fim naturali.

omului decât din Spiritul lui Dumnezeu, conducătorii după program vor discuta în particular cu persoana ce a rostit mesajul, pentru a o ajuta cu blândețe să-și dezvolte discernământul și înfrânarea, ca să nu dea curs oricărui impuls primit fără o verificare atentă.

Dar și cealaltă extremă este greșită de a o opri profețiile în adunare, sau a opri acele profeții care nu au o tălmăcire clară, căci s-ar putea ca altul auzind profeția să primească tălmăcirea la vedenie (viziune), sau de ai opri pe începători să se exprime, doar exprimându-se vor câștiga experiență și vor crește în acest dar.

Cred că fiecare frate cu acest dar să se auto verifice, să fie sigur și apoi să vorbească, și dacă a greșit să se căiască, cred că auto-verificarea, auto-critica și auto-mustrarea este bine venită.

p) Care sunt ideile și practicile greșite despre prorocie?

În prezent există mai multe idei și practici greșite despre darul profeției cât și despre judecarea acestui dar, ca de exemplu:

Toate descoperirile, toate vedeniile, vin de la Dumnezeu.

Conform Bibliei există trei surse de inspirație după cum urmează: **1.** Adevăratul Dumnezeu, care acționează prin Domnul Iesus, Spiritul Sfânt și îngerii fideli (Fapte 3:21; 2Timotei 3:15-17; Evrei 1:1-3; 1Petru 1:10-13; 2Petru 1:20,21; Apocalipsa 1:1). **2.** Satan care acționează prin demoni, prin Spiritul lumii, al lui Anticrist și prin orice spirit necurat (Geneza 3:4,5; 1Samuel 28:12-20; 1Regi 22; 1Cronici 10:13,14; Matei 24:24; 2Tesaloniceni 2:8-12; 1Timotei 4:1-3; 1Ioan 4:1-3; Apocalipsa 13:11-18; 15:13-16; 19:20). **3.** Spiritul omului sau inima lui (Ieremia 23:16,17,25-40; 27:9-11,14-18; 28:1-17; Ezechiel 13:1-23). Tot așa și visurile noaptea au trei surse de proveniență, **a.** Cele mai multe vin din informațiile stocate în creier (Ecleziast 5:3,7); **b.** Puține vise au venit ca inspirație de la Dumnezeu chiar în timpurile Biblice (Geneza 41; 1Samuel 28:6; Matei 2:13,19; Fapte 2:17,18). Însă Dumnezeu poate folosi și în prezent acest mijloc de a ne vorbi (Iov 33:14-17), cu scopul de a ne abate de la rău și al învăța teama de El. **c.** Există vise și de origine demonică, cu scopul de a-l abate pe om de la calea adevărului dându-I o direcție greșită (Deuteronomul 13:1-4; Zaharia 10:2), cât și a-l chinui pe om ca și în cazul lui Iov (Iov 7:3-5,13,14).

 Profețiile care se împlinesc sunt sigur de la Dumnezeu, spun unii credincioși, însă acest criteriu **absolut singur** de stabilirea

unei profeții, fără alte criterii, nu este absolut sigur, căci și Satan poate spune viitorul, și făcând să se împlinească aceea prezicere (Deuteronomul 13:1-3), chiar vrăjitoarea din En-Dor i-a spus viitorul regelui Saul, iar acesta s-a împlinit (1Samuel 28:12-20; 31:4). Chiar Domnul Iesus vorbește de unii care profețesc în numele Lui, însă El nu i-a cunoscut **niciodată** (Matei 7:22,23). Există profeții care sunt de la Dumnezeu și nu se împlinesc, sau care se împlinesc mai târziu, de pildă cazul Ninive, Iona a profețit prin Spiritul Sfânt, că în patruzeci de zile cetatea va fi răsturnată, dar pentru că niniviți s-au căit, Dumnezeu a amânat pedeapsa (Iona cap.3,4). Dumnezeu poate să-și schimbe planul (Ieremia 18:7-10). Proorocia poate fi și condiționată și necondiționată. O proorocie necondiționată se va împlini conform cuvântului spus. Acest fel de proorocii implică prezicerea unor evenimente care se vor împlini pentru a dovedi existența lui Dumnezeu, pentru a descoperi gloria lui Dumnezeu lumii sau bisericii, sau pentru a ști că Eu Domnul ți-am vorbit așa se va întâmpla, sau din alte motive. Însă uneori prorocia este condiționată de ascultare, dacă faci cutare lucru, te voi duce acolo, sau îți voi da lucrul respectiv, etc. Sau uneori nu este pusă condiția, pur și simplu profetul sau cel cu darul de proorocie este înștiințat de planul lui Dumnezeu cu privire la o persoană, biserică sau lucrare, că va merge sau nu va merge, că vor pedepsiți sau nu, etc. Însă acest plan poate fi schimbat, datorită căinței sau îndreptări, schimbării de atitudine a persoanei sau biserici către cui a fost îndreptată profeția. Persoana sau persoanele nu trebui să considere profeția falsă, ci corectă, judecând-o după starea în care au fost, stare la care s-a adresat profeția. Adică profeția cu planul lui Dumnezeu nu se referă la starea de după căință, ci la starea de dinainte, când profeția era corectă, reprezenta planul și voia lui Dumnezeu. Oare dacă niniviți nu se căiau, nu se îplinea profeția lui Iona cu distrugerea cetății Ninive? Cu siguranță da! În concluzie nici împlinirea sau neîmplinirea unei profeții nu sunt criterii absolut sigure. Totuși sunt criterii bune, căci majoritatea profețiilor de la Dumnezeu se împlinesc, unele se amână sau se schimbă planul datorită schimbării omului.

Profeții prin deschiderea Bibliei la întâmplare, sau tragerea unui bilețel pe care este scris un pasaj Biblic, toate acestea pentru

a vedea ce ne vorbește Domnul! Aceste metode sunt subiective și periculoase, căci putem da interpretări greșite asupra versetului primit, sau prin deschiderea Bibliei la întâmplare putem primi direcție greșită. Aceste metode îl forțează pe Dumnezeu să ne vorbească ca și cum Dumnezeu trebuie să ne vorbească când vrem noi. Este adevărat că Dumnezeu ne poate vorbi prin Biblie când o deschidem la întâmplare (Luca 4:16-22), dar aceasta este o excepție și El nu dorește să facem din aceasta o regulă; ci, din stăruința în rugăciune și din meditația asupra Cuvântului vrea să facem o regulă (Iosua 1:8; 1Tesaloniceni 5:17). Aceste metode încurajează la lene în post și rugăciune, la lene și lașitate mintală. Căci este mult mai simplu să apelezi la aceste metode, unde primești un răspuns imediat, decât să-ți asumi responsabilitatea, să afli răspunsul fie prin: a stăruii în rugăciune și post pentru a primi un răspuns prin revelație de la Dumnezeu. Dumnezeu mi-a spus că trebuie să las aceste „*metode începătoare*”, iar altă dată mi-a spus: *că îmi va vorbi prin Cuvântul adunat în inima mea.*

📖 **Dependența de acest dar** este periculoasă, astfel unii au devenit în tot ceea ce fac dependenți de prooroci, astfel ei nu fac nimic fără a consulta pe profet, ca și unii oamenii din lume care nu fac nimic până nu consultă horoscopul, este bine să nu facem nimic important și mai ales în domeniul spiritual fără a-l consulta pe Dumnezeu, fiind astfel ca Isus care nu a făcut nimic de la El însuși (Ioan 5:19). Însă în Noul Legământ, Dumnezeu ne vorbește fiecăruia în mod personal, căci avem legea Lui în minte și în inimă (Evrei 8:10,11), astfel nu suntem ca și în Vechiul Legământ unde Dumnezeu le vorbea doar unora, ci suntem într-un legământ în care toți suntem învățați de Dumnezeu, căci acesta este semnul că suntem copiii Lui (Ioan 6:45; 1Ioan 2:20,27). În N.T. nu găsim creștini care să meargă la profet, ci găsim profeți trimiși la creștini cu anumite mesaje (Fapte 21:10-14), sau creștini zidiți de profeți în cadrul întrunirilor de adunare (Fapte 11:28), fără a fi însă dependent de acesta, iar aceasta nu înlocuiește călăuzirea proprie, cât și studiul și rugăciunea individuală în care trebuie să stăruim zilnic.

📖 Prorocia aduce o cunoștină perfectă și complectă, Biblia spune clar că „**cunoaștem în parte și prorocim în parte**” (1Corinteni 13:9), și că cunoștința adusă de prorocie nu este o cunoștință

deplină, cunoștința deplină va exista doar la venirea Domnului Iesus (1Corinteni 13:10-12).

r) Care este lucrarea de amăgire a celui rău în ce privește profetia, și care este antidotul?

Dacă profetia este un lucru bun, vestea rea este că fiecare creștin care are darul sau slujba de profet, este ținut și atacat de spiritele de amăgire, înșelare, de minciună, de ghicire.

După ce Dumnezeu îți dă darul, după un timp, nu prea lung, Satan își trimite darurile lui de amăgire. La început acestea nu vin, Dumnezeu îl protejează pe cei cu darul profeției care sunt începători, de rătăcire ca să crească în acest dar, dar depinde de el dacă apucă să prindă o rădăcină puternică sau nu în acest dar, până vine rătăcirea.

Din experiența de câțiva ani, pe care o am cu acest dar, prin harul Lui Iesus, vreau să vă vorbesc câteva aspecte, despre cum să demascăm și să nu ne lăsăm prinși în lucrarea de amăgire.

Lucrarea celui rău, imită foarte bine lucrarea autentică, aproape poate imita totul, și aproape orice criteriu de a ști dacă este Spiritul Sfânt sau amăgirea, poate fi surmontat în timp de Dușman, este o singură speranță pentru profeții Domnului, lepădarea de sine, a asculta total de Domnul, a-l lăsa pe Spiritul Sfânt să-ți conducă dorințele, voința, și a lăsa ca totul să vină de la El, când vrea El și cum vrea El, a ajunge în zona neutră cu sentimentele, cu dorințele, a asculta de îndemnurile Spiritului, și să nu spui profeții nesigure, să veghezi și să fi atent la toate, chiar la mici detalii.

Cele mai multe greșeli se fac pentru că dorințele, gândurile, sentimentele noastre nu sunt aduse la cruce, nu sunt predate Domnului cu adevărat, nu ne-am lepădat de noi, mai avem idoli în inimă, în această situație există un real pericol să fim înșelați.

Dușmanul știe să ambaleze atât de bine amăgirea în staniolul prorociei, folosind cuvintele scripturii fără rușine, mințind frumos, convingător, răspunzând imediat dorințelor noastre, întrebărilor noastre, de parcă ar fi Preaiubitul nostru Mântuitor, când colo sunt cei ce ne urăsc de moarte și doresc să ne prindă în cursa lor, din care scapi greu, sau scapi cu umări.

O singură profeție falsă, poate să-ți distrugă viața de profet, poate să-ți distrugă reputația, frații și surorile să-și piardă încrederea în tine, chiar dacă ai profețit 100 de profeții exacte, dar după una greșită, te-ai ars, un timp, toți o să cam te ocolească, dar nu aceasta este

problema principală, te faci dușman cu Dumnezeu, și trebuie să te căiești. Și mai mult decât atât, te faci clientul favorit al diavolului care va insista, și va trimite mai multe spirite de măgire ca să te terfelească și mai rău.

Ar fi bine ca frații și surorile să te susțină în post și rugăciune, mai ales înainte de greșală, dar și după. Un învățător sau păstor, poate greși zece greșeli într-o predică că nu este descalificat. Și profeți ce au făcut greșeli ar trebui ajutați și tratați cu dragoste, susținuți mai mult în post și rugăciuni, nu să devină *paria* adunării, după ce a slujit poate ani buni, o greșală nu anulează tot ceea ce ei au făcut bun.

Dacă greșești nu dispera, caută să vezi cauza ce te-a dus la greșală, repar-o, și învață din greșeli, închizând orice ușă pe unde poate veni amăgirea.

Darurile Spiritului în sine sunt perfecte. Dar ele nu sunt perfecte întotdeauna în manifestarea lor, pentru că ele se exprimă prin niște vase imperfecte.

Revenind la problemele noastre, dacă nu ajungi cu sentimentele și dorințele într-o zonă neutră, încât nici să dorești un lucru, nici să nu-l dorești, ești o pradă ușoară pentru dușman. Două surori care au dorit să ajungă misionare, au primit o înștiințare că la ora XX va veni un tren, să urcați în el, într-un compartiment va fi un preot și o soră medicală lângă el și ea vă va da bani ca să mergeți în misiune. Cele două surori, au mers, ora primită prin înștiințare s-a potrivit cu venirea trenului, au urcat în tren, au dat de acel preot, și acest lucru s-a potrivit, dar al treilea nu, nu era nici o soră medicală în tren ca să le dea banii pentru misiune. Diavolul a răs de ele le-a păcălit, cum va râde și de noi da că nu ne păzim inima.

Indiferent că sunt dorințe materiale sau spirituale, dacă tu voiești Doamne dă-mi, dacă nu, nu, sentimentele și dorințele în zona neutră, este cea mai bună pază.

A doua dacă Dumnezeu ți-a vorbit, nu mai încerca să-l îndupleci pe Dumnezeu să schimbe planul, sau să îngăduie *altfel*, căci poate nu va fi îngăduință, ci trimiterea unui Spirit de amăgire, ca să te înveți minte să ascuți din prima.

Sau Dumnezeu îți vorbește, dar imediat îți vorbește cel rău, totdeauna după un vis, viziune profeție, prima impresie, gând, sentiment, conștientizare este de la Dumnezeu, a doua este de la dușman ca să te facă să te îndoiești și să urmezi calea inimii tale nu a inimii lui Dumnezeu.

Inima noastră, cu poftă, dorințe, vise, planuri, va fi cel mai mare dușman în profeție, inima este nespun de înșelătoare, numai predată Domnului în întregime, scapi de acest dușman necruțător.

Uneori dacă dorești un anumit lucru foarte mult, Însuși Dumnezeu îți trimite lucrări de rătăcire (vezi: 1Regi cap. 22; 2Tesalonicieni 2:10-12). Lucrările de rătăcire sunt și mai greu de depistat ca profețiile mincinoase, că sunt de rătăcire, ele sunt inițiate de Dumnezeu. Ai foarte mici șanse să-ți dai seama, doar dacă ai mai trecut prin ele și cunoști foarte bine cum lucrează Dumnezeu și când trimite lucrările de amăgire.

De pildă, Dumnezeu îți spune, nu te mai duci la fratele x până nu-ți dau El acest semn. După un timp Dumnezeu îți vorbește și te pune la încercare, du-te la fratele, poate ai uitat de semn, totul va fi în regulă, cu excepția semnului, tu mergi și este o capcana, și călătoria ta îți aduce rău nu binecuvântare.

Sau poți să-ți aduci aminte de semn, dar Spiritul de minciună trimis de Dumnezeu ca lucrare de amăgire poate să-ți spună, că nu mai e nevoie de semn, s-a renunțat la semn, să nu crezi, Dumnezeu este un Dumnezeu al detaliilor, fi și tu așa, dar dacă inima ta nu este în zona neutră, și ai dorința să mergi vei fi sigur amăgit. Cu cât vei fi amăgit de mai multe ori, cu cât Spiritul de amăgire, înșelare își va face loc în tine și în viața ta, păzește-te!

Satan lucrează și prin următoarele căi, îți dă profeții false și îți răspunde la întrebările tale sau dorințele tale. Dacă tu ai o nelămurire, o întrebare și ai pus-o lui Dumnezeu, așteaptă în răbdare răspunsul, nu repeta întrebarea și insista, că îți va răspunde Diavolul la ea, sau Dumnezeu va îngădui sau trimite o lucrare de rătăcire .

Dacă mai încă dorințe, lepădăte de ele.

De asemenea, nu te baza pe ce spune Satan, el minte, dacă nu minte din prima vorbă, va minte din a doua sau a treia, dacă la o exorcizare, sau în alte situații demonii din demonizați îți spune indiferent ce, nu crede, dacă îți spune, nu ne poți scoate că suntem mulți, sau suntem de mult timp în femeia aceasta, nu crede.

Dacă diavolul vine la tine noaptea și-ți șoptește ceva ca să te intimideze sau să te fleteze, nu crede, el este un mincinos.

Dacă vine vreun Spirit să-ți spună că vei ajunge mare, stăpânitor peste frați, mare păstor, sau indiferent ce, nu crede, cercetează spiritele.

Când apare orice ne în regulă, suspect, cercetează Spiritul și insistă să-l întrebi *cum mărturisește pe Iesus venit pe pământ? Recunoști pe Iesus venit în corp?* Insistă ca Dumnezeu să-ți de-a un semn, dacă este El.

Nu insista la Dumnezeu să-ți spună date exacte ale unor evenimente despre care ți-a spus înainte că se vor întâmpla și ți-a spus că vor fi: „*în curând*”, dacă Dumnezeu îți va spune El datele este una, dacă nu, nu insista, orice insistență nerăbdătoare, va face posibilă venirea Spiritul de minciună și să primești date false, și dezamăgirea va fi mare când nu se vor împlini.

Multe din aceste exemple de mai sus sunt simple și minoare, însă pot exista cazuri grave, care să-ți distruga spiritualitatea sau slujba de profet pe viață, sau chiar mântuirea, ai mare grijă, veghează, fi atent, și lasă firea răstignită pe cruce.

s) Problema umblării după proroci și nu după Domnul Iesus

O problemă a multor profeți, este că în N.T. nu există relatări în care creștinii să meargă la profet, ci doar relatări când profetul a mers la un frate (Fapte 21:10,11), sau profetul a profețit în adunare (Fapte 11:27,28).

Care este problema aici? Problema aici este că frații și surorile nu mai caută personal răspunsul la problemele lor, fiindcă pot și ei să audă glasul Domnului, și să fie învățați de ungerea pe care au primit-o la nașterea din nou (1Ioan 2:20,27). Dar mulți s-au obișnuit mai degrabă decât să stea pe genunchi în post și rugăciune, să meargă la profeți.

O dată m-a sunat o soră care a auzit că sunt proroc, am întrebat-o când ai citit ultima oară Biblia, nu o mai citise de mult, am încurajat-o să aibă o relație cu Dumnezeu și să-i ceară Domnului să-i vorbească prin Biblie.

Domnul este credincios, la cel mai slab creștin Domnul poate să-i vorbească prin Biblie nu prin deschiderea Bibliei la împlinire, ci prin citirea zilnică, sau prin vise, sau prin alte metode, din copilăria spirituală, frații începători trebuie, încurajați să-l caute pe Dumnezeu și ce minunat când Dumnezeu îți poate vorbi personal, atunci ai convingerea ce-a mai mare că este așa, da și amin, ce El ți-a spus.

Problema căutării profeților este multiplă, noi atrofiem Spiritul, relația cu Dumnezeu, și ungerea, pentru că nu mai căutăm fața Domnului ca El să ne vorbească, apoi încălcăm porunca care spune:

„să n-aveți nevoie de nimeni” (1Tesaloniceni 4:12); apoi devenim dependenți de oameni și nu de Spiritul Sfânt în călăuzire.

În cartea: „**Cum poți fi călăuzit de Duhul Sfânt**”, scrisă de Kenneth E. Hagin, la p.24, autorul a avut parte de o întâlnire supranaturală cu Domnul, ca și Saul pe drumul Damascului, Isus i-a vorbi astfel despre slujba de profet: „*Isus mi-a spus: „Proorocul nou-testamental este asemănător cu cel din Vechiul Testament prin aceea că proorocul din Vechiul Testament este numit «văzător» pentru că vedea și cunoștea lucrurile în mod supranatural.*

Dar proorocul noutestamental nu are același statut cu cel din vechime pentru că Eu nu am așezat prooroci în Biserică pentru a călăuzi Biserica. Credinciosul nou-testamental nu are nevoie să caute călăuzire prin prooroci. El poate primi călăuzire prin prooroci, dar nu este nevoie să caute. Nu este biblic să procedeze astfel. Slujba proorocului noutestamental, în această privință, este doar să confirme ceea ce oamenii au deja în duhurile lor.“

„Sub vechiul Legământ numai preotul, proorocul și împăratul erau uns și de Spiritul Sfânt pentru slujbele respective. Ceilalți, așa ziși «laici» nu aveau Spiritul Sfânt peste ei sau în ei. De aceea ei trebuiau să caute călăuzire prin prooroc, căci acesta avea Duhul.”

Sub Noul Testament, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi avem Duhul lui Dumnezeu nu numai peste noi, ci chiar în noi! Isus mi-a spus: „Sub Noul Legământ nu se spune «Toți cei ce sunt călăuziți de prooroci sunt fii ai lui Dumnezeu», ci Noul Testament spune: «Toți cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu»“. Apoi El a spus: „Cea dintâi modalitate, calea principală prin îi conduc pe toți copiii Mei este mărturia interioară. Îți voi arăta cum lucrează această mărturie interioară , ca să nu mai faci greșelile pe care le-ai făcut în trecut“. [sublinierea îmi aparține].

Profetul care acceptă această practică, primind telefoane, vizite, păcătuiește, pentru că acceptă dependența de el, în ce privește călăuzirea.

Apoi acel profet, fiind sub o presiune constantă de a profetii, chiar când nu primește nimic sau doar o frântură de profeție, poate cădea în capcana să adauge, sau să spună ceva de la el, sau o profeție nesigură să o spună deoarece frați întreabă disperați: „Nu ai primit nimic?“ Și ca să nu-i dezamăgească, le spune profeția nesigură, care se poate dovedi în final mincinoasă.

Apoi profetul poate fi atras în alte curse, unii frați și surori îl poate spune, întreabă-L pe Domnul cu **da** sau **nu**, ca Domnul Iesus să răspundă (vrând, nevrând) cu **da** sau cu **nu** la întrebarea creștinului. Păi credeți că Domnul îi va răspunde, sau că este obligat să-i răspundă așa cum vrea neapărat cineva? Nu, El este Domn și în profeție ca și în alte domenii, El face ce vrea, vorbește cum vrea, nu putem noi să-l obligăm sau să îl punem pe un făgaș de vorbire făcut de noi, El trebuie să ne dea termeni și făgașul prin care să ne vorbească. Noi trebuie să ne raportăm la termenii Lui, nu El la îngrădirile noastre. Și atunci se întâmplă ce nu am dori, Spiritul de minciună, ne spune *da* sau *nu*, după dorințele creștinului, sau după idoli din inima creștinului care a întrebat.

Sau o altă capcană, dacă un frate sau soră insistă, frate, Domnul m-a promis că mă va boteza cu Spiritul Sfânt, sau că voi pleca în străinătate, întreabă-L în ce dată se va întâmpla, profetul poate insista înaintea Domnului, ci s-ar putea să vină un Spirit de minciună sau înșelătorie, ca răspuns la idoli din inima celor care au întrebat. Tu poate ești sincer, și te întrebi, oare de ce am greșit? Nu din cauza ta a venit Spiritul de minciună, din cauza oamenilor pe care i-ai îngăduit să vină la tine cu idoli în inima lor, dar vina ta va fi ca și a lor, căci te-ai unit cu ei (Ezechiel 14:1-10).

Dacă vine la tine un astfel de frate să te întrebe, de dată, ziuă, tu trebuie să-l îndemni să aibă răbdare și să aștepte în răbdare și să se pregătească să-și facă partea lui, căci timpurile și perioadele sunt sub stăpânirea Tatălui (Fapte 1:7). Nu cădea în capcana să întrebi, multe spirite de minciună abia așteaptă, îți vor da ele imediat data.

Dacă cu adevărat Dumnezeu dorește să comunice data, o face El din inițiativa Lui, nu trebuie ca tu să insiști, să stăruie de Dumnezeu să-ți spună data. Dacă un profet va comunica date, inițiativa vine de la Spiritul Sfânt.

Cei ce au darul de cunoștință pot fi atacați de Spiritul de ghicire, există unii care se pretind profeți dar sunt de fapt ghicitori, în ei este un spirit de ghicire, este nevoie de deosebire a spiritelor, care oricine îl poate avea acest dar, dacă îl cere, chiar dacă nu îl va avea în mod pregnant.

Atenție la detalii, într-o zi un frate trebuia să vină la un alt frate, un Spirit i-a spus că nu o să mai vină, el i-a poruncit în Numele lui Isus, să spună **Numele** spiritului care vorbea, el a spus: „*Sunt Domn al domnilor și Rege al regilor*”, fratele a crezut că este Isus, după

câteva minute, vine fratele ce trebuia să vină. Fratele proroc, supărat, spune, Doamne ce s-a întâmplat? Domnul Iesus îl întreabă, este Numele meu: *Domn al domnilor și Rege al regilor*? Nu, **Iesus** este numele Tău. Atunci fratele a înțeles că și detaliile sunt importante, și trebuie să fim atenți și la detalii.

Spiritele înșelătoare se vor manifesta **mai mult în intensitate** decât Spiritul profetic, dacă vine un Spirit în formă de porumbel alb în viziune, care e mai mare decât un porumbel normal, sau îți vorbește cu o intensitate, triplă de cum ți-a vorbit Spiritul Sfânt până atunci, sau cu foarte multe detalii, ca și cum Spiritul Adevărului și-ar fi schimbat intensitatea, puterea, deschiderea, poate îți vine gândul că este un nou har, Dumnezeu s-a gândit să face ceva special cu tine și a început o altfel de lucrare profetică, să ai grijă, nu te lăsa dus în eroare. Dacă întrebi acel Spirit, și el îți spune o grămadă de lucruri din care unele Dumnezeu ți-a spus mai de mult că nu îți este îngăduit să le cunoști, nu te lăsa amăgit! Dumnezeu nu se schimbă, este un Spirit înșelător, ele vorbesc multe și te învață multe, și sunt dispuse să îți descopere unele taine, îți va aduce și anumite versete din Biblie, nu te lăsa amăgit, muștră-le, poruncește-le să plece în Numele Domnului Iesus Christos.

ș) Metode de demascare a spiritelor mincinoase

Câteva criterii de demascare a spiritelor mincinoase în profetie:

1) Întreabă-le, mărturisesc pe Domnul Iesus venit **în corp**? (1Ioan 4:1-3) Dacă îți spun nu, sau da cu jumate de gură, sau un mormăit, sau da împreună cu nu, încât nu înțelegi, clar, muștră-le, sunt amăgiri, ca să te faci să crezi că este Spiritul Sfânt. Întreabă Spiritul care îți vorbește: cum a venit Iesus pe pământ? Dacă îți spun **în spirit (duh)**, muștră-le sunt spirite înșelătoare.

2) Întreabă-l, mărturisește că Iesus este Domn, pune acel Spirit să spună Iesus este Domn, sau Domnul meu, Spiritul Sfânt va mărturisi aceasta, căci El Îl glorifică pe Domnul Iesus (Ioan 16:13-15).

3) O altă metodă: poruncește-i în Numele Domnului Iesus Christos, să-și spună numele (Marcu 5:9; Luca 8:30)? Dacă nu-ți spune nume biblice, muștră-le.

Uneori el s-au dat de gol la această întrebare au spus că sunt spirite de ghicire sau de minciună, și le-am poruncit să plece în Numele lui Iesus și au plecat.

Dacă sunteți într-o situație confuză, cereți lui Iesus, să trimită prima dată sângele Lui să vă curățească, și spune-Ți să trimită doar Spiritul Adevărului peste dvs.

t) Cum să previi rățăcirile și amăgirea?

Este foarte important să te păstrezi curat, sfânt, drept, credincios, dependent de Dumnezeu în toate, să eviți orice părtășie cu oameni care își zic „frați”, dar care trăiesc în păcat, care au spirite demonice peste viața lor.

Ferește-te de orice lucru lumesesc și păcătos, indiferent că este vorba de bârfă, minciună (minciunică), vorbire de rău, o gândire visătoare dar care nu este o gândire bazată pe adevăr (Filipeni 4:8,9), mânie, evită să faci lucruri pe care lumea le face sau creștinismul decăzut le face, trăiește o viață sfântă.

Ferește-te de lucruri care ar putea să-ți întineze Spiritul, să-ți deregleze firul de legătură cu Dumnezeu, cum ar fi: programele TV, muzica lumească, chiar și de filmele și muzica așa numită creștină, care numai creștină nu este, conținând o grămadă de erezi nimicitoare, și care îți pot transmite spirite false, amăgitoare, un al Isus, un alt Spirit și o altă Evanghelie (2Corinteni 11:4).

Ai grijă la legăturile străine, dacă ai o familie necredincioasă sau rude necredincioase fii foarte veghetor în prezența lor, nu lăsa în nici un fel ca ei să-ți impună, să te prezese într-un fel, dacă sunt pericole, Ține-i la distanță, ei nu-l cunosc pe Christos, și chiar dacă au bune intenții, ei le au după lumea condusă de Satan.

O dată, un prezbiter stătea de vorbit prin messengers cu fratele lui necredincios, eu eram de față, în timp ce vorbeau prin internet, am văzut în viziune cum șerpi ieșeau din monitor, eu imediat i-am muștrat și am cerut protecție, dar fratele nu a conștientizat decât după un timp, a simțit după un timp că ceva nu e în regulă și a oprit discuția.

Multe lucruri care par nevinovate, cum ar fi site-uri care pretind a fi „creștine”, jocuri pe calculator care pretind a fi „creștine”, post de radio ce pretinde a fi „creștin”, cărți, DVD-uri, CD-uri, cu muzică, filme, documentare, predici, etc. așa zis „creștine”, pot să conțină spirite, erezi, să transmită un mod de gândire și de viață greșit, să transmită valori greșite de viață, unele site-uri, radiouri, televiziuni, au reclame lumești, chiar imorale, este ceva dezgustător, nu te baza

că ascuți radio creștin, sau pagina web este creștină, creștinismul în mare parte este degradat.

Doar pe Domnul și sfatul Lui te poți baza, am auzit de creștini care au fost foarte afectați spirituali văzând predici, unii predicatorii au spus să-și pună mâinile pe televizor, de acolo au luat niște spirite demonice de care cu greu au scăpat, nu alerga după putere, nu crede orice, care îți spune că dacă faci aia sau cealaltă, primești putere suplimentară, nu te încrede în inima ta și în mintea, vorbește cu Domnul, nu fă nimic fără El.

Am avut o experiență când ascultam o muzică trimisă de un frate cunoscut, cântată de el, și cântarea transmitea spirite, nu știu dacă neapărat textul, dar viața omului care slujește într-un fel sau altul, poate transmite ce este și ce are în el.

Ferițivă de orice lucru cu eticheta „creștin” dar care este dubios. Nu vă lăsați duși în eroare de invitații la diferite întruniri, conferințe creștine, cineva a mers la o așa zisă conferință pentru vindecarea bolnavilor, și era o femeie ce predica, ceea ce ne pune contra Cuvântului lui Dumnezeu (1Corinteni 14:34-37). Un frate a mers la o biserică, unde aproape a fost sfâșiat de demonii, ulterior am primit descoperire că acelei biserici, Domnul Iesus i-a luat sfeșnicul, și în locul Spiritului Sfânt și a celor șapte spirite din Isaia 11:2, reprezentat de sfeșnicul cu cele șapte brațe, sunt alte spirite, cele ale celui rău care imită lucrarea lui Dumnezeu.

Un alt frate doar s-a uitat la niște predici pe YouTube și a primit niște spirite demonice care să dădea Spiritul Sfânt, și doar mila lui Dumnezeu l-a scăpat de amăgire.

Astfel în toate lucrurile, mici și mari, caută sfatul Domnului Iesus, nu te baza pe propria înțelepciune, sau că eticheta este „creștină”.

Unii creștini s-au luat după frați așa ziși proroci și au ajuns falimentari, toate afacerile lor au falimentat, alții sau luat tot după așa ziși proroci și au făcut alegeri în căsnicie care apoi le-a distrus viața. Am cunoscut personal pe cineva care a mers la o grămadă de proroci, și a făcut alegerea care nu trebuia în căsnicie, care i-a afectat toată viața spirituală.

M-am întâlnit o dată cu o tânără, pe stradă, discutând cu ea, mă întreabă: dacă e păcat să ai prieten din lume, i-am spus că da și i-am dovedit din Biblie, i-am spus să rupă relația cu acel băiat din lume. Am întrebat-o cum stă cu citirea Bibliei, din păcate după un an de la botezul în biserica ei, nu citise nici măcar Noul Testament!

Însă a mers la așa zise prorocii, care i-au dat niște proroci care lăsau să înțeleagă că este pe calea bună, și că Domnul o va binecuvânta, i-am spus că Spiritul Sfânt nu contrazice Biblia. Din păcate ulterior nedespărțindu-se de cel din lume a căzut în păcat cu el.

Toate aceste greșeli în profeție nu trebuie să ne ducă la decizia de a renunța la profeția ca popor a lui Dumnezeu, ci ne îndeamnă ca toți să veghem și să tânjim după aceea relație cu Dumnezeu în care să îi auzim vocea, ca apoi profeții eventual să confirme sau să infirme ceea ce deja noi am primit. Noi nu trebuie să aruncăm apă murdară din copăile cu tot cu copil, ci trebuie să aruncăm doar apa.

Noi trebuie să judecăm profețiile, nu să le evităm sau se le excludem din viața adunării, așa au făcut adunarea din Tesalonic, iar apostolul Pavel le spune în 1Tesaloniceni 5:19-21: **„Nu stingei Duhul. Nu disprețuiești prorociile. Ci cerceteți toate lucrurile și păstrați ce este bun”**.

Iată dacă respingem profețiile de teamă că poate ori fi false noi stingem Spiritul Sfânt și acesta este un păcat, pentru stingând Spiritul nu vom mai avea nici roada Spiritului, noi nu trebuie să le disprețuim, ci trebuie să judecăm profețiile, nu să le eliminăm, aceasta este voia lui Dumnezeu. Un grădinar în grădină nu taie tot, ci doar iarba și lasă plantele folositoare.

Eu personal am fost puțin timp într-o adunare unde se stingea Spiritul, acolo erau reguli foarte stricte cu privire la daruri, dar era groznic, pur și simplu simțeam că mă usuc, simțeam că nu este viață, și problema și mai gravă era că acolo nu era nici iubire sau roada Spiritului, cum susțin unii că ei doresc doar roada și nu darurile, este o amăgire dacă stingi darurile stingi și roada, Spiritul se stinge, nu doar darurile.

Dar problema mai gravă era că în loc de daruri și de o direcție clară dată de Dumnezeu, erau păreri umane, direcții umane, rațiunea omului înlocuia darurile.

Unii creștini născuți în Christos în astfel de adunări, e posibil să nu simtă lipsa darurilor, pentru că așa s-au obișnuit.

Revenind la prorocie, ceea ce este esențial este că dacă o profeție nu mărturisește, ceea ce spiritele noastre umplute cu Spiritul Sfânt mărturisesc este aproape sigur că este falsă.

Ferește-te de orice focar de amăgire, separă-te de orice este nelegiuit sau pervertit, nu încerca să ai milă, mai mult decât are Dumnezeu față de unii oameni, nu te încrede în tine și în înțelepciunea ta, ai grijă cu

cine te însoțești fizic sau virtual pe internet (dacă ai), cu cine ai părtășie, căci Biblia ne învață în 2Timotei 2:22: „...urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”.

Silește-te să fi sfânt pentru Domnul, să rămâi în El și El în tine, și să-L întrebi în toate, aceasta te va ajuta să te ferești de amăgirea care este foarte multă la ora actuală.

t) Cum îți poți amplifica acest dar?

Acest dar ca orice dar al Spiritului Sfânt poate fi însuflețit și amplificat după cum spune Pavel în 2Timotei 1:6: „**să înflăcărezi darul lui Dumnezeu**” BCR (n.s. să reaprinzi, să reînsuflețești), iar în NW: „**Să ațâți ca pe un foc darul lui Dumnezeu.**” În casele evreilor, focul uneori consta numai din niște tăciuni aprinși, aceștia putea fi ațâțați pentru a se reaprinde și astfel a da căldură și lumină mai mare (Osea 7:4). Prin urmare, noi suntem încurajați să reaprindem sau să ațâțăm acest dar al Spiritului. Putem face lucrul acesta făcând următoarele:

- **O bună relație cu Dumnezeu**, cele mai exacte profeții, și cei mai buni profeți se nasc în prezența lui Dumnezeu, astfel dacă avem acest dar într-o anumită măsură, dacă vom petrece mai mult timp în părtășie cu Dumnezeu, în închinare și rugăciune (1Tesaloniceni 5:16-20) vom auzi mai des și mai clar vocea lui Dumnezeu. Profetul trebuie prin disciplina rugăciunii să-l cunoască mai bine pe Dumnezeu, căci profeția aduce cuvinte și gânduri din inima lui Dumnezeu. Rugăciunea nu trebuie să fie o povară, sau o disciplină forțată, ci o dulce părtășie plină de iubire și sinceritate cu Tatăl ceresc. Motivația noastră nu trebuie să fie aceea de a dobândi o aura de profet, ci aceia de slujitor ascultător care nu vrea să facă nimic de la sine; ci, doar ceea ce îi spune Dumnezeu.
- **O bună părtășie cu Cuvântul lui Dumnezeu**, aceasta presupune citire, meditare și studiere zilnică, chiar memorare a unor pasaje. Toate acestea trebuie făcute nu în spiritul de acumula cunoștință cu care să ne lăudăm; ci, cu atitudinea smerită de-al căuta pe Creator și voia Lui, de al cunoaște pe El și nu doar unele lucruri despre El. Noi trebuie să ne îmbibăm tot mai mult din Cuvânt cu modul de gândire al lui Christos, și cu

felul lui de a fi, să fim cunoscători bine a legii Lui, astfel să fim plini de învățătură sănătoasă (Coloseni 3:16).

- **O viață sfântă**, este cea care ne dă pătrundere în prezența lui și în planurile Lui, căci este scris: „**Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel Sfânt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă.**” (Psalmul 15:1,2), iar în Isaia 66:2 se spune: „**Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel care tremură la cuvântul Meu.**” Astfel dacă avem o viață ireproșabilă, care ocolim păcatul vom putea deveni colaboratori cu Dumnezeu care ne va vorbi tot mai mult. A avea un vas curat, sfințit, a avea o gândire, vorbire și trăire curată, este o condiție pentru a proroci curat, doar de la Spiritul lui Dumnezeu. Altfel și alte spirite înșelătoare, se vor putea strecura pe baza uși deschise de noi prin păcat, păcatul dă dreptul sau autoritate spiritelor rele să intre în viața noastră. Atunci când viața noastră este un amestec, și prorocia noastră va fi un amestec de la Spiritul Sfânt cât și de la alte spirite rele. Dacă omul nu se curățește și persistă mult în această stare, în final va pierde darul, și va avea doar lucrarea amăgitoare, care imită lucrarea Spiritului Adevărului.
- **Exersarea**, dacă nu exersăm darul prorociei pe care îl avem se atrofiază ca mușchii, care dacă nu sunt folosiți, slăbesc. Să nu uităm că cine a făcut negoț cu talanți, adică și-a folosit darurile spirituale, a primit alți talanți, dar cel ce și-a îngropat talantul, l-a pierdut și pe cel ce la avut (Matei 25:15-30). Astfel exercițiu este important spre a ne deprinde să folosim și să-l dezvoltăm (comp. cu Evrei 5:14) căpătând experiența necesară pentru al folosi eficient.
- 📖 **Colaborarea**, este un alt aspect care ne poate ajuta ca să ne folosim în mod corect și cât mai ziditor darul primit, deoarece colaborând cu cei cu experiență în domeniu profeției, putem să învățăm să ne folosim într-un mod eficient darul. Un exemplu Biblic în această privință sunt cei din Vechiul Legământ, de exemplu fii profeților din timpul lui Elisei (2Regi 4:38-44; 6:1-7), care prin colaborare au învățat să proorocească mai eficient. Tot la fel și în prezent cooperarea și colaborarea sunt vitale pentru cizelarea noastră și pentru unitatea adunării căci în Proverbe 1:5 se spune: „**Să asculte și înțeleptul și-ș va mări**

știința...”. Pe lângă toate acestea o libertate biblică, în cadrul programelor de adunare, pot stimula profeția.

- 📖 **Curaj și perseverență**, nu trebuie să ne descurajăm nici de greșelile pe care probabil le-am făcut sau le vom face exercitând acest dar, nici de standardele pe care Dumnezeu le impune oamenilor Lui, să fim conștienți că vom face greșeli, dar acestea nu ne descalifică, dacă suntem smeriți ne lăsăm corecțați și învățăm din ele și să devenim tot mai responsabili. Noi nu trebuie să stingem spiritul profetic, ci să căutăm să perseverăm în a proroci. Este adevărat că ne trebuie mai mult curaj în a proroci decât în a învăța pe oameni, și este mai grav în a greși în prorocie decât în învățare, însă pentru sănătatea spirituală a trupului lui Christos pe lângă darul de învățare sau slujba de învățător care este foarte importantă, avem nevoie și de darul profeției și slujba de profet, de aceea să ne rugăm lui Dumnezeu să ridice profeți în poporul Lui, iar toți să facem ce spune Pavel în 1Corinteni 14:1 „**Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să proorociți.**”

Slujba de profet

a) Ce sunt profeții?

Profeții sunt oameni cu o chemare specială din partea lui Dumnezeu, ei sunt puși al doilea după apostoli în listele cu servicii din adunarea creștină, arătând astfel importanța lor în poporul lui Dumnezeu (1Corinteni 14:28; Efeseni 4:11).

Sensul Profetului în limba ebraică și greacă:

- ❖ **PROFET** – cel chemat să vorbească în numele lui Dumnezeu (**nabi**) – Ieremia 1:7,15,19.
- ❖ **VĂZĂTOR** – pentru acest termen în limba ebraică avem două expresii:

ROEH (1Samuel 9:9).

HOZEH (Amos 7:12).

Rădăcina lor verbală vine de la verbul „a vedea”.

Astfel **Nabi** = Profet; **Roeh** = Văzător – 1Samuel 9:9; **Hozeh** – Amos 7:12.

Profetul Gad, în 2Samuel 24:11, este numit cu termenul de **Hozeh**; 2 Cronici 29:25; 1Cronici 29:29; Samuel – **Roeh** (văzător); Natan – **Nabi** (profet); Gad – **Hozeh** (văzător).

Întrebuințarea celor trei termeni presupuse totuși o nuanțare a slujbei de prooroc: Nabi = Profet – arată **obiectivul**, lucrarea activă ca mesager al lui Dumnezeu, trimis să vorbească Cuvântul lui Dumnezeu.

Roeh = Hozeh (văzător) – arată **modul în care profetul primește revelația** divină – văzând.

La Isaia 30:10, ni se arată distincția între aceste două aspecte: văzători – care văd, profeți – care aud. Cu alte cuvinte, profetul are lucrarea prin auzire și vorbire, iar văzătorul (roeh și hozeh) prin vederea lucrurilor, ca apoi să o spună.

OM AL LUI DUMNEZEU (Deuteronom 33:1; 1 Samuel 9:6; 2 Regi 4:9)

Indică o chemare sfântă și lucrarea divină pe care o îndeplinește profetul. Acest termen este legat de lucrarea profetică a lui Moise, Samuel, Ilie, Elisei.

SLUJITORUL DOMNULUI (2 Regi 9:17; 17:13; Ieremia 7:25; Zaharia 1:6; Ezechiel 38:17) – arată raporturile dintre Dumnezeu și credincioșii Săi trimiși. Acest termen îl găsim în legătură cu proorocul Abia – 1Regi 14:18.

TRIMISUL (SOLUL) DOMNULUI (Matei 1:13; 3:1; 2 Cronici 36:15-16; Hagai 1:13; Isaia 6:8-9). Cuvântul ebraic de „malac” este folosit atât pentru a desemna în limba română cuvântul „trimiși” (soli) cât și pentru „îngerii”. După cum îngerii Domnului sunt trimișii Lui spirituali, tot așa profeții sunt trimișii Lui pentru a-i face de cunoscut Cuvântul. Acest termen arată mai exact ce sunt slujitorii Domnului, adică niște trimiși ai lui Dumnezeu (ex. Hagai 1:13).

Iar cuvântul profet în limba greacă: „**PRO-PHEMI**”, care tradus vine: „pro” – înainte sau pentru, iar „phemi” – a vorbi, deci în greacă, sensul cuvântului profet ar fi: a vorbi înainte, a vorbi înainte să se întâmple.

b) Care este diferența dintre darul prorociei și slujba de profet?

Un creștin care are slujba de profet la văzut și auzit pe Dumnezeu, și primește această misiune de la Dumnezeu, căci aceasta este descrierea unui profet făcută de însuși Dumnezeu în Numeri 12:6, unde se spune: „**Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.**”.

Astfel el este și văzător, adică în ebraică „roeh”, dar este și purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, sau gura Lui, cum este definit el în Exod

7:1,2. El vede și aude lucruri supranaturale, lucruri din lumea spirituală, el nu doar primește profeții și le spune, el efectiv **vede** și **aude** lumea spiritelor, și aceasta îi dă înțelepciune și cunoștință, cât și puterea de a deosebi spiritele.

În cartea: „**Cum poți fi călăuzit de Duhul Sfânt**”, scrisă de Kenneth E. Hagin, la p.24, autorul a avut parte de o întâlnire supranaturală cu Domnul, ca și Saul pe drumul Damascului, Domnul i-a vorbi astfel despre slujba de profet: „*Mi-a explicat că a fi în slujba de prooroc înseamnă a fi în primul rând un slujitor al Evangheliei, consacrat și chemat la această slujbă prin chemarea lui Dumnezeu care să-i marcheze întreaga viață. În al doilea rând, el are cel puțin două daruri - de înțelepciune, de cunoștință, de deosebirea spiritelor – plus darul proorociei, operând în slujba sa*”...Acum Domnul este aici și iată îmi spune: „Mă vezi stând aici și vorbindu-ți. Aceasta este o manifestare a Spiritului numit deosebire a spiritelor (deosebirea spiritelor înseamnă a vedea în domeniul spiritual). Aceasta este slujba proorocului în acțiune. Tu vezi în domeniul spiritual. Tu Mă vezi și Mă auzi vorbindu-ți. Îți aduc prin vedenie o descoperire care îți va da înțelepciune și cunoștință”.

Iată slujba de profet conform Cuvântului lui Dumnezeu cât și conform acestei descoperiri, este de a vedea și a auzi în lumea spirituală, de a putea deosebi spiritele, de a le vedea, iar aceste viziuni care identifică spiritele îți dă înțelepciune și cunoștință, poți deosebi spiritele bune de rele, dar și poți profeții despre trecut prezent și viitor, și de a descoperii misterele inimilor, nu doar a deosebi, **a vedea** și **a auzi**. Un exemplu de profet este Balaam, care din păcate a căzut din cauza lăcomiei de bani și de faimă, însă înainte de a cădea, el își descrie slujba de profet astfel în Numeri 24:15,16: „**Balaam și-a rostit prorocia și a zis: „Așa zice Balaam, fiul lui Beor, Așa zice omul care are ochii deschiși, Așa zice cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, Cel ce cunoaște planurile Celui Prea Înalt, Cel ce vede vedenia Celui Atotputernic, Cel ce cade cu fața la pământ și ai cărui ochi sunt deschiși**”.

Iată el **vedea** și **auzea** în Spiritul său, el avea cunoștință de planurile lui Dumnezeu (vezi Amos 3:7; Numeri 24:3,4). El nu doar primea informații, el le și vedea, și putea cunoaște planul lui Dumnezeu având o legătură profundă cu Dumnezeu.

Un profet este un om care îl cunoaște foarte bine pe Dumnezeu și voia sa, și este foarte sensibil la simțămintele Lui. El evaluează

lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu, având favoarea ca Dumnezeu să-i descopere lucrările sale, lumea spirituală în general necunoscute de ceilalți oameni (Amos 3:7). Un adevărat profet este cel ce aduce un Cuvânt proaspăt și clar din partea lui Dumnezeu.

Tipuri de profeți:

- I. **Profeți speciali:** Ca Moise și Domnul Iesus (Numeri 12:6-8; Deuteronom 18:15-18; Luca 24:19).
- II. **Profeți naționali:** Ca Ezechiel și Ieremia (Ezechiel 33:7; Ieremia 1:5-10).
- III. **Profeți conducători:** Ca Samuel (Judecători 4:4,9; 1Samuel 7:6; Apocalipsa 11: 3-6).
- IV. **Profeți în adunare:** Ca Agab, Niger, Luciu, Manaen, etc. (Fapte 13:1; Fapte 11:27,28; 13:1; 15:32; 21:10).

c) Ce ne dezvăluie Noul Testament despre darul profeției și slujba corespondentă acestui dar?

Încă înainte de a avea loc botezul în Spiritul Sfânt de la Penticostă, darul și slujba de profet s-a manifestat în Israel, de pildă la Ana și Simeon, care cu siguranță aveau acest dar slujind la templu (Luca 2:25-38), chiar Maria mama lui Iesus, și Elisabeta mama lui Ioan Botezătorul au proorocit (Luca 1:41-55), chiar și Zaharia care a văzut o vedenie de îngeri (Luca 1:11-22).

Însă acest dar s-a manifestat din plin în Noul Testament odată cu Penticosta, când s-a împlinit promisiunea din Ioel 2:28-30, pe care apostolul Petru o aplică prin cuvintele: **„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu, și vor prooroci”** (Fapte 2:17,18), astfel s-a împlinit dorința lui Moise ca tot poporul lui Dumnezeu să proorocească (Numeri 11:29). În biserica primară, prorociile erau foarte dese, și o bună parte din program consta în a spune și interpreta proorocii (1Corinteni 14:26, 29-32), astfel avem acest dar manifestat sub formă de: vorbire în alte limbi înțeleasă de ascultători (Fapte 2), prin vise, vedenii sau viziuni, cum s-a profețit de către Ioel (vezi și Fapte 9:10; 10:3; 16:9), prin auzirea de voci (Fapte 27:23,24; 2Corinteni 12:1-4), revelații prin transă (2Corinteni 12:1-4; Fapte 10:10-17), printr-o cunoaștere

supranaturală a lucrurilor (Fapte 5:1-11), sau printr-un sfat și avertisment inspirat (Fapte 8:20-23).

Acest dar era dată atât bărbaților cât și femeilor (Fapte 2:17,18; 21:9; 15:32). Și era folosit atât în public, în adunare (bărbați), cât și în cadrul căminului în grupuri restrânse sau în particular, cât și pe câmpul evangheliei de către bărbați și femei (Fapte 10: 28-48; 11:26-30; 21:8-12; 1Corinteni 14:24-26).

Cât despre slujba de profet, în vechiul legământ erau și bărbați și femei (Exodul 15:20; Judecători 4:3; 2 Regi 22:14).

În noul legământ, găsim doar bărbați ca fiind profeții (1Corinteni 14:29-34; Fapte 21:10), doar ei pot avea această slujbă de conducere (1Corinteni 12:28; Efeseni 4:11), femeile pot avea darul prorociei (Fapte 21:9) dar fără a fi prorocițe.

În biserica primară aceștia au fost destul de numeroși, găsim grupuri de profeți în Ierusalim și Antiohia (Fapte 11:27; 13:1; 15:32), în Corint (1Corinteni 12:28), în Efes (Efeseni 4:11), la Cezarea (Fapte 21:10), la Roma (Romani 12:6), în adunările din Asia Mică (Apocalipsa 2:20) și probabil în Tesalonic (1Tesaloniceni 5:19,20). Noul Testament ne dă și numele unor profeți, de pildă: Barnaba, Simeon, Luciu, Manaen, Iuda, Sila și Agab (Fapte 13:1; 15:32; 21:10).

Doar în sens negativ găsim prorocițe, vezi: Apocalipsa 2:20.

d) Care este rolul profetilor?

Profetul are menirea, să corecteze, să încurajeze, să aducă direcție și călăuzire, să arate adevărata față a lucrurilor, să descopere realități cerești și pământești, mistere (taine) și chiar descoperirea viitorului, să vorbească cu îndrăzneală în numele Domnului (Amos 3:7; Numeri 22:38; Fapte 13:1-3; 15:32).

Serviciu de profet nu este ușoară, uneori mesajele lui nu sunt populare, alteori este considerat, fanatic, extremist sau chiar nebun (Ieremia 29:26; 2Regi 9:1-11), nu este înțeles totdeauna (1Corinteni 2:13-15), el rănește uneori, dar și pansează, mustră cu asprime dar și încurajează și consolează.

e) Care sunt calitățile profetilor?

Calitățile unui profet sunt: atent și receptiv la mesajele lui Dumnezeu, fidelitatea față de Cuvântul lui Dumnezeu, să nu adauge nimic la mesajul primit, să spună cu îndrăzneală și curaj mesajul

primit, să condamne cu putere păcatul și nelegiuirea (Numeri 12:6; Ieremia 23:28; Numeri 24:16; Psalmul 74:9; Ezechiel 2:5; Osea 12:13; Mica 3:8; Luca 24:19; Ioan 4:17-19).

În plus, unii profeți pot avea mai multe daruri, pe lângă cel de profet și văzător, daruri cum ar fi: cel al descoperirilor (2Regi 6:12); darul cuvântului de cunoștință (2Regi 5:25-27) și înțelepciune (2Regi 6:20-23); darul minunilor (Fapte 20:9-12; 27:21-25; 28:6-10), darul deosebirii spiritelor (Fapte 16:17,18), etc.

Atitudinea profetului trebuie să fie cea de veghe permanentă, fiind sensibil spiritual ca să audă vocea lui Dumnezeu și să fie pe aceeași undă cu Spiritul Sfânt, prin urmare el trebuie să aibă o bună relație cu Dumnezeu.

Pe lângă darul proorociei, un om care este investit de către Dumnezeu cu slujba de prooroc, în mod normal mai primește de la Dumnezeu și alte daruri (Luca 9:7-8). De cele mai multe ori, printre darurile pe care le primește un prooroc, se află darul vorbirii despre înțelepciune și darul vorbirii despre cunoștință (Luca 7:39). De pildă proorocul Ilie avea : darul credinței (1Regi 17:2-16; 18:21-39), darul vorbirii despre cunoștință (1Regi 17:1,14-16), puterea de a face minuni (1Regi 17:17-24), etc. De asemenea, proorocul Elisei avea darul vorbirii despre înțelepciune (2Regi 4:38-41; 6:1-7), darul vorbirii despre cunoștință (2 Regi 5:20-27; 6:8-12; 7:1-20; 8:1-2,7-15), darul credinței (2Regi 6:15-20), puterea de a face minuni (2 Regi 2:19-22; 4:2-7,14-37), darul tămăduirilor (2 Regi 5:1-15).

Chiar și Domnul Iesus Christos era considerat de către contemporanii Săi, ca fiind un mare prooroc (Luca 7:16; 24:19; Ioan 4:19; 6:14; 7.40; 9.17).

f) Descrierea slujbei de profet a Domnului Isus Christos?

Domnul Iesus Christos este profetul prin excelență, vestit de Moise (Deuteronom 18:15-19), adevărat de Dumnezeu, numit de oameni prooroc (Matei 16:14; Luca 7:16; Ioan 4:19), ba chiar El însuși a spus că este profet (Matei 13:57).

El a avut călăuzire directă (Matei 21:19; Luca 11:46), viziunii (Luca 4:5; 10:18), a auzit vocea lui Dumnezeu (Matei 3: 17; 17:3-5; Ioan 12:28,29), a dezvăluit viitorul (Ioan 14:29), și a fost Cel mai mare profet în cuvinte și fapte, manifestându-se la El toate tipurile de prorocie (Luca 24:19). De fapt, toți profeții mărturisesc despre El (Fapte 10:43), și în El se împlinesc toate profețiile (Fapte 3:18).

Unii din discipolii (ucenicii) lui aveau să fie profeți (Luca 11:49), El este cel care dă serviciul (slujba) de profet (1Corinteni 12:5; Efeseni 4:7,11).

g) Există și proroci mincinoși?

Satana știe foarte bine că prorociile adevărate sunt foarte apreciate de către creștini, întrucât prin gura adevăraților proroci ai lui Dumnezeu (1Regi 18:13,22), vorbește într-adevăr Dumnezeu (Ieremia 1:9; Deut. 18:18), prin Spiritul Sfânt (2Samuel 23:2; Matei 10:20). De aceea el trimite la profeții adevărați, spirite de: amăgire, minciună, ghicire, etc. prin care să-i amăgească să cadă din slujbă.

În plus, pentru a semăna confuzie printre oameni, Satana a făcut într-asa fel încât să existe și niște prooroci care nu sunt ai lui Dumnezeu (1Regi 18:19,22,25,40).

Sfânta Scriptură ne învață că există oameni care „**se dau drept prooroci**” (Ieremia 29:26). Ei se numesc proroci mincinoși (Isaia 44:25; Ieremia 50:36; Zaharia 13:2; Matei 24:11,24; 2Petru 2:1; 1Ioan 4:1).

Prin aceștia NU vorbește Dumnezeu (Ieremia 23:16; Ezechiel 13:7), întrucât ei nu sunt investiți cu slujba de proroc de către Dumnezeu, ci s-au pus singuri (Ier. 14.14-15; 23.21,32; 27.15; 28.15; 29.9,31; Ezec. 13.6; Apocalipsa 2:20). Sau au fost profeți ai lui Dumnezeu și au căzut în apostazie, dacă au comis păcatul de neieratat darul lor a fost retras de Dumnezeu și cel rău a trimis un Spirit de ghicire care să înlocuiască darul divin (comp. Numeri 24:15,16, cu Numeri 31:16; 2Petru 2:1-3,15; Iuda 11).

Acești oameni nu trebuie ascultați (Ieremia 23:16; 27:9,14,16; 29:8), întrucât ei prorocesc minciuni (Ieremia 5:31; 14:14; 20:6; 23:25-26,32; 27:10,14; Isaia 9:15), în Numele lui Dumnezeu (Ieremia 14:14; 23:25; 27:15; 29:9,21). Prin prorocii mincinoase și vedenii înșelătoare (Ieremia 14:14; Plângerile lui Ieremia 2:14; Ezechiel 12:24; 13:6-9,23; 21:29; 22:28), aceștia induc oamenii în eroare (Ieremia 23:13,15,32; 28:15; Ezechiel 13:10; Mica 3:5; Matei 24:11,24).

Întrucât Dumnezeu are necaz (Ieremia 23:30) pe proorocii mincinoși, în perioada Vechiului Testament aceștia trebuiau uciși (Deut. 13:5; 18:20; Ieremia 14:15). De exemplu, pe proorocul mincinos Hanania, Dumnezeu chiar l-a avertizat că va muri, datorită faptului că a proorocit fără să fie trimis de către Dumnezeu (Ieremia 28:1-17). Dar

cei ce nu ascultau de profeții adevărați aveau consecințe dezastruase: ciumă, sabie, moarte (Ieremia 26:5; Ezechiel 14:21).

Cei care prorocesc minciuni, nu se află într-o stare după voia lui Dumnezeu (Isaia 53:11), chiar dacă aceștia pot avea îndrăzneala (Deuteronom 18:20) de a transmite oamenilor, mesaje „după gustul inimii lor” (Ezechiel 13:2,7; Ieremia: 23:16), pe care le prezintă ca venind de la Dumnezeu (Ieremia 14:15; 23:31).

Întrucât unii dintre proorocii mincinoși sunt și vrăjitori (Fapte 13:6), iar vrăjitorii profeți, sunt ‚fiii Diavolului’ (Fapte 13:8-10), creștinii trebuie să se ferească de aceștia (Matei 7:15; 24:11,24; 2 Petru 2:1-3).

h) Cum pot fi recunoscuți profeții adevărați de cei mincinoși?

Proorocii se pot recunoaște după roadele lor, care pot fi rele sau bune (Matei 7:15-20). Este interesant că Domnul Iesus aduce un criteriu nou pentru deosebirea profeților pe lângă cel din V.T. care era *împlinirea profeției* (Deuteronom 18:22). El a adus criteriul roadelor, ce produce acel om, ce fructe are bune sau rele, spini nu pot da fructe bune, nici mărarici, doar pomul bun produce roade bune. Astfel un mod de a identifica profeții nu sunt doar profețiile spuse de ei care se împlinesc, ci viața lor. De ce? Pentru că și Satan poate da profeții care să se îplinească (Deuteronom 13:1-3). Sau Dumnezeu poate trimite lucrări de rătăcire care să se îplinească, dar cu scopul de a induce în eroare (2Tesaloniceni 2:11,12).

Apoi, Dumnezeu poate da profeții, prorocilor adevărați, cărora El le descoperă planul Lui (Amos 3:8), care ulterior să nu se îplinească fiindcă oamenii se schimbă, și atunci și planul lui Dumnezeu se schimbă (Ieremia 18:1-10). Un exemplu, Dumnezeu a avut ca plan inițial ca Israelul să devină o națiune de preoți pentru celelalte națiuni păgâne (Exod 19:5,6). Planul s-a schimbat căci Israel nu a ascultat și l-a respins pe Mesia, și astfel preoți au devenit oameni din orice națiune care cred în Iesus și sunt spălați în sângele Lui (1Petru 2:5-9; Apocalipsa 1:5,6).

Să fi fost Moise care a primit profeția din Exod 19:3-6, un profet fals, cu siguranță nu, el a primit planul lui Dumnezeu pentru națiunea lui Israel, plan care a fost zădărnici de oameni, iar Dumnezeu a schimbat destinatarul din Israel în oameni din toate națiunile.

Sau profeția, poate să nu se îplinească la timpul stabilit datorită căinței oamenilor. Iona a predicat în patruzeci de zile cetatea Ninive

va fi răsturnată (Iona cap. 3)⁷. El nu a menționat nimic de posibilitatea unei șanse de scăpare, deoarece Dumnezeu nu i-a spus nimic despre asta. Și totuși la căința ninivenilor, Dumnezeu schimbă planul ca timp de defășurare și nu mai are loc distrugerea lor după patruzeci de zile, ci după cca. 150 de ani în anul 612 î.Ch. (Naum cap. 1 și 2; Țefania 2:13-15).

De asemenea, trebuie să facem distincția dintre profeții falși care umblă în greșală, care le place să vorbească de la iei însuși (com. cu Ioan 7:18), și o greșală sau câteva greșeli inconștiente ale profeților adevărați, sau greșeli pentru unii începători în acest dar.

De pildă Natan, profetul Dumnezeului Celui Adevărat, a greșit, i-a spus lui David care voia să construiască templul lui Dumnezeu în 2Samuel 7:3: **„Natan a răspuns împăratului: „Du-te și fă tot ce ai în inimă, căci Domnul este cu tine.”** Însă în noaptea următoare, cuvântul Domnului a vorbit lui Natan: **„Du-te și spune robului meu David: „Așa vorbește Domnul: „...Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. El va zidi Numelui Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui”.**

Nu trebuie să înțelegem că doresc să scuz greșelile unor profeți, **NU**, eu cred că toți profeți trebuie să profetească cu responsabilitate, silindu-se să nu se pripească, să nu spună profeții nesigure, frânturi de profeție, ci să fie siguri că sunt de la Dumnezeu și că trebuie spuse.

Dacă un profet persistă în greșală este descalificat, și singur un timp se poate auto-disciplina ne mai profetind, până când vede că s-a îndreptat, sau fiind disciplinat de adunarea din care face parte, până la îndreptare.

Desigur că profeți mincinoși cu roade rele, sunt acei oameni păcătoși (Pl. Ier. 4.13), **„stricați”** (Ieremia 23:11) și **„fără minte”** (Ezechiel 13:3), care trăiesc în minciună (Ieremia 23:14; 1Regi 13:18), înșeală (Ieremia 6:13; 8:10; Țefania 3:4), unii curvesc sau desfrânează (Ieremia 23:14; 29:21-23; Apocalipsa 2:20-23) sunt prooroci mincinoși.

⁷ Cartea lui este scrisă între 783-753 î.Ch.

Proorocii care pretind diverse foloase materiale (Ieremia 6:13; 8:10; Ezechiel 13:17-23; Mica 3:5) sau chiar bani (Mica 3:11) sunt mincinoși.

Am avut o experiență, în care un tânăr care îl cunoșteam, m-a sunat într-o seară la telefon, știam că profetește. Mi-a profetizat că a zis Domnul să-i dau o sumă de bani. I-am spus că o să mă rog și am să-l sun peste o oră, și am să-i dau răspunsul.

În timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a vorbit, că doar profeții mincinoși cer bani, aducându-mi aminte de cartea Didache scrisă în sec. II d.Ch. unde se spune: „*daca va cere bani, este un profet mincinos...Dar pe oricine va va spune in duhul “Dati-mi bani sau lucruri de felul acesta” sa nu -l ascultati...*” (11:6,12).

Și Domnul mi-a dat și textul din Osea 4:12: „**Poporul Meu își întreabă lemnul lui și toiagul lui îi prorocește; căci duhul curviei îi duce în rătăcire și sunt necredincioși Dumnezeului lor**”. Descoperind că el trăiește în curvie, și Spiritul curviei îl duce în rătăcire. Dumnezeu mi-a spus să nu mai primesc vreo profecie de la el. I-am spus tot, el a recunoscut păcatul lui.

Noi trebuie să ne ferim de profeții mincinoși, căci ei aduc erezi nimicitoare, care pot rătăci sufletele de la mântuire (2Petr 2:1-3).

Însă cu ajutorul Spiritului Sfânt prin darul profetic, darul deosebiri limbilor, darul descoperirilor, sau alte daruri, profetul mincinos poate fi demascat. Este nevoie de oameni care să umble în Spiritul pentru a demasca vicleniile Satanei.

i) Care sunt criteriile de judecare și recunoaștere a unui profet?

Și profeții trebuie verificați înainte de a fi recunoscuți în adunare ca profeți (compară cu Apocalipsa 2:2), următoarele criterii Biblice ne pot ajuta în această privință, dar ca criteriile de la judecarea darului profeției nici aceste criterii nu sunt absolute:

- 📖 Sunt **Sfintele Scripturi autoritatea** lui în materie de credință, sau doar experiențele lui supranaturale (2Timotei 3:16,17), are El rădăcini adânci în Cunoașterea Bibliei și o studiază cu regularitate (Psalmul 119:48; 2Timotei 2:15)?
- 📖 Vrea să-i conducă pe ceilalți la o reală maturitate, și o **comuniune adâncă cu Dumnezeu**, sau îi face dependenți de el și de darul lui (2Corinteni 1:24)?

- 📖 Este el gata să-și supună **viața la un examen critic**, pentru a se observa dacă are o viață curată (Matei 7:22,23) precum și dacă Spiritul Sfânt lucrează în caracterul lui (Apocalipsa 2:2)?
- 📖 Este fratele sau sora care are acest dar, **mort față de lăcomia de avere sau dorința de preamărire**, sau modul lui de exercitare a prorociei îl pune pe el în prim plan (2Petru 2:14-16)?
- 📖 Îl face pe beneficiarul lui mai **smerit** și **iubitor** în relația cu frații (Efeseni 4:2,3)?
- 📖 Reflectă viața acelui om **roada Spiritului Sfânt** (Galateni 5:22,23; Matei 7:15)?
- 📖 Este persoana care manifestă acest dar al profeției, **supusă fraților cu autoritate** din adunare, și **promovează unitatea** în corpul lui Christos (Efeseni 4:16; 5:18,21)?
- 📖 Profețește fratele după **măsura lui de credință** (Romani 12:6), sau trece dincolo de limitele cunoștinței și încredințării lui, creând o imagine de super-profet?

Un profet ar trebuie recunoscut sau demascat în special de alt profet sau de cei cu darul desosebirii spiritelor.

î) Mai pot exista profeți și astăzi?

Este clar că și în zilele noastre pot fi profeți, chiar în viitor Domnul Iesus va ridica doi martori speciali ai Săi, sau doi profeți de talie mondială, cu daruri speciale chiar de a face semne și minuni, ei sunt descriși în Apocalipsa 11.

Însă până atunci să ne întrebăm, la ora actuală mai pot fi profeți, sau această serviciu s-a limitat la primul secol al erei noastre? Să lăsăm ca Sfânta Scriptură să ne răspundă la această întrebare, astfel citim următoarele în Efeseni 4:11-13: **„Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”**. Din acest text reiese clar că vor fi **„prooroci ... PÂNĂ vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu”**, adică până la revenirea Domnului.

Acest lucru se desprinde și din Apocalipsa 18:20, unde proorocii se bucură de distrugerea Babilonului celui Mare un eveniment cu puțin timp înainte de sfârșitul lumii.

Chiar mai mulți creștini proeminenți din sec.II-III d.Ch. au scris în cărțile lor despre profeți în plină activitate chiar după moartea apostolilor.

j) Concluzie:

Deci în concluzie, un profet este acel creștin, care are darul profeției în mod pregnant, și după ce l-a folosit o perioadă de timp într-un mod eficient, adunare îl recunoaște ca profet, astfel cerințele pentru a fi profet sunt: **1.** Să ai darul profeției (Efeseni 4:7,11), să auzi vocea Domnului; **2.** Dumnezeu să ți se arate printr-un vis sau viziune și să-ți vorbească (Numeri 12:6); **3.** să vezi și să auzi în lumea spirituală, să deosebești spiritele și astfel să ai cunoștință și înțelepciune **4.** Să fi consacrat în slujba Domnului, și chemat la această slujbă prin chemarea lui Dumnezeu care să-i marcheze întreaga viață. **5.** Să-ți fi folosit darul în mod eficient căpătând experiența necesară, ca apoi ești recunoscut de adunare ca fiind profet.

3) DARUL PĂSTORIRII – PĂSTORUL:

a) Ce este darul păstoririi?

Darul de păstor este aceea manifestare și lucrare a Spiritului care îi dă autoritatea, înțelepciunea, dragostea față de turma lui Dumnezeu, și abilitatea de a fi păstor.

Este o chemare a lui Dumnezeu, ca acel om să păstorească turma, este mai mult decât darul natural care îl are din naștere, darul conducerii, este lucrarea Spiritului Sfânt.

Când acel om citește 1Timotei 3:1-7, și alte pasaje, simte că se încadrează acolo, că această slujbă este pentru el, simte chemarea de a deveni păstor, el slujește oile înainte de a fi rânduit oficial ca păstor, frații aleargă la el pentru sfaturi, pentru mângâiere. El învață, hrănește oile, vizitează pe cele bolnave, el are spirit de sacrificiu, sare în ajutorul fraților și surorilor, el este un model pentru credincioși.

Acea persoană, poate avea darul de păstor cu mult înainte de a fi rânduit public (ordinat) ca păstor.

Slujba de păstor

a) Ce este un păstor?

Serviciu de păstor (în greacă: „poimen”) este un serviciu foarte important pentru adunarea lui Dumnezeu, căci ei imită pe păstorul

suprem care este Dumnezeu (Psalmul 23:1), și pe păstorul cel mare și bun care este Domnul Iesus (Ioan 10:11; 1Petru 5:4).

Persoana care are această serviciu mai este numită și bătrân (în greacă: bătrâni = „**presbyteros**”) care indică vechimea și maturitatea lui spirituală, și supraveghetor (în greacă: supraveghetor = „**episkopos**”), care indică lucrarea lui de supraveghere peste turma lui Dumnezeu, sau conducător (în greacă = „**hegeomai**” - Evrei 13:7,17), care indică rolul de a conduce adunarea.

Cuvântul „**prezbiter**”, este derivat din cuvântul grecesc „**presbyteros**”. Echivalentul ebraic al cuvântului „**prezbyteros**” este „**zaqen**”, iar cel aramaic este „**sib**”.

În Biserica primară prezbiterii sau prezbiterul ocupa o poziție centrală în procesul slujirii.

În sec. al II-lea d.Ch. serviciu de supraveghetor (episcop) devine un serviciu separat de cel de bătrân, dar fără o bază biblică, căci în Noul Testament adică în secolul I d.Ch. episcopii erau numiți și bătrâni și păstori, căci toate aceste denumiri se referă la una și aceeași persoană (vezi: Fapte 20:17,28; 1Petru 5:1-3).

Primul care face o deosebire (dar fără o bază biblică) între episcopi (supraveghetori) și prezbiteri (bătrâni) și diakoni (servitori) ca trei categorii separate de conducători, este Ignățiu (50-115 d.Ch.) care trimite o scrisoare creștinilor din Smirna la începutul sec. al II-lea d.Ch.

b) Câți păstori trebuie să fie într-o adunare?

Într-o adunare trebuie să fie mai mulți păstori, nu doar unul, dacă există bărbați competenți, căci toate textele Biblice în care se vorbește despre păstori (supraveghetori, bătrâni), se vorbește la plural de ei (nu ca în bisericile actuale, în care majoritatea bisericilor au un singur păstor), ceea ce lasă să se înțeleagă că fiecare adunare avea mai mulți păstori (Fapte 14:23; 20:17; Filipeni 1:1; 1Timotei 5:17; Tit 1:5).

În Fapte 14:23 ni se spune că „**ei au rânduit prezbiteri în fiecare biserică.**” Doar când se descrie calificările lor se vorbește la singular (1Timotei 3:1).

Astfel sunt mai mulți păstori într-o adunare, numiți în Scripturi: „**ceata bătrânilor**” (1Timotei 4:14), chiar dacă peste ei este un apostol care conduce, numit în Apocalipsa: „**îngerul bisericii**” (Apocalipsa cap. 2,3).

În mod similar, acest lucru reiese și din Apocalipsa, unde Iesus le trimite prin Ioan, scrisori pastorale la șapte îngerii ai celor șapte adunări (Apocalipsa 1:11; 2:1; etc.). Nu ne închipuim că Ioan a scris îngerilor propriu ziși, adică unor spirite; ci, cu siguranță conducătorilor acelor adunări care aveau rolul de a veghea asupra lor ca și îngerii. De asemenea, cuvântul înger are înțelesul de ,sol, ‘mesager’ sau ‘trimis’ (vezi n.s. Apocalipsa 1:20), similar cu cuvântul apostol care înseamnă trimis.

În plus, să nu uităm: creștinismul a fost inițial o mișcare provenită din iudaism, iar evreii într-o sinagogă aveau mai mulți bătrâni, însă doar unul era „**mai-marele sinagogii**” (Marcu 5:35; Luca 8:41,49; 13:14; Fapte 18:8,17). Astfel acest model probabil a funcționat și în creștinism, adică o ceată a bătrânilor, dar care avea un bătrân conducător, un apostol/înger, cel puțin din scrierile lui Ioan rezultă aceasta (3Ioan 10; Apocalipsa 2:1,8,12,18; 3:1,7,14).

c) De unde trebuie să provină păstorii?

Cât privește persoanele ce erau rânduite ca bătrâni, ele proveneau din sânul adunării, Pavel nu s-a dus în altă parte pentru a găsi lucrători sau conducători pentru adunările care le-a plantat. Erau numiți lucrători dintre oamenii pe care i-a ucenicizat în timpul procesului de plantare a bisericii. Dumnezeu prin Spiritul Sfânt i-a descoperit pe cei pe care i-a ales dintre cei convertiți. Aceștia au fost apoi confirmați și echipați de apostoli pentru serviciul de supraveghere sau păstorie.

Unele adunări la început au avut doar diakoni, pe lângă apostoli, cazul adunării din Ierusalim (Fapte 6:1-6), apărând ulterior presbiterii (Fapte 15:6,23; 21:18), altele au avut presbiteri dar fără diakoni, cazul adunărilor din Creta. Aceasta se poate vedea printr-o comparație dintre Tit 1:5-9 și 1 Timotei 3:1-13: creștinii din Creta (unde slujea Tit) erau adunări relativ noi. Competențele pentru diakoni nu sunt menționate deoarece în această situație trebuia numit în funcție doar nivelul de sus al conducerii. Dar în Efes, adunarea era bine întemeiată (acolo unde slujea Timotei). În consecință, Pavel nu îi dă instrucțiuni lui Timotei numai despre bătrânii adunării; ci și despre diakoni; ba mai mult, el spune că bătrânii nu ar trebui să fie convertiți de curând (conform 1 Timotei 3:6). Dar nu i se dau instrucțiuni lui Tit ca bătrânii să nu fie convertiți de curând, deoarece adunările din Creta aveau doar oameni convertiți de curând.

d) Rolul unui păstor:

Principalele sale sarcini și îndatoriri constau în faptul că:

Ei cârmuiesc și conduc adunarea (1Timotei 5:17-19; Evrei 13:7).

Ei călăuzesc și îngrijesc oile (Isaia 40:11; Psalmul 23; Proverbe 27:23; 1Timotei 3:5).

Ei hrănesc oile (Ieremia 3:15; 23:4; Ioan 21:16; Fapte 20:28; 1Petru 5:2).

Ei vindecă și ocrotesc oile (1Samuel 17:34-37; Fapte 20: 28-31; Romani 15:14; 2Tesaloniceni 3:15; Iacob 5:14).

Ei le mângâie și le încurajează (Psalmul 23:1,4; Ezechiel 34:4).

Ei aplică disciplina și corectarea în viața lor (1Tesaloniceni 5:12,14; 1Timotei 5:20; 2Corinteni 13:10).

Ei slujesc oile cu spirit de sacrificiu (Matei 20:26-28).

Ei păstoresc adunarea locală (Faptele 20:28).

Ei au controlul și oferă instrucțiuni (1 Tesaloniceni 5:12-13).

Ei sunt administratorii lui Dumnezeu (Tit 1:7).

Ei apără adunarea de învățătorii falși (Fapte 20:28; Tit 1:7).

Ei îi ajută pe cei slabi (Fapte 20:28).

Ei slujesc prin Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 6:2, 4; Tit 1:9; Evrei 13:7).

Ei sunt un model pentru alți credincioși (Evrei 13:7).

Ei veghează asupra vieților credincioșilor (Evrei 13:17).

Ei recunosc darurile spirituale din credincioși (1 Timotei 4:14).

Ei dau socoteală de lucrarea lor în calitate de administratori (Evrei 13:17).

Ei trimit comunicări din partea adunării (Fapte 15:22-23).

Pe lângă sarcinile de ocrotire, hrănire și cârmuire a bisericii locale, prezberierii trebuie, de asemenea, să poarte răspunderea pentru îndeplinirea nevoilor concrete ale turmei. De exemplu, apostolul Iacob îi îndeamnă pe bolnavi să-i cheme pe prezberierii bisericii: **„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezberierii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului”** (Iacob 5:14). Astfel bătrânii trebuie să aibă puterea și autoritatea de a vindeca bolnavii fizicii. Vindecarea va adevăra că ei sunt bătrâni în sensul biblic și adevărați de Dumnezeu. Deci nu o hârtie, o diplomă că au urmat o școală de teologie este adevărarea divină; ci puterea de vindeca, pe lângă calitățile din 1Timotei 3:1-7.

De asemenea, apostolul Pavel îi sfătuiește pe prezbiterii bisericii din Efes să îngrijească de cei slabi și săraci din turmă: „**În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești.”** (Fapte 20,35).

e) Calitățile și calificările unui păstor:

Din Exod 18:21, reiese că conducători trebuiau să fie: capabili, temători de Dumnezeu, oameni ai adevărului și vrăjmași ai lăcomiei, iar în Deuteronom 1:13, se subliniază un caracter încercat plin de înțelepciune și pricepere.

Tot la fel și în Noul Testament găsim următoarele liste cu calificări pentru ca cineva să poate fi recunoscut și numit supraveghetor (1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9; 1Petru 5:1-3). În primul rând, trebuie să înțelegem căci nimeni nu poate fi făcut păstor, nici printr-o școală, nici prin numire de către oameni sau de către un comitet, sau de o uniune, numirea o face Spiritul Sfânt (Fapte 20:28), însă cineva poate fi doar **recunoscut** de adunare, ca păstor pe baza calităților, aptitudinilor și darurilor pe care le are și instalat (numit) în această serviciu. Aceste calități sau calificări sunt în 5 domenii după cum urmează:

Calificări spirituale: sfânt, drept, iubitor de bine, să nu se comporte ca stăpâni peste turmă ci să fie un exemplu pentru turmă, să fie fideli Cuvântului și în general să nu fie convertiți de curând.

Calificări personale: cumpătat (temperat sau moderat), să nu fie dedat la vin (bețiv, scandalagiu), moderat (ponderat, prudent), modest (bine crescut, echilibrat), să fie vrednic de cinste (stimați, oameni respectabili, demni), bun administrator, să nu fie iubitor de bani sau de câștig necinstit, să păstorească turma voluntar de bunăvoie, să aibă stăpânire de sine, să nu fie violent, bătaș, iute la mânie, ci îngăduitor (rezonabil, dispus să cedeze), nu încăpățânat.

Calificări familiale: să fie soț al unei singure soții⁸. La această cerință se dau multe interpretări: supraveghetorul nu trebuie să fie

⁸ Unele mișcări religioase cred că un păstor poate fi cineva necăsătorit, totuși chiar dacă în Biblie găsim exemple ca Pavel sau Timotei care erau necăsătoriți, iar Biblia arată că aceștia pot să slujească deplin Domnului (1Corinteni 7:7,8,26,32,35,38; 2Timotei 2:22). În aceste cazuri nu este vorba de păstoriei ai unei adunări, ci de apostolii care au plantat adunările.

poligam. Însă aici Pavel nu se referă la sensul de a nu fi poligam, căci cerința de a avea o singură soție și nu mai multe, este valabilă pentru toți creștinii nu doar pentru supraveghetori (Matei 19:5,6).

Alții spun că se referă că supraveghetorul păstrează curătenia conjugală, dar atunci sfatul ar fi: „să nu fie imoral”, nu soț al unei singure soții. Alții interpretează și spun: „soț al unei sigure soții în viață”, sau „soț al unei soții legale” etc. Alții interpretează că „o singură soție” din această interpretare, este biserica. Aceasta este o încercare stângace din partea teologilor Romano-catolici pentru a proteja doctrina ne-biblică a celibatului preoților. Nu există nici cea mai neînsemnată iluzie în aceste contexte care să afirme faptul că soția supraveghetorilor ar trebui să fie înțeleasă ca fiind biserica. Mai degrabă ar fi o referință frecventă la familia conducătorului. Astfel el trebuie să aibă o soție literal vorbind (1Timotei 3:4-5; Tit 1:6).

În plus, Christos este soțul la adunarea universală, care este soția Sa (Efesenii 5:23; Apocalipsa 19:7b). Iar după cum Iesus are o singură soție, unică, prima și ultima soție, tot așa și supraveghetorii care trebuie să-l imite pe Marele supraveghetor (1Petru 2:25).

Prin urmare, când Pavel spune: **„bărbatul unei singure neveste”**, sensul este de „prima lui soție și ultima”, adică ‘unica soție’. (comp. cu 1Timotei 5:9 - **„O văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să n-aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să nu fi avut decât un singur bărbat”**). Dacă pentru a primii statutul de văduvă, trebuia să ai la activ în viață doar un singur soț, cu atât mai mult din partea unui păstor se cere lucrul acesta.

Prin urmare, nu este Biblic, numirea unui păstor recăsătorit în nici un caz. Deci un păstor poate fi doar un bărbat căsătorit la prima căsătorie, ca să nu fie vorbit de rău de cei din afară, nu unul necăsătorit sau divorțat. El trebuie să-și cârmuiască bine casa, să-și țină copiii în supunere și aceștia să fie credincioși fără să fie învinuiți de destrăbălare. El mai trebuie să fie primitor de oaspeți.

Calificări sociale: să aibă o bună mărturie din partea celor din afară, să fie ireproșabil (fără reproș), fără posibilitatea de a fi acuzat.

Calificări specifice serviciului: capabil să învețe pe alții, să îndemne, să respingă pe cei ce vorbesc împotriva sau lucruri stricate (doctrinar sau moral), capabil să vegheze asupra turmei.

Aceste calități descrise la 1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9, cuprind toate domeniile vieții. Astfel principiul echilibrului care este prezent acoperă toate relațiile fundamentale ale vieții după cum urmează:

1. Relația cu Dumnezeu
2. Relația cu sine
3. Relația cu familia
4. Relația cu alții (inclusiv cu cei din afara – din lume)
5. Relația cu lucrurile

Prima calitate este o referință la general:

În general – „fără reproș” (sau fără vină).

1. În relația cu Dumnezeu și cu Cuvântul:

1. Nu întors de curând; cunoaște pe Domnul și arată progres în maturizarea spirituală?
2. Devotat / sfânt (arată, demonstrează angajament în umblarea cu Domnul?)
3. Se ține de Cuvântul adevărat
4. În stare să învețe... să sfătuiască

2. În relația cu sine:

1. Dacă dorește ceva deci este vorba de o slujire de bunăvoie, nu silit.
2. Cumpătat
3. înțelept
4. Nici mândru (îi sar siguranțele repede? Nu el trebuie să fie stabil emoțional și își controlează simțurile)

3. În relația cu familia:

1. Bărbatul unei singure neveste
2. Să-și chivernisească bine casa
3. Să-și țină copii supunere, având copii credincioși

4. În relația cu alții:

1. Primitori de oaspeți (își deschide casa altora, slujind nevoile lor)
2. În stare să învețe
3. Nu încăpățânat (poate să lase de o parte preferințele lui pentru a promova unitatea și grija pentru nevoile altora)
4. Iubitor de bine
5. Nici bătaș (nu are tendința de-a abuza oamenii fizic sau verbal)
6. Nu gâlcevitor
7. Blând (îi tratează pe alții într-un mod răbdător și plin de grație și nu este dur, neîndurător, insistând pe litera legii).
8. Drept (în relațiile cu alții poate lua decizii drepte, obiective, juste, oneste, în acord cu principiile Scripturii)

9. A vând o mărturie buna din partea celor de afară (are o reputație bună printre necredincioși, datorita stilului sau de viața integru, fără reproș).

5. În relația cu lucrurile:

1. Nu doritor de câștig mârșav (nu este implicat în afaceri murdare, și nici nu este lacom de avere).

2. Nu iubitor de bani (are prioritățile în ordine, este conștient că lucrurile spirituale sunt mult mai importante, și nu sacrifică cele spirituale de dragul celor materiale).

3. Nici bețiv (nu este dependent de vreo substanță care creează dependență).

Scriptura spune, **„Trebuie deci ca supraveghetorul să fie....”** (1Timotei 3:2, Tit 1:7). Astfel, acele lucruri menționate sunt cu siguranță **calificări** și nu doar niște **idealuri** pentru care să se lupte bătrânii adunării însă pe care nu le pot niciodată atinge; ci, sunt lucruri pe care nu trebuie să le îndeplinească bătrânii individual.

Observați ce se recunoaște și în alte lucrări: *„Acestea nu sunt idealuri pe care ar trebui să le caute privighetorul, ci sunt standarde pe care el trebuie să le atingă. . .”* (J. R. Littleproud, The Christian Assembly [Adunarea creștină], p. 64). Sau: *„Aceste pasaje trebuiesc studiate cu atenție și aplicate cu sârguință în cadrul vieții de congregație, căci liderii nevrednici au făcut rele de nespus”* (Gary Inrig, Life in His Body [Viața în Trupul Său], p. 105).

Prin urmare, bătrânii adunării trebuie să-și mențină calificările dacă vor să continue în a se bucura de chemarea Spiritului Sfânt de a fi bătrâni al bisericii.

Dar pe lângă caracterul sfânt și evlavios, Supraveghetorii sau bătrânii trebuie să fie oameni maturi spirituali, dar și înzestrați cu daruri naturale și spirituale de conducător. În general, păstorii pe lângă darul spiritual al păstoririi au și alte daruri care îi ajută în munca lor, ca de pildă: darul de învățare, de administrare, de îmbărbătare, de vindecare, etc.

Însă o altă întrebare care se ridică este:

f) Procedura de rânduire (hirotonire):

1. Studiarea în prealabil de către apostoli, a calităților pe care trebuie să le aibă aceștia descrise în 1Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9, și alegerea lor prin călăuzire divină (Romani 8:14).

2. Iar apostolii (Fapte 14:23; Tit 1:5-6), fiind sub putere și călăuzire divină, rânduiesc (ordonează, hirotonează) prin rugăciune și punerea mâinilor, prin care le transmit acest dar spiritual, de la Dumnezeu, la acești bărbați spirituali (Fapte 14:23; 1Timotei 5:17-22).

Astfel aceștia sunt numiți ca păstori, supraveghetori sau bătrâni, însă ei nu vor avea autoritate peste alte adunări.

Astfel, deoarece presbiterii sunt puși nu de adunare; ci, de Spiritul Sfânt - Fapte 20:28, apostolii sub puterea Spiritului rânduiesc (ordonează, hirotonează) prin rugăciune și punerea mâinilor, prin care le transmit autoritate și putere⁹ la acești bărbați spirituali (Fapte 14:23; 1Timotei 5:17-22). Astfel aceștia sunt numiți ca ‘bătrânii adunării’, care vor conduce adunarea locală, însă nu vor avea autoritate peste alte adunări, și se vor spune apostolilor și profeților.

4) DARUL ÎNVĂȚĂRII ÎNVĂȚĂTORUL

a) Ce este darul învățării?

Învățarea este darul prin care cineva are puterea și capacitatea de a ține o expunere sistematică din Cuvântul lui Dumnezeu.

Darul de învățare este capacitatea de a învăța într-un mod rațional și sistematic, de a da „**laptele rațional, nefalsificat**” (1Petru 2:2, SCC), indiferent că prin predici, lecții, studii, ei predă Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod rațional, pe înțeles și explică.

De pildă, predicând credința, el definește credința dă definiția termenilor, prezintă tipurile de credință, cum să cultivi credința, lucrări ale credinței, etc.

Învățământul se deosebește de prorocie prin caracterul său sistematic și atemporal, căci în timp ce profetul rostește un cuvânt de la Dumnezeu **pentru astăzi**, învățătorul expune în mod sistematic toate adevărurile Cuvântului care sunt valabile ca principii generale, **tot timpul**.

Astfel învățătorul/predicatorul învață adevărul lui Dumnezeu prin predică/predare, fie el: istoric, doctrinal, sau moral.

⁹ O mărire în intensitate a darului care deja îl au, și o autoritate oficială ca păstori.

Slujba de învățător

a) Ce înseamnă slujba de învățător?

Învățătorul este persoana care are în mod pregnant darul de învățare și este capabil să învețe pe alții în mod sistematic adevărurile Bibliei, căci chiar dacă toți creștinii trebuie să învețe pe alții voia lui Dumnezeu (Matei 28:19,20; Fapte 15:35), doar unii dintre ei sunt chemați la această serviciu de a învăța în adunare (Efeseni 4:7,11).

Acest serviciu este important deoarece în 1Corinteni 12:28; aceștia sunt pe al treilea loc pe listă după apostoli și profeți, iar în Efeseni 4:11, această serviciu este legat de cel de păstor, aceasta nu înseamnă că numai păstorii sunt învățători, căci cu toate că ei au și rolul de a învăța (Tit 1:9), totuși cineva care nu este păstor și are darul de învățare folosindu-l eficient poate fi considerat de adunare: învățător, iar ulterior poate primi mai multe însărcinări din partea păstorilor în acest domeniu.

Expresie „**predicator**”, nu apare decât în două pasaje Biblice, la 1Timotei 2:7 și la 2Timotei 1:11, unde Pavel o aplică la sine, el spune despre sine că a fost rânduit să fie: predicator și apostol, cât și învățător, astfel predicatorul pe undeva este diferit de învățător.

Astfel când Pavel predica fie la cei din lume, fie în adunare, el își manifesta chemarea și serviciu de predicator, care se împletește cu cea de apostol și învățător, ba chiar și cu cea de evanghelist, dar este și diferită căci un predicator predică cu copul de a îndemna, motiva, el nu explică termenii și nici nu dă învățături sistematice raționale ca și învățătorul.

Dar să vedem în continuare:

b) Ce rol are un învățător/predicator?

Este clar că un învățător are rolul de a învăța, prin predici, lecții biblice, discursuri, scopul lui este să inculce în ascultători principiile creștine, astfel ca aceștia să aibă o bază solidă și stabilă în tot Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 20:21; Fapte 20:20,27). În timp ce un profet transmite voia lui Dumnezeu într-o anumită situație sau un Cuvânt de călăuzire specific, învățătorul îl deprinde pe om să cunoască istoria Bibliei, doctrine creștine, principiile generale sau specifice ale unui domeniu moral cât și un mod de a raționa sănătos pentru aplicarea lor, tocmai de aceea învățătorul trebuie să aibă unele calități.

Rolul unui predicator este să predice, să vestească să proclame (în greacă „**kerigma**”) care pe undeva se deosebește de învățare (în greacă „**didasko**”). El predică atât la cei din lume cu ocazia unor evanghelizări, cât și la creștini în adunare. Astfel calitățile și cerințele pentru un învățător sunt și pentru un predicator (1Timotei 2:7; 2Timotei 1:8,11,13; 2:15).

c) Ce calități trebuie să aibă un învățător/predicator?

Un învățător sau un predicator în primul rând, trebuie să aibă o viață morală, și să aplice în primul rând, el ceea ce îi învață pe alții, căci doar atunci va avea libertate de exprimare și îndrăzneală în a instrui pe alții (Romani 2:19-23).

Apoi învățătorul trebuie să aibă capacitatea de a instrui, căci cuvântul din greacă pentru învățătură este: „**didaskalia**”, care este definit, ca fiind *capacitatea de a instrui pe cineva eficient și sistematic* (Romani 12:7). Iar cuvântul „**didasko**” („**învățați-i**”) Matei 28:20), implică nu numai a vesti, ci și *a instrui, explica, a aduce argumente, a convinge*. Astfel un învățător cunoaște foarte bine Sfintele Scripturi, este plin de cunoștința lui Christos și vede în permanență fațete noi ale Cuvântului, căci pe buzele lui se văd mereu învățături noi, proaspete, care înviorează și aduc prosperitate (Proverbe 16:23; Matei 13:52). Un învățător bun este înzestrat cu talent oratoric, cu o minte ascuțită și disciplinată, care îi permite să folosească Scriptura fără a denatura sensul textelor, care poate pune întrebări ca și Iesus ascultătorilor sau interlocutorilor săi, întrebări de opinie, orientative, retorice, și să folosească ilustrări simple dar utile (Matei 22:41,42; cap.13).

De asemenea, un învățător creștin nu face diferențe între oameni când predică, el nu este părtinitor și el nu diluează adevărul cu basme și nu face compromisuri în ce privește adevărul; ci, el împarte drept Cuvântul veghind asupra sa și asupra învățăturii date (Matei 22:16; 1Timotei 4:15,16; 2Timotei 1:13; 2:15; Tit 1:9). De aceea, este bine ca nu mulți din adunare să fie învățători, ci numai cei înzestrați și chemați la această serviciu, nu unii vorbăreți sau care le place să iasă în evidență măcar că nu știu ce zic și ce susțin uneori cu atâta tărie (Iacob 3:1; 1Timotei 1:5-7).

Predicatorul ca și învățătorul sau evanghelizatorul, trebuie să fie un exemplu în trăire, vorbire, și să fie atent la învățătura ce o predă, el trebuie să dovedească și să arate prin scripturi adevărul lui Dumnezeu, fiind plin de râvnă pentru voia lui Dumnezeu (1Timotei

4:11-13; Romani 2:21-23; Fapte 18: 24-28). El nu trebuie să se bazeze pe metode oratorice și omiletice omenești, cât pe puterea și călăuzirea Spiritului Sfânt dărâmând orice raționament care este în opoziție cu cunoașterea lui Christos (1Corinteni 2:1-5; 2Corinteni 10:3-5).

Câteva calități ale predicatorului sunt: Predicatorul ca și învățătorul sau evanghelizatorul, trebuie să fie un exemplu în trăire, vorbire, el nu poate predica una și să trăiască alta. El trebuie să imite exemplul lui Pavel, care a spus în Filipeni 4:9: „**Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.**” Iată că Pavel, a avut îndrăzneală să-și îndemne copiii spirituali, să facă nu doar ce a auzit la el, ci și ce vede în el, nu știu câți predicatori actuali pot da același îndemn?!?

Un predicator trebuie să aibă acest dar de la Spiritul Sfânt, este insuficient ca un om să aibă doar darul natural, talentul sau înclinația din naștere de a predica; noi trebuie să facem lucrarea lui Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, călăuziți de Spiritul, și să predicăm prin Spiritul (Romani 8:14; 1Petru 1:12).

Ba mai mult, el trebuie să predice prin puterea lui Dumnezeu și cuvintele lui Dumnezeu, după cum se spune în 1Petru 4:11: „**Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.**” Iată că doar așa este glorificat Dumnezeu prin Christos, nu predicând ce vrem noi, nu predicând o Evanghelie diluată, ci predicând cuvintele lui Dumnezeu pe care le-a hotărât El pentru aceea predică.

El trebuie să fie plin cu Cuvântul lui Christos (Coloseni 3.16), astfel ca buzele lui să exprime întotdeauna adevărul și cuvinte potrivite cu învățătura sănătoasă și despre evlavie (Tit 1:9; 2.1), pe buzele lui nu au ce căuta, glumele necuviincioase, bârfa și viclenia. Inima lui trebuie să fie saturată cu Evanghelia, căci omul vorbește din plinătatea inimii (Matei 12:34). Mulți așa zi-și lucrători, mai degrabă predică: snoave, povești, istorioare hazlii, glume, decât Evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu pentru cel ce crede (Romani 1:16).

O altă calitate a predicatorului, este că el are îndrăzneală în Domnul, relația personală cu Dumnezeu, și ascultarea de El, umblarea în voia Lui, îi dă îndrăzneală să predice fără teamă, ocolișuri, sau îndulciri

ale mesajul lui Dumnezeu. El nici nu linguşeşte, nici nu diluează mesajul, el vorbeşte fără ocolişuri, direct, cu curaj, fără înconjur, tot mesajul lui Dumnezeu (Fapte 4:13,29-31). El nu este teamă de oameni, de persecuţie, el ştie că trebuie să vestească tot planul lui Dumnezeu fără să-şi iubească viaţa, pentru el viaţa lui nu-i scumpă; ci, el vrea doar să-şi sfârşască cu bine slujba şi misiunea primită de la Domnul (Fapte 20:23-27). Ca în ziua aceea Stăpânul să-i spună: **„bine rob bun şi credincios”** (Matei 25:21,23).

d) Responsabilitatea predicatorului

Sunt unii predicatori care predică, din mândrie, slavă deşartă, predică doar să fie văzuţi sau admiraţi de oameni (Filipeni 1:15-18), Dumnezeu îi poate îngădui un timp, se poate folosi de ei ca instrumente, însă nu vor primi răsplată, căci Scriptura spune în Matei 7:22,23: **„Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău?...Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi care lucraţi fărădelege.”**

Pe unii aproape că nu-i mai poţi opri, predică ca nişte tonomate de vorbit, predică tot felul de lucruri, chiar şi erezi, sau cuvinte goale, sau versete pe care arunca ca şi cu furca, predica lor nu are nici o putere, căci nu izvorăşte de la Dumnezeu. Învăţătura lor nu este de la Dumnezeu, ci din mintea lor, sau preluată de la alţi oameni asemenea lor, ei cred că fac voia lui Dumnezeu, însă se înşală amarnic, lucrarea lui Dumnezeu izvorăşte din Dumnezeu, nici un om care nu trăieşte adevărul nu poate predica adevărul. Un pom rău nu poate face roade bune (Matei 7:15-20).

Biblia vorbeşte de învăţători falşi care strecoară erezii nimicitoare sau lucruri stricate spre pierzarea lor şi a celor ce ascultă (2Petru 2:1; 1Timotei 1.6,7; Tit 1:10,11). Un om care nu trăieşte adevărul, nu umblă în plinătatea Spiritului, peste viaţa lui sunt spirite demonice, fie spirite de minciună, înşelăciune, viclenie, etc. Un om poate predica fie de la Spiritul Sfânt, fie de la aceste spirite înşelătoare (comp. cu Iacob 3:11,12). Nu trebuie să ne amăgim, un predicator autentic trăieşte ceea ce predică, un predicator care nu trăieşte ceea ce învaţă, nu trebuie ascultat, căci Scriptura spune în Romani 2:19-24: **„tu, care te măguleşti că eşti călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întuneric, povăţuitorul celor fără minte, învăţătorul celor neştiutori, pentru că în lege ai dreptarul cunoştinţei depline şi al**

adevărului; tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți? Tu, care propovăduiești: „Să nu furi” furi? Tu care zici: „Să nu preacurvești” preacurvești? Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, le jefuiești templele? Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi? Căci „din pricina voastră este hulit Numele lui Dumnezeu între Neamuri” după cum este scris”.

A fi învățător și predicator implică o mare responsabilitate, dacă predicatorul învață falsități, este într-un mare pericol, de a fi judecat și condamnat de Dumnezeu, tocmai de aceea Scriptura îndeamnă în Iacob 3:1: **„Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră.”**

Din mâna predicatorului, Dumnezeu îi cere sângele celui pe care trebuia să-l înștiințeze și nu a făcut-o, sau nu a făcut-o cum trebuie. Dacă predicatorul, nu a predicat când trebuia, ce trebuia, la timpul potrivit, dacă nu l-a înștiințat pe cel rău de calea lui cea rea, și dacă și-a permis să dilueze și să falsifice evanghelia doar pentru a fi aprobat de oamenii sau de a avea cât mai multe oi în turmă. Va fi vai de acel predicator care a predicat *o altă Evanghelie, un alt Isus* falsificat sau distorsionat de mintea omului (Ezechiel 3:18-20; Galateni 1:6-10; 2Corinteni 11:4).

Dar și cel ce ascultă are o mare responsabilitate, dacă nu va pune în practică, se va asemana cu acel om fără minte care și-a zidit casa pe nisip, și căderea ei a fost mare (Luca 6:46-49). Acel om care nu devine împlinitor al Cuvântului, se înșeală singur (Iacob 1:22-26), și-și adună mânie în cupa mâniei lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui (Romani 2:5-8).

În plus, un predicator autentic nu predică ce vrea el, nici nu se bizuiește pe înțelepciunea lui, el caută fața lui Dumnezeu, îndrumarea și călăuzirea lui Dumnezeu, el nu predică de la el, ci el vorbește **„cuvintele lui Dumnezeu”**, el este condus de Spiritul lui Dumnezeu, el predică în puterea Spiritului Sfânt care este peste el, și cuvintele lui sunt ‘Spirit și viață’ (Ioan 6:63), cuvintele lui sunt ca niște vagoane ce transportă Spirit și viață. El nu predică doar ce crede el că este potrivit pentru aceea ocazie, el primește pasajul biblic sau subiectul de la Spiritul, comunicând lucruri spirituale prin mijloace spirituale (1Corinteni 2:13). El stă pe genunchi pentru a primi înțelepciune călăuzire și putere (Luca 6:12), el vine și predică după ce s-a întâlnit cu Dumnezeu, Marele Învățător în cămăruța lui

de rugăciune, după ce a fost transfigurat (schimbat) de prezența divină (Luca 9:29), după ce s-a umplut cu prezența lui Dumnezeu, el vine și vorbește în autoritatea lui Dumnezeu.

El nu strică Cuvântul, nu-l deformează, nu-l diluează, nu-i pasă, că oamenii îl vor părăsi sau huli din cauza adevărului; ci, el vine și vorbește cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Christos (2Corinteni 2:17). El împarte drept Cuvântul adevărului (2Timotei 2:15).

e) Cheia funcționării darului?

Cheia funcționării darului de a predica, este să trăiești o viață de ascultare, care să-ți permită să ai libertate de exprimare atunci când predici în adunarea sfinților, să-ți permită să auzi șoapta Spiritului, și să nu fie blocată puterea de a predica cu îndrăzneală, de vreun păcat, și atunci Însuși Dumnezeu, te va învăța, **unde, ce și cum** să predici (Ioan 12:49).

În Biblie nu găsim predici pregătite, sau schițate, sau scrise de mai înainte, în adunările de atunci predicatori predicau spontan, sub ungerea Spiritului, ele nu avea nici programări pe un an sau pe o perioadă, așa cum se fac în unele biserici, care programează subiectele și predicatorii. Ne mai mirăm de ce este absent Domnul?!? Ce să mai facă El, dacă omul face totul, dacă mintea omului a pregătit totul, El este doar un simplu spectator, nu participant la această lucrare. Este trist ca în loc ca Domnul Iesus, care este CALEA și ADEVĂRUL, și VIAȚA, și ÎNVĂȚĂTORUL nostru, să fie inițiatorul, puterea și motorul oricărei predici, El să fie calea de inspirație, viața și adevărul predici noastre, El să stabilească subiectul, cât și omul care-l va expune și nu omul, deoarece Iesus este capul adunării, nu pastorul, episcopul, predicatorul sau preotul.

Chiar dacă sunt situații în care predicatorii primesc predica acasă pe genunchi, și eu am avut câteva experiențe de acest gen, uneori am primit o predică cu mai multe zile înainte, însă în majoritatea cazurilor am primit-o în timpul rugăciunii din adunare, sau chiar în timpul cântărilor din adunare. Dar nu contează **când** o primim, ci contează **de unde** o primim? Dacă ea izvorăște din Dumnezeu, e bine, pentru ca „**Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin**” (Romani 11:36).

f) Recunoașterea fraților în această slujbă

Pentru ca cineva să fie recunoscut în această serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod. 2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență îl poate considera pe fratele respectiv ca având serviciu de învățător sau predicator. 3. După ce adunarea îl consideră pe cineva învățător sau predicator, păstorii îi pot da responsabilitatea să predice, să țină lecții biblice, etc.

5) DARUL EVANGHELIZĂRII EVANGHELIZATOR SAU EVANGHELIST:

a) Ce este darul evanghelizării?

Darul evanghelizării este darul care îl înflăcărează pe creștin să predice evanghelia și să câștige sufletele pierdute.

Pentru acel om cel mai important lucru din activitatea adunării (bisericii) este evanghelizarea, orice ai vorbi cu el, sau dacă te-i ruga cu el împreună, inevitabil să nu ajungă la puncte legate de evanghelizarea oamenilor. Pentru el evanghelizarea este ceva foarte important, prioritar și urgent, are în sânge dorința de a vorbi cu oamenii evanghelia, el nu se rușinează, are putere de convingere, are o abilitate neobișnuită de a străpunge inimile cu evanghelia. Acest dar este o abilitate, o putere de a vorbi, a predica, de a câștiga suflete pentru Christos, și de a răspândi evanghelia.

Evanghelizatori:

a) Cine sunt evangheliștii sau evanghelizatorii?

În Biblie găsim doar trei texte unde apare această expresie (Fapte 21:8; Efeseni 4:11; 2Timotei 4:5), un motiv pentru care această serviciu este menționată în așa puține locuri, este că, toți creștinii predica evaghelia (Fapte 8:1,4), iar un alt motiv este că existau și apostolii care era un alt serviciu în adunare care se ocupa tot de vestirea evangheliei.

Poate singura diferență între evangheliști și apostoli, era că apostolii nu numai că predica; ci, și zideau adunări, și le supravegheau după aceea (Fapte 16:4,5).

b) Ce rol are un evanghelizator?

Acest termen „evanghelizator” se referă de obicei la cineva care își lasă casa pentru a predica vestea bună în teritorii ne-lucrate, de pildă Filip evanghelizatorul a părăsit Ierusalimul și a predicat în Samaria, Azot până la Cezarea (Fapte 8:40). El a predicat atât în public (Fapte 8:1-13); cât și prin evanghelizare personală (Fapte 8:26-40).

Dar această slujbă poate fi exercitată și în adunarea locală într-un teritoriu unde sunt creștini, fiind în fruntea lucrării, predicând calitativ (2Timotei 4:5; Coloseni 4:17) și cantitativ (1Corinteni 16:10; 2Timotei 4:2), fiind astfel un exemplu pentru ceilalți credincioși. Nimeni însă nu poate fi evanghelizator dacă nu are darul evanghelizării de la Iesus Christos (Efeseni 4:7,11).

c) Sunt toți creștinii evanghelizatori (evangheliști)?

În primul secol existau creștini care erau implicați din plin în lucrarea evangheliei, aceștia erau apostolii și evanghelizatorii, iar majoritatea creștinilor predicau evanghelia în mod ocazional, la rude, cunoștințe, vecini, etc. Tocmai de aceea, Pavel NU le îndeamnă pe văduvele tinere să predice ca evanghelizatoare; ci, să se căsătorească fiind gospodine (1Timotei 5:11-14). De asemenea este interesant că văduvele în vârstă, pentru a fi socotite adevărate văduve nu au ca criteriu, „dacă a predicat mult evanghelia”, ci: **„O văduvă, ca să fie înscrisă în lista văduvelor, trebuie să n-aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să nu fi avut decât un singur bărbat; să fie cunoscută pentru faptele ei bune; să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună.”** (1Timotei 5:9,10).

d) Trebuie toți creștinii să predice evanghelia?

Este însă clar că toți creștinii într-o formă sau în alta trebuie să-și mărturisească credința lor, căci doar așa pot fi încălțați cu pregătirea evangheliei păcii (Efeseni 6:15), doar așa pot îmbrăca armura completă a lui Dumnezeu.

Cum pot fi împărțiți creștinii în legătură cu predicarea evangheliei? Astfel eu cred că creștinii dintr-o adunare pot fi împărțiți în trei categorii vis a vis de predicarea evangheliei:

1. Cei ce predicau din plin, cantitativ și calitativ, adică apostoli și evanghelizatori (Efeseni 4:11). Ei conduc lucrarea de predicare, organizează întâlniri evanghelistice, lucrări în echipă, evanghelizări

în alte localități, pe stadioane, în săli, sau prin alte metode, ei au un simț dezvoltat al vestirii evangheliei sub călăuzirea Spiritului Sfânt și cu putere.

2. *Cei ce îi ajutau pe aceștia făcând și ei o lucrare organizată* (Fapte 15:35; Filipeni 1:14), adică cei care cu toate că nu au slujba sau chemarea de evanghelist, sprijină această lucrare în mod activ, având darul de evanghelizator, fiind parte din organizarea pentru răspândirea veștii bune, pentru ca cât mai mulți oameni să fie salvați

3. *Cei care predicau doar ocazional* (văduve, frați în vârstă, mame cu mulți copii, etc.), adică cei care din cauza problemelor, responsabilităților, limitelor sau neputințelor fizice nu pot să se implice într-o lucrare organizată, dar se putea ruga pentru succesul evangheliei și pot să depună mărturie când au ocazia.

e) Ce calități trebuie să aibă un evanghelizator?

Un evanghelizator este un om care câștigă suflete, un om sensibil și plin de compasiune la nevoile oamenilor (Marcu 6:34), un frate care arde pentru evanghelie și o consideră ceva prioritar în viața lui (Luca 9:59-62), acesta se lasă călăuzit de Spiritul Sfânt în această lucrare (Fapte 16:6-10) în care este colaborator cu Dumnezeu (1Corinteni 3:9). Evanghelizatorul dorește să ajungă la oamenii care nu au auzit evanghelia (Romani 15:20) și are îndrăzneală în a o vesti la timp și ne la timp, obosindu-se și luptând pentru evanghelie (2Timotei 4:2,5).

f) Recunoașterea fraților în această slujbă:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod. 2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență aducând oameni la Christos, sunt călăuziți să îl numească fratele în serviciul de evanghelizator. 3. După ce adunarea îl consideră pe cineva evanghelizator, păstorii îi pot da responsabilitatea să se ocupe de acest domeniu în adunare, adică să conducă evanghelizările, strategia de predicate a adunării și să-i echipeze pe restul sfinților să depună o bună mărturie despre Christos.

6) DARUL MINUNILOR

a) Ce este darul minunilor?

Darul minunilor, este numit în 1Corinteni 12:10: „**puterea să facă minuni**”, iar în v.28: „**darul minunilor**” (BC, iar în GBV: „**puteri miraculoase**”. Darul minunilor este lucrarea Spiritului Sfânt care face miracole prin credincioși.

În greacă este: „**energema dynamis**”, care literal înseamnă: „lucrări de putere”, sau „operațiuni de putere”, „fapte de putere”, are sensul de: lucrarea care a avut loc ca efect al puterii sau rezultatele puterii divine în slujirea credincioșilor.

În greacă, următoarele cuvinte exprimă darul minunilor (miracolelor): „**dynamis**” = „putere”, „**semeion**” = „semne”, și „**terata**”: „minuni” (miracole).

Acești termeni sunt folosiți pentru a desemna lucrările supranaturale făcute de Iesus (Fapte 2:22); de apostoli (Evrei 2:4); și de lucrările rele ce le va face Anticrist (2Tesaloniceni 2:9).

În cazul lui Iesus, minunile au constat, în transformarea apei în vin (Ioan 2:1-10), auzirea supranaturală a glasului lui Dumnezeu din cer (Matei 3:17; 17:5; Ioan 12:28-30), vindecări felurite (Matei 4:23), exorcizării (Marcu 6:12,13), învieri din morți (Matei 10:8; Fapte 10:36-40), înmulțirea pâinilor (Luca 9:12-17), a merge pe apă (Matei 14:26-28), a prinde o mulțime de pești prin metodă supranaturală (Ioan 21:6-11), intervenți îngerești (Fapte 12:7-10), etc.

b) Care este rolul și scopul acestui dar?

Prin minuni, Dumnezeu săvârșește lucrări supranaturale, cu totul deosebite. Astfel Dumnezeu săvârșește minuni ca să împlinească voia Lui și să răspundă la rugăciunile slujitorilor Lui (Marcu 11:20-24; Filimon 22), să adeverească pe trimișii Domnului, să arate public că ei cu adevărat sunt lucrători ai Dumnezeului Celui viu și nu lucrători falși sau care fac lucrări de capul lor. Să adeverească și să mărturisească că mărturia lor Cuvântul pe care ei îl vestesc, este de la Dumnezeu (Isaia 38:7,8; Fapte cap. 3; Evrei 2:2-4).

Minunile se produc pentru: a însoți propovăduirea Evangheliei cu scop de adevărire a ei (Matei 8:23-27; 14:15-21,25-33; 15:32-38; 17:24-27; Marcu 16:20; Ioan 11:38-45; Fapte 8:39-40; 9:36-42; 12:1-19; 13:4-12; 16:24-34; Evrei 2:4).

c) Ce calități trebuie să aibă cel ce exercită acest dar pentru a-l păstra?

Omul care are acest dar, trebuie să se păstreze smerit, și supus celorlalți frați, mai ales fraților apostoli, prezbiteri, și să nu aibă un aer de superioritate (Galateni 5:26; Efeseni 5:21; 1Petru 5:5,6). Orice dar, este dat de Dumnezeu prin har, nu pe bază de merite, prin faptele noastre bune, iar dacă noi am primit acest dar al harului, nu avem motive să ne lăudăm, să ne fălim, căci Pavel spune în 1Corinteni 4:7: „**Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?**” și l-ai câștigat tu prin propriul efort.

Acest om trebuie să aibă iubire și milă față de oameni, ca mișcat de milă, simțind alături de altul, să ceară la Dumnezeu ca să intervină supranatural în aceea problemă (1Petru 3:8).

De asemenea, El trebuie să umble în Spiritul (Galateni 5:26), creștinul cu darul minunilor, nu poate face minuni sau miracole de capul lui, ci doar unit cu Capul Iesus prin legătura Spiritului Sfânt. Numai când Spiritul îi spune **ce, cum și unde** să facă el poate acționa ca minunea să apară.

Nici un dar al Spiritului nu funcționează separat de Spiritul Sfânt, ca și cum acel om ar fi un tonomat de minuni sau de prorocie, învățătură, ci poate face diferitele lucrări ale Spiritului, sub călăuzire, puterea și inițiativa Spiritului, sau a lui Dumnezeu.

Spiritul nu lucrează când omul vrea, ci doar când Domnul vrea!

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

7) DARURILE VINDECĂRIILOR

a) Care sunt darurile vindecărilor?

Darurile vindecărilor sau ale tămăduirilor, sunt acele daruri care vindecă diferite boli. Este interesant că acest dar este la plural în Biblie, în greacă: „**kharismata iamatōn**” (1Corinteni 12:9,28,30), în traducere literală, atât darurile harului (kharismata) sunt la plural, cât și vindecărilor (imatōn).

Această expresie a fost interpretată diferit de teologi, unii susțin că fiecare boală, are o vindecare specifică, un dar specific, un Spirit de vindecare specific. Alții suțin că ar fi diferitele aspecte ale vindecării din om, spirit, suflet și corp.

Eu cred că pluralul 'darurilor vindecărilor' desemnează diferite daruri de vindecare în diferite grade, intensități ale puterii de vindecare și prin diferite metode de vindecare, cum ar fi: punerea mâinilor, ungerea cu undelemn, rugăciunea, prin călăuzirea în folosirea alimentelor, plantelor (Isaia 38:21; 2Regi 4:40,41), etc.

Astfel, unii vor folosi darul lor al vindecării prin punerea mâinilor, alții prin ungerea cu undelemn, alții prin alte metode. De asemenea, nu toți care au darul vindecării au același nivel de putere în vindecare. Mulți își închipuie că toți care au darul vindecării trebuie să aibă aceeași putere ca și apostolii, dar nu este așa, nici apostolii nu au avut puterea împărțită la fel. Există diferite nivele de vindecare, una este puterea într-un apostol, alta într-un prezbiter și alta într-un simplu frate începător care a primit recent darul vindecării.

Acest dar completează rugăciunile credincioșilor și vindecarea prin credință, însă și acest dar este interdependent cu credința, atât a celor bolnavi (Matei 13:58), cât și celui ce are acest dar (Marcu 9:28,29). Aceasta nu înseamnă că cel ce are acest dar nu poate vindeca pe cei ce nu au credință, căci Iesus a vindecat pe cel cu urechea tăiată de Petru fără ca acesta să aibă credință în Iesus (Luca 22:50,51), însă cu siguranță că acesta dar înfloarește într-un mediu al credinței (Matei 17:16).

Dar totuși, trebuie să facem o diferență între vindecări ca urmare a credinței și vindecări ca urmare a exercitării „**darurilor tămăduirilor**”. Deci prin credința se pot face miracole dar direct de la Dumnezeu sau Christos, pe când miracolele prin darul minunilor se fac prin oameni care au autoritate și înzestrare spirituală-supranaturală (prin punerea mâinilor lor sau prin alte metode - Fapte 28:8-10; Matei 10:1,8; Marcu 6:12,13) aceste minuni venind prin ei de la Dumnezeu, fiind astfel indirecte de la Dumnezeu și au în special rolul de a acredita pe acel om ca fiind de la Dumnezeu (Fapte 2:22; 10:38; Evrei 2:2-4), și a ajuta poporul lui Dumnezeu cu vindecare.

Acest dar este bine să fie folosit în lucrarea Evangheliei, prin care să adeverească că Dumnezeu nostru este viu și supranatural, astfel darul vindecărilor este bine să se împletească cu lucrarea de predicare prin care să demonstreze că Regatul lui Dumnezeu care va rezolva toate problemele omenirii, printre care și bolile este o realitate prezentă (Marcu 6:12,13; Luca 10:9; Fapte 8:5-12).

b) Care este scopul și rolul acestor daruri?

Cu siguranță că scopul lor este de a vindeca, diferitele boli existente, boli ale corpului (Matei 8:15-17; 10:8; Fapte 3:1-7), boli sufletești (Luca 4:18), etc.

Vindecările sunt descrise și ca semne (Ioan 7:31; 20:30) și ca minuni (Marcu 6:2; Fapte 2:43; 19:11), deoarece vindecarea fiind supranaturală este o minune, și pentru că adevărește lucrarea lui Dumnezeu este un semn, chiar dacă pe lângă vindecări mai există și alte minuni, (umblarea pe ape, înmulțirea pâinilor, etc.) și de aceea există un dar specific al minunilor de care am vorbit anterior.

Darul TĂMĂDUIRILOR este folosit cu precădere în acele situații când, prin diversele tămăduiri, Dumnezeu dorește să realizeze: confirmarea adevărilor conținute de către Evanghelia Sa (Ioan 6:2; Fapte 4:29-31; 5:12-16; 8:5-8; 14:8-11), determinarea sufletelor să se întoarcă la Dumnezeu (2Regi 5:6-17; Fapte 9:17-18,32-35), glorificarea lui Dumnezeu (Marcu 2:12; Luca 13:10-17), eliberarea celor suferinzi de sub robia diavolului (Fapte 10:38).

c) Prin ce metode poate acționa darurile vindecărilor?

Datorită faptului că ologul din naștere, care cerșea la poarta Templului, a fost vindecat fără ca măcar să ceară acest lucru (F.A. 3.1-10), deducem că darul tămăduirilor, poate acționa uneori și doar prin credința celui care are acest dar (Fapte 3.16), în mod independent de credința bolnavului respectiv.

Darurile de vindecare se pot manifesta în multe feluri: un cuvânt cu autoritate (Matei 8:8; 12:13; Fapte 3:6); umbra aceluia sau atingerea lui sau a hainei lui (Fapte 5:15; 19:12); prin punerea mâinilor (Fapte 28:8); prin ungerea cu undelemn (Marcu 6:12,13); Isus a folosit noroi pentru a deschide ochii orbilor (Ioan 9:6-11), și chiar de propria salivă (Marcu 8:22-26). etc.

Dar nu este atât de importantă metoda, cât este de important efectul ce îl are asupra celui suferind, bineînțeles că cel ce are acest dar, va fi călăuzit de Spiritul Sfânt ce metodă să folosească. Uneori Spiritul ne poate da metode chiar care nu le găsim în Scripturi, dar să ne asigurăm întodeauna că este voia Domnului să folosim aceea metodă pentru vindecare.

d) Analizarea metodelor de vindecare folosite de cel cu darul vindecărilor

Prin Cuvântul lui Dumnezeu

Da, Cuvântul lui Dumnezeu după cum spune și textul din Psalmul 107:20, izbăvește, vindecă și scoate din groapă, căci Cuvântul lui Dumnezeu are putere creatoare, putere de regenerare și vindecare (Ioan 1:1-3; Psalmul 119:92,93,107). Astfel prin citirea Cuvântului, prin primirea unui Cuvânt în Spiritul nostru de la Dumnezeu sau prin auzirea unei predici a Cuvântului, noi putem fi vindecați atât spiritual (Proverbe 4:20-22), dar chiar și fizic, dacă adăugăm credință la Cuvântul auzit sau citit (Marcu 9:23; 1Tesaloniceni 2:13; Evrei 4:2,12).

Prin ungerea cu undelemn (Marcu 6:12,13; Iacob 5:12-14).

Ungerea cu undelemn se practică din cele mai vechi timpuri atât pentru proprietățile uleiului și a mirodeniilor din compoziția mirului, cât și o ungere cu caracter simbolic sau religios.

În Biblie ne este prezentată ungerea cu undelemn pentru proprietățile undelemnului, în domeniul înfrumusețării și a parfumării trupului (Rut 3:3; Estera 2:12; Amos 6:6; Matei 6:17), dar și pentru bolnavi datorită proprietăților curative ale uleiului în caz de răni fizice (Isaia 1:5,6; Ieremia 8:22; Luca 10:34; Apocalipsa 3:18).

El mai era folosit și pentru ungerea leproșilor care sau curățit de lepră, iar apoi prin turnarea undelemnului pe cap și ungerea marginii urechii drepte, a degetului mare de la mâna și piciorul drept, simbolizau vindecarea și faptul că preoții i-au găsit curați (Levetic 14:15-18).

Dar în Noul Testament el este un simbol al Spiritului Sfânt care vindecă pe cei bolnavi după cum se arată în Marcu 6:12,13:

„Ucenicii au plecat, și au predicat oamenilor să se pocăiască. Și alungau mulți demoni, și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi, și-i vindecau.” Și în Iacob 5:12-14, unde se spune: **„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe bătrâni adunării și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în Numele Domnului.** Rugăciunea credinței va vindeca pe cel bolnav, și Domnul îl va ridica; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate. Mărturisiti-vă deci unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept.”

Conform textului din Iacob, atunci când un creștin dintr-o adunare locală, este bolnav are nevoie de următoarele lucruri pentru a se produce vindecarea:

📖 Să cheme pe bătrânii adunării.

📖 Să-și mărturisească păcatele cu sinceritate și căință.

📖 Bătrânii să-l ungă cu undelemn, în timp ce invocă numele Domnului, ca Iesus Christos să-l vindece pe bolnav prin ungerea cu Spiritul Sfânt.

📖 Bătrânii adunării, să facă rugăciuni cu credință pentru vindecare și iertarea păcatelor, deoarece cei drepti care au o viață sfântă, rugăciunea lor are o mare putere, după cum este scris:

„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui drept.”

Este clar că nu undelemnul în sine vindecă; ci, Dumnezeu (Psalmul 103:3), dar ungerea cu undelemn (în greacă „**aleipho**” = *a unge prin frecare sau frecționare*) arată în mod simbolic ungerea cu Spiritul Sfânt ce o săvârșește Iesus Christos la nivel spiritual, invizibil ochiului omenesc.

Această ungere, frecționare cu ulei în Numele Domnului Iesus, este pentru bolile care sunt efectul păcatului din viața creștinului, fie ca pedeapsă pentru păcate, fie ca efect natural al păcatului. Sau bolile care vin ca urmare unui atac din partea celui rău. Însă, această ungere nu este pentru bolile de tip țepuș (2Corinteni 12:7-10), care sunt lăsate în viața creștinului cu scopul de smerire.

Chiar dacă urmărim toate aceste principii nu înseamnă că Christos Iesus este obligat întotdeauna să vindece (2Corinteni 12:7-10), poate uneori bolnavul nu este suficient de sincer și el vrea să fie vindecat, dar doar ca apoi să-și continue modul de viață în păcat, alteori boala este o disciplină și o metodă de-a lui Dumnezeu de a smeri, și El nu-l va vindeca până când acesta nu ajunge la nivelul cerut de umilință și îndelungă răbdare (Iov 36:8-10,15; Psalmul 107:12; Evrei 12:5-11; Iacob 1:2-4; Apocalipsa 2:20-23).

Dacă este vorba de un bolnav membru în adunare, și nu din lume, ca fratele sau sora să-și mărturisească sincer păcatele și să se lasă de ele (Proverbe 28:13). În cazul celor din lume, Biblia nu pretinde ca ei să-și mărturisească păcatele, ei poate nici nu pot discerne în toate cazurile păcatele proprii (Marcu 6:12,13), în cazul acesta trebuie să-i ajute lucrătorul.

În cazul bolilor fizice, este clar că nu undelemnul în sine vindecă; ci, Domnul Iesus, dar ungerea cu undelemn arată în mod vizibil, ceea ce

se săvârșește la nivel invizibil, și anume ungerea făcută de Medicul Isus, cu undelelemnul Spiritului de vindecare.

Prin urmare, putem afirma că și această lucrare este un mister, deoarece și această lucrarea ca și botezul, cina Domnului, are o parte vizibilă ungerea cu undelelemn; dar și o parte invizibilă tainică, ungerea de către Christos cu Spiritul Sfânt pentru vindecare.

În concluzie, ungerea cu undelelemn o pot face apostolii, cei cu darul tămăduirilor, sau bătrânii adunării, însă este bine ca orice discipol (ucenic) al lui Christos să nu practice această lucrare până nu are încredințarea că Dumnezeu îl chemă la aceasta și îl împuternicește (Marcu 6:7,12,13).

Undelelemnul folosit poate fi ulei comestibil de măsline, floarea soarelui sau soia, etc. sau mir, adică undelelemn amestecat cu mirodenii. Importantă este credința, nu tipul de undelelemn folosit.

Prin punerea mâinilor: Punerea mâinilor era practică de Domnul Iesús și pentru vindecarea bolnavilor (Marcu 5:23; 6:5; Luca 4:40), dar și apostolii au folosit-o în acest scop (Fapte 5:12; 14:3; 19:11; 28:8) dar nu numai apostolii ci și alți discipoli (Fapte 9:12), căci această practică pentru vindecarea bolnavilor era cunoscută din antichitate (2Regi 5:11). Astfel fie se pune mâna sau mâinile pe locul bolii (răni), fie pe capul bolnavului.

Nu există nici un text biblic care să arate că în zilele noastre această practică a încetat, ba chiar Iesús ne spune că „**Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl**” (Ioan 14:12), astfel dacă Spiritul Sfânt ne călăuzește și ne îndeamnă să ne rugăm cu punerea mâinilor ca Pavel pentru vindecare putem să o facem (Fapte 28:8), însă să practicăm această metodă cu frică și cutremur doar după ce avem încredințarea că Dumnezeu vrea să o facem (compară cu Ioan 5:19).

Problema este că unii practică această metodă fără rezultate deoarece o fac din dorința de a ieși în evidență și nu că Dumnezeu i-a înștiințat să o facă. Astfel această metodă de vindecare poate fi folosită și astăzi de oricine are darul vindecărilor sau minunilor (1Corinteni 12:9,10), dar orice creștin umil poate primi temporar sau sporadic acest dar, care are credința că Dumnezeu vrea să folosească această metodă într-o anumită situație. El însă trebuie să aibă în vedere câteva lucruri:

- 📖 Să aibă credința fermă că Dumnezeu poate și vrea în prezent să vindece.
- 📖 Să folosească această metodă doar după ce a primit o înștiințare prin Spiritul Sfânt, căci credința autentică se bazează pe cele auzite din gura lui Dumnezeu (Romani 10:17), dar dacă nu a auzit nimic din gura lui Dumnezeu în această privință atunci punerea mâinilor lui nu are la bază o credință bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu.
- 📖 Să invoce și să folosească numele Domnului Iesus, care este numele ce trebuie folosit în orice lucrare creștină (Coloseni 3:17; Fapte 4:10-12).

Punerea mâinilor simbolizează ce face Domnul Iesus în mod invizibil, la nivel spiritual, adică se atinge și-ș pune mâna pe bolnav prin Spiritul Sfânt, care este brațul lui Dumnezeu (Isaia 63:11,12).

Toate aceste lucrări, trebuie făcute cu grijă și ca urmare a călăuzirii Spiritului Sfânt, după cum îl sfătuiește Pavel pe Timotei prin Cuvintele: **„Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă: și să nu te faci părtaș păcatelor altora: pe tine însuși păzește-te curat.”** (1Timotei 5:22).

Prin rostirea unui cuvânt cu autoritate (Matei 8:8,16; 12:13; Fapte 3:6), astfel prin rostirea unui cuvânt asupra noastră de cineva cu autoritate spirituală sau rostirea unui Cuvânt viu și lucrător în timpul rugăciunii, noi putem fi vindecați.

Domnul Iesus și apostolii uneori au rostit cuvinte cu putere care au avut ca efect alungarea demonilor și sau vindecare (Iuda 9; Zaharia 3:2; Marcu 1:25; Fapte 16:18). Această lucrare de vindecare dovedește și arată că Cuvântul lui Dumnezeu are autoritate și putere, însă este bine ca acesta să fie rostit de oameni cu autoritate spirituală și călăuziți de Spiritul Sfânt căci alt fel nu se întâmplă nimic.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că, ce legam pe pământ va fi legat și-n cer, însă aceasta nu se întâmplă doar rostind cuvinte frumoase și corecte. A avea „formula” sau „metodele exacte și biblice” nu garantează vindecarea, formulele, metodele, chiar darurile, nu dau rezultate, decât prin unirea cu Domnul, ele prind viață, deoarece Domnul este acolo și El vrea să vindece.

Există o învățătură care pretinde că a spune cuvintele potrivite, ne va aduce rezultatele așteptate. Este ridicol, însă! Nu cuvintele pe care le rostim, ci puterea din spatele cuvintelor care vine doar de la Dumnezeu, ne acordă autoritatea spirituală necesară!

Unul din cele mai bune exemple de oameni care încearcă să folosească cuvinte exacte, lipsite de autoritatea lui Dumnezeu îl găsim în Fapte 19:11-16, aici este descris cum autoritatea lui Pavel, le-a părut atrăgătoare celor șapte fii ai unuiia dintre cei mai de seama preoți iudei. Ei au decis să-l imite pe Pavel. **„Niște exorciști iudei care umblau din loc în loc au încercat să cheme Numele Domnului peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: „Va jur pe Isus pe care-l propovăduiește Pavel să ieșiți afară!”** (Fapte 19:13). Când tinerii l-au văzut pe Pavel rugându-se pentru bolnavi, au fost martorii unor mari miracole. Oameni erau vindecați iar spiritele rele, izgonite. Ei l-au urmărit insistenți, până ce au crezut ca au înțeles cum pot să o facă singuri. Apoi și-au zis, „Ne-am prins! Știm cum s-o facem și noi!” Părea simplu. Tot ce trebuiau să facă, era să folosească *Numele Domnului Isus*!

Astfel, ei au folosit cuvinte exacte, corecte. dar având rezultate dezastruoase! **„Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Isus îl cunosc, și pe Pavel îl știu, dar voi cine sunteți?”** (Fapte 19:15).

Vedeți, aceștia au cunoscut *formula exactă*, însă din viețile lor a lipsit adevărata autoritate spirituală. Ei nu au acționat în supunere față de chemarea lui Dumnezeu și viețile lor, Domnul nu era cu ei, și nu cunoșteau Cuvântul Lui. Întrucât ei nu trăiau pentru Domnul, nu aveau caractere evlavioase, autoritatea lui Dumnezeu nu s-a putut manifesta prin nici unul din ei. De fapt, abuzul folosirii Numei lui Iesus s-a întors împotriva lor. Omul pentru care ei s-au rugat a sărit pe ei, i-a biruit și le-a rupt hainele, **„în așa fel că ei au fugit goi și răniți din casa aceea”** (Fapte 19:16 BC). Umilința suprema a fost că toata lumea a auzit de incident. **„Lucrul acesta a fost cunoscut de toți Iudeii, de toți grecii care locuiau în Efes, și i-a apucat frica pe toți: "Și Numele Domnului Isus era proslăvit”** (Fapte 19:17 BC).

Vindecare prin folosirea de tină și de salivă: Și această metodă de vindecare folosită de Domnul Christos subliniază că Dumnezeu vindecă prin metode diferite uneori chiar strănii, tocmai pentru a adevăra cuvintele **„Căci nebunia lui Dumnezeu, este mai înțeleptă decât oamenii; și slăbiciunea lui Dumnezeu, este mai tare decât oamenii.”** (1Corinteni 1:25), Domnul Iesus se folosește de noroi pentru a deschide ochii orbilor (Ioan 9:6-11), și chiar de propria salivă (Marcu 8:22-26).

Vindecări spirituale: Biblia vorbește și despre vindecări spirituale, care de fapt sunt mai importante ca vindecările fizice, căci

vindecă spiritul și sufletul omului și astfel ne apropie de Dumnezeu. De multe ori, chiar vindecările spirituale duc la vindecările fizice. Este interesant că misiunea lui Iesus pe pământ a fost în primul rând, de ai vindeca pe oameni din punct de vedere spiritual și sufletesc, atât prin jertfa Sa, care a devenit temeiul oricărei vindecări, cât și faptul că învățătura lui și comportarea Sa a dus la vindecarea oamenilor, căci era scris cu privire la El: **„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mahnit...”** (Isaia 61:1-3; Luca 4:18). Biblia vorbește de vindecări spirituale (Psalmi 30:2; 147:3; Ieremia 17:14), iar acestea veneau ca urmare a unui cuvânt de mângâiere rostit de cei înțelepți (Proverbe 12:18), chiar o veste bună adusă de un sol credincios poate aduce vindecare pentru o inimă tulburată (Proverbe 13:17); sau luarea unei hotărâri în favoarea sfîințeniei și astfel se croiesc cărări drepte care aduc vindecarea (Evrei 12:12-14); sau prin primirea iertării și restabilirea relației cu Dumnezeu (Psalmi 6:1-5; 41:4).

Însă în contrast, ceea ce oprește vindecarea spirituală este o inimă împietrită (Isaia 6:10), sau păstori și conducători spirituali corupți ce nu se îngrijesc de turmă (Zaharia 11:16; Ezechiel 34:4).

e) Totdeauna vindecarea este instantanee, ireversibilă și deplină?

Mulți cred, orice vindecare divină, trebuie neapărat să fie: instantanee, nu progresivă sau o acțiune a vindecării într-o perioadă de timp, trebuie să fie ireversibilă, fără ca boala să mai dea înapoi vreo dată, și deplină nu parțială.

Mulți care pretind că sunt creștini nu cred în vindecări divine în prezent, deoarece unele vindecări de care au auzit, nu au fost instantanee, sau au fost reversibile, și doar vindecări parțiale. Bineînțeles că unii au auzit și de vindecări divine: instantanee, ireversibile și depline, dar datorită teologiei lor, care susține că doar în anumite epoci au loc lucrări miraculoase, ei nu mai cred, punându-

le aceste vindecări fie pe seama demonilor, ocultismului, sau pe seama puterii trupului de a se regenera, sau a altor factori.

Înainte de a prezenta argumente biblice că există și în Biblie, vindecări care nu sunt instantanee, nu sunt ireversibile, și nici depline, așa dori să dau câteva exemple să înțelegem unul dintre motive pentru care așa stau lucrurile.

Citind N.T. observăm că acolo Domnul Iesus și apostolii, au predicat evanghelia, cu putere și cu călăuzirea lui Dumnezeu. Ne întrebăm dacă cerem celor cu darul vindecării ca întodeauna să vindece: instantaneu, ireversibil și deplin, de ce nu cerem predicatorilor din zilele noastre să predice ca Iesus, Petru sau ca Pavel?

Suntem noi oare consecvenți ca la anumite daruri să cerem ca ele să se manifeste la intensitatea și puterea exacta a primului secol d.Ch. ca să le recunoaștem în prezent ca daruri autentice, și la alte daruri să nu pretindem aceeași normă în prezent?

Cu singuranță nu, noi suntem inconsecvenți!

Trebuie de asemenea să facem distincția dintre slujirea apostolică în lucrarea de vindecare și slujirea altor creștini cu acest dar, care îl pot avea doar sporadic.

Fiecare dar are o mulțime de manifestări, chiar un dar al vindecărilor poate diferi de un al dar al vindecărilor ca intensitate, putere, mod de manifestare, autoritate.

Apostolul Pavel se compară cu cei 11 apostoli rânduiți de omul Iesus, plus Matia rânduit în locul lui Iuda, și spune despre lucrarea lui Dumnezeu din Pavel, că a făcut mai mult decât toți cei 12 apostoli l-a un loc (1Corinteni 15:5-10). Să înțelegem oare, că nu au fost toți apostoli? Ba da, și atunci de ce această diferență? Deoarece nici darul apostoliei nu este în fiecare creștin chemat la această slujire la fel.

Atât Barnaba, Silvan și Timotei (Fapte 14:14; 1Tesaloniceni 1.1; 2:6), etc. erau apostoli, despre ei nu se spune nici o minune că ar fi făcut, cu toate că orice apostol trebuie să facă minuni, conform cu 2Corinteni 12:12, și cu siguranță și ei au făcut, dar nu au făcut minuni atât de extraordinare ca scriitorii N.T. să le menționeze.

Ce înțelegem de aici, că doi creștini cu același dar nu este în ei la aceeași intensitate, putere, și nu se manifestă la fel, dar nu putem că nu este același dar, numai pentru că se manifestă într-unul mai slab, din diferite motive.

Să vedem un exemplu biblic de vindecare neinstantanee și nedeplină:

Vindecare progresivă: Uneori Dumnezeu vindecă pe om progresiv, mai ales când este vorba de vindecare spirituală, emoțională, psihică, căci de multe ori omul nu ar rezista dintr-o dată la lumina și adevărul lui Dumnezeu (comp. cu Ioan 16:12; Deuteronom 7:22).

Însă acest lucru este valabil uneori și pentru vindecările fizice, chiar Domnul Iesus uneori a vindecat în mod treptat. Găsim un astfel de caz consemnat în Evanghelia după Marcu 8:22-26, unde prima dată acel orb a fost dus *de la orbire totală la o vedere neclară*, ca apoi de la o vedere neclară, mărită mai mult decât erau lucrurile, să fie dus la vindecarea deplină văzând bine lucrurile.

Să citim relatarea: „**Au venit la Betsaida; au adus la Isus un orb și L-au rugat să Se atingă de el. Isus a luat pe orb de mână și l-a scos afară din sat; apoi i-a pus scuipat pe ochi, Și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?” El s-a uitat și a zis: „Văd niște oameni umblând, dar mi se par ca niște copaci.” Isus i-a pus din nou mâinile pe ochi; i-a spus să se uite țintă; și când s-a uitat, a fost tămăduit și a văzut toate lucrurile deslușit”** (Marcu 8:22-25).

Dacă lui Iesus, i-a trebuit de două ori să-și pună mâinile peste acest orb ca să vadă deslușit, există creștini cu darul vindecărilor mai slab, care poate trebuie să se roage de și mai multe ori, ca de două ori.

Prin urmare să nu ne așteptăm ca totdeauna vindecarea să aibă loc instantanee ea poate avea loc treptat, după cum se spune și în Ecleziașt 3:3: „... **tămăduirea își are vremea ei**”.

În ce privește vindecarea ireversibilă, vedem în Scripturi că uneori vindecarea este reversibilă, și boala revine iar.

În Fapte 9, Saul care persecuta adunarea creștină, a mers spre Damasc unde în fața lui a apărut o lumină orbitoare, Domnul Iesus stătea în calea lui într-o lumină strălucitoare. Saul a orbit. După trei zile de post, Anania un evreu creștin, este trimis de Domnul Iesus să-și pună mâinile peste Saul ca să-și capete vederea iarși. Saul își capătă vederea, cad niște solzi de pe ochii lui, el se botează și devine ulterior apostolul Pavel, apostolul neamurilor.

După aprox. 10 ani, orbirea îi revine la Pavel, el se plânge că are un țepuș în carne, despre ce este vorba, de orbire, de unde știm?

Unii susțin că țepușul în carne se referă la altceva, dar Biblia spune clar că de la un moment dat, Pavel avea probleme cu ochii (Galateni 4:13-15; 6:11).

De ce slujirea lui Anania cu darul vindecărilor nu a fost ireversibilă, să nu fi fost el omul lui Dumnezeu? Cu siguranță el a fost (Fapte 22:12). Atunci de ce? Motivul este că acest țepuș în carne era o metodă ca Domnul să-l țină în smerenie să nu se îngâmfe (2Corinteni 12:7).

Deci putem socoti o vindecare chiar dacă nu este instantanee, dacă vindecarea are loc progresiv, și dacă este o vindecare parțială ca fiind vindecare divină? Cu siguranță da, noi trebuie să înțelegem că pot exista daruri mai slabe în intensitate decât cele pe care le-au avut Iesus + cei 12 + Pavel. După cum există daruri de predicare, evanghelizare mai slabe decât le-au avut aceștia. În plus, unii nu au credință suficientă sau nu vor să fie pe deplin vindecați. Am cunoscut o femeie mai în vârstă care de două ori m-am rugat pentru vindecare ei, Domnul a lucrat și s-a vindecat dar nu deplin, căci ea cu gura ei a spus Domnului că ea este mulțumită dacă Domnul îi ameliorează boala. Astfel, uneori problema, pot fi lucrători, sau chiar persoana bolnavă, alteori Dumnezeu nu vrea ca cineva să fie vindecat pe deplin din motive pe care El le știe.

f) Care sunt calitățile creștinului care are aceste daruri?

Astfel credinciosul care are acest dar, trebuie să aibă o credință puternică și o bună relație cu Dumnezeu, pentru călăuzire și sprijin.

Acel creștin trebuie să fie un om smerit, care dorește să-i dea toată gloria Domnului, atunci când Petru și Ioan au vindecat pe acel olog la poarta frumoasă, ei nu au încercat de fel să atragă asupra lor, cu vreun merit sau vreo onoare. Ei au spus atunci în Fapte 3:12,13,16: **„Petru, când a văzut lucrul acesta, a luat cuvântul și a zis norodului: „Bărbați Israeliti, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? de ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble? Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacob, Dumnezeul părinților noștri, a proslăvit pe Robul Său Isus pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, cu toate că el era de părere să-I dea drumul...Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeți și-l cunoașteți; credința în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeți cu toții”**.

Iată ei chiar au întrebat muștrător, **„de ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră**

am fi făcut pe omul acesta să umble?” Ei nu și-au asumat nici un merit, ei au spus: **„Prin credința în Numele lui Isus, a întărit Numele Lui pe omul acesta”**. Ei au glorificat Numele lui Isus.

O altă calitate pe care trebuie să o aibă este mila, mila care simte cu cel bolnav, care plânge cu cel bolnav, ca este îndurerat pentru situația bolnavului, această milă și dragoste cât și călăuzirea Spiritului va duce la acțiunea de vindecare (Matei 9:36; 14:14; 20:34; Marcu 1:41; 5:49; Luca 7:13; Luca 5:17).

g) Darurile de vindecare au fost doar temporare:

Unii cred că doar în primul secol, pe vremea apostolilor sau făcut vindecări miraculoase și astfel Dumnezeu nu mai vindecă în prezent în mod miraculos. Cei ce cred această învățătură, aduc și unele argumente în această privință, și anume că doar apostolii au făcut minuni și tămăduiri și astfel o dată cu moartea apostolilor aceste manifestări miraculoase au încetat (Fapte 2:43; 5:12); cât și că aceste daruri au avut un caracter temporar doar pentru a da un început creștinismului și a întări mărturia apostolilor (Evrei 2:2-4), dar acum după ce avem toată Biblia aceste daruri nu mai există și nici nu mai avem nevoie de ele.

Dacă analizăm aceste afirmații și argumentele lor, vedem că ei afirmă ceva ce Biblia nu spune, căci nicăieri în Biblie nu se spune că darurile vindecărilor sau limitat la primul secol, ba chiar Biblia arată că toate darurile harului vor exista până la venirea Domnului (1Corinteni 1:4-7; 13:8-12). În plus, în primul secol nu numai apostolii au vindecat ci și alți creștini, ca Filip (Fapte 8:5,6) Ștefan (Fapte 6:8), și Anania (Fapte 9:10-19). Ba chiar continuatorii apostolilor, scriitorii bisericești vechi, vorbesc despre vindecări, scoateri de demoni și profeți în plină activitate în secolele II-III e.n. ceea ce indică că acest dar nu este limitat doar la apostoli, ci la avut și alții.

Pe lângă acestea, este clar că minunile au caracter de adevărată și întărire a unui mesager (Fapte 2:22; Evrei 2:2-4), însă oare noi în prezent nu avem nevoie ca Dumnezeu să însoțească mărturia și predicarea Evangheliei cu vindecări și minuni? Oare cum putem dovedi că Regatul lui Dumnezeu este real dacă nu prin semne, eliberări de sub puterea lui Satan, vindecări, exorcizări etc.? Căci Biblia spune în 1Corinteni 4:20: **„Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere”**. Astfel nu este suficient să predicăm

Împărăția (Regatul); ci, noi trebuie să o și arătăm oamenilor, fie prin dragostea noastră, prin bucuria noastră, prin pacea noastră (Romani 14:17), dar și prin vindecări spirituale și chiar fizice căci Regatul lui Dumnezeu este real și prezent prin adunare.

Dacă noi credem că Dumnezeu nu se schimbă (Iacob 1:16,17; Evrei 13:8), atunci nici Spiritul Său nu se schimbă, și atunci Spiritul Sfânt poate da oricând „*darurile tămăduirilor*”, și astăzi avem nevoie ca Evanghelia să fie adevărată prin semne și minuni.

Este curioasă o schimbare de situație, și anume pe vremea lui Iesus oamenii credeau că Iesus sau alții oamenii au putere de sus de a vindeca, pentru ei nu era o problemă să creadă în vindecări, ei credeau că Dumnezeu fie direct, fie prin oameni, poate să vindece, însă ei se poticneau când Iesus a declarat că are putere să ierte păcatele (Matei 9:1-8). Aceasta pentru ei era o blasfemie, cu toate că nu înțelegeau că a ierta păcatele duce la vindecare, iar a vindeca nu se poate face fără a ierta păcatul care a condus la boală, ele sunt o lucrare împletită (vezi: Isaia 33:24; Iacob 5:14-16). În zilele noastre există o situație inversă, oamenii cred că Iesus iartă păcatele, dar nu mai cred că Iesus vindecă bolnavii, câtă inconsecvență (Evrei 13:8)! Cealaltă extremă cu privire la vindecările divine este următoarea:

h) Toți credincioșii trebuie să fie sănătoși:

Această concepție numită și „*doctrina sănătății*” sau „*evanghelia prosperității*”, afirmă că credincioșii născuți din nou, care exercită credință, nu ar trebui niciodată să fie bolnavi, și că boala indică o lipsa de credință.

O simplă înșiruire de personaje biblice, de la Iov la Pavel, Epafrodit, Timotei, Trofim, ne poate demonstra că aceștia au suferit trupește, și că în ciuda acelor infirmități, Dumnezeu a fost glorificat în corpurile lor (Isaia 52:14; 53; Galateni 4:13-15; Filipeni 2:25-27; 1Timotei 5:23; 2Timotei 4:20), iar ei au devenit cunoscuți prin puterea credinței lor, și nu printr-o eventuală lipsa a ei (Evrei 11:33-40), cum susțin cei ce predică evanghelia prosperității!

Susținerea unor asemenea aberații indică o necunoaștere a Scripturilor și o consecvență practică de scoatere din context a pasajelor care, doar par, să justifice aceasta doctrină a „sănătății și prosperității”, pe care acum o promovează la nivel mondial unele biserici, dar care este demascată de Biblie după cum vom vedea în continuare:

Dumnezeu nu vindecă întotdeauna

Dumnezeu ne aude întotdeauna, când ne rugăm, și intervine, dar nu întotdeauna *când*, sau *cum* vrem noi. Dumnezeu e suveran, El face ceea ce Îi place după cum se spune și în Psalmul 115:3: „**Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea**”. Astfel, chiar dacă urmărim toate aceste principii ale credinței sau ale metodelor de vindecare, nu înseamnă că Christos Iesus este obligat întotdeauna să vindece (2Corinteni 12:7-10), poate uneori bolnavul nu este suficient de sincer și el vrea să fie vindecat, dar doar ca apoi să-și continue modul de viață în păcat. Alteori boala este o disciplină și o metodă de-a lui Dumnezeu de a smeri, și El nu-l va vindeca până când acesta nu ajunge la nivelul cerut de umilință și îndelungă răbdare (Iov 36:8-10,15; Psalmul 107:12; Evrei 12:5-11; Iacob 1:2-4; Apocalipsa 2:20-23).

Și apoi să ne gândim: De ce a fost vindecat la scăldătoarea Betesda doar acel orb din mulți bolnavi existenți (Ioan 5:3-6)? Din toți leproșii existenți în Israel, de ce a fost vindecat doar Naaman (Luca 4:27)? De ce apostolul Pavel nu a fost vindecat (2Corinteni 12:7-10)? De ce Timotei nu a fost vindecat (1Timotei 5:23)? De ce Trofim nu a fost vindecat (2Timotei 4:20)? De ce profetul Elisei nu a fost vindecat (2Regi 13:14)? Săracii! Poate nu au avut credință? Sau poate că au avut (căci de fapt ei sunt exemple de credință), însă motivul este altul, după cum ne spune însuși Pavel care descrie răspunsul Domnului la cererile lui stăruitoare pentru vindecare, căci Pavel nu mai vedea bine, era bolnav cu ochii (Galateni 4:15; 6:11).

Însă Domnul I-a spus: „**Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.**” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; **căci când Sunt slab, atunci Sunt tare.**” Deci de ce nu s-a vindecat Pavel? Nu avea El credință? Sau oprit vindecările miraculoase? Sau mai degrabă pentru că atunci când el era slab și neputincios din cauza bolii, puterea lui Christos îl va susține, ea nu-l vindeca, ci îl susținea. Astfel puterea lui Christos era arătată într-un corp neputincios, „**căci când Sunt slab, atunci Sunt tare**”, deoarece: „**puterea Mea (a Domnului) în slăbiciune este făcută desăvârșită**” De ce? Căci atunci nu mă mai bizui pe puterea mea, pe înțelepciunea mea, astfel neputința mea mă face să trăiesc mai mult cu puterea Lui, doar atunci

sunt vindecat de mândria mea, de tăria mea, de talentele mele cu care să ies în evidență.

Dumnezeu îmi arată limitele mele și bine face, El mă salvează de firea păcătoasă, uneori boala este instrumentul prin care o face. El uneori prin permiterea de suferințe în corp, astfel de multe ori boala fizica aduce vindecare spirituală, zdrobire și eliminarea mândriei. Poate vi se pare stranie o astfel de afirmație că bolile fizice pot aduce vindecare spirituală, însă chiar Biblia expune un astfel de principiu atunci când spune: **„Mijloacele de vindecare pentru cel rău, sunt bătăile și vânătăile până la rană.”** (Proverbe 20:30). Auziți ce spune Cartea Cărților, că unii se pot vindeca spiritual doar prin bătăi și vânătăi, astfel dacă suntem într-o astfel de situație și anume suntem răi, încăpățânați și mândri, Dumnezeu are și astfel de metodă de vindecare prin răni și suferință (vezi și Evrei 12:5-13). Într-o astfel de situație să nu ne așteptăm ca Dumnezeu să ne vindece din punct de vedere fizic, dacă noi nu ne smerim sau nu ascultăm de El. Dumnezeu este dispus să ne vindece întotdeauna și fizic dar doar în termenii și în condițiile Lui. Uneori Dumnezeu nu ne vindecă fizic, tocmai pentru a ne putea vindeca spiritual, astfel când Dumnezeu nu ne vindecă știe El de ce?

Unii spun: *„Isus a purtat bolile mele și eu nu mai trebuie să le port, deci eu nu mai trebuie să fie bolnav, dacă sunt bolnav înseamnă că nu cred în schimbul ce la efectuat Isus prin jertfa Sa la Golgota, unde a luat bolile mele și mi-a dat sănătatea Sa”*. Mergând pe un astfel de principiu ar trebui atunci să spunem: *„Deoarece Isus a murit în locul meu eu nu ar trebui să mai mor”* sau *„deoarece Isus a purtat păcatele mele eu nu ar trebui să mai păcătuiesc”*. Doar așa am fi consecvenți. Însă dacă cunoaștem Scripturile atunci știm că și creștinii mor (1Tesaloniceni 4:13,14), și ei mai păcătuiesc (Iacob 4:8; 1Ioan 2:1). Și tot la fel se mai și îmbolnăvesc (2Timotei 4:20). De ce? Tocmai ca să se arate în ei gloria lui Dumnezeu și puterea Lui de a vindeca (comp. cu Ioan 9:3), fie acum, fie în Împărăția Sa.

De fapt, dacă nu ne-am mai îmbolnăvi atunci mulți creștini nu ar mai muri de loc, doar cei prin accidente sau prigoaniți vor muri. Dar nu este așa, chiar dacă Domnul a câștigat la cruce vindecarea, iertarea, învierea, acestea nu se aplică obligatoriu și neapărat la toți creștini, deoarece și bolile sau moartea (plecarea la Domnul), fac parte din planul Lui cât suntem pe pământ.

În N.T. vedem disciplină prin boală asupra creștinilor (Evrei 12:5-11; 1Corinteni 11:30,31; Apocalipsa 2:20-23), sau vedem că unii sunt chemați la martiraj, au darul de a fi martiri (Fapte 7:7-15,57-59; 1Corinteni 13:3).

Kharismatici și alții, nu înțeleg că Isus a câștigat *de drept*, iertarea omenirii, vindecarea, și nemurirea, etc., însă nu și *de fapt*, de fapt oamenilor li se aplică aceste drepturi câștigate de Domnul, în măsura credinței, sau încadrării în voia lui Dumnezeu. Astfel prin jertfa lui Iesus, „**a venit către toți oamenii o îndreptățire a vieții**” (Romani 5:18), însă nu toți oameni sunt îndreptățiți prin Christos, doar cei ce cred în El (Romani 3:22).

Da, există de drept, o bază pentru vindecare, și anume: „**El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre.**” Însă Dumnezeu hotărăște când, unde, la cine, și cum, să folosească această bază a vindecării și să aplice astfel sângele vărsat de Christos la Golgota. Este adevărat în același timp că mulți creștini nu caută vindecarea, li se pare ceva de domeniul trecutului, eu cred că dacă noi vom crede și vom cere vom primi (Iacob 4:2,3), sau Dumnezeu ne va explica de ce nu vindecă un caz.

Există trei tipuri de boli: boli ca 'țepuș', boli ca pedeapsă de la Dumnezeu, boala ca atac a celui rău ca și în cazul lui Iov.

Bolile din ca atacuri ale celui rău prin: accidente, viruși, etc. sunt vindecate prin sângele lui Iesus și prin credință, în aceste cazuri trebuie să ne rugăm pentru vindecare și să facem tot ce ne călăuzește Domnul pentru a obține vindecarea.

În cazul bolilor ca pedeapsă, ele pot fi vindecate doar după ce trece perioada hotărâtă de Dumnezeu ca perioada de pedeapsă (comp. cu Numeri 20:10-16).

Excepțiile de la vindecare sunt bolile ca 'țepuș', în cel mai bun caz, bolile ca țepuș pot fi vindecate temporar, sau ameliorate, dar cât vom trăi în corp, Domnul nu va înlătura pentru totdeauna acest instrument al smeririi care este spre binele nostru etern.

O altă extremă este:

Nu contează de unde vine izvorul de vindecare

Unii oamenii caută cu tot dinadinsul vindecarea indiferent de preț, timp, energie irosită sau de compromisuri în materie de principii și credință. Însă această căutare nebună după vindecare, ne poate face să cădem în idolatrie punând sănătatea sau căutarea vindecării, mai

presus de al căuta pe Dumnezeu, astfel mulți jertfesc pe altarul sănătății, chiar mai mult decât jertfesc în relația lor cu Dumnezeu.

Ba mai mult, am observat din Biblie căci chiar Diavolul poate face vindecări (Matei 24:14; 2Corinteni 11:3; Apocalipsa 13:3,14,15), astfel este foarte important de unde vine izvorul de sănătate și noi ca creștini nu putem accepta orice metodă, tratament, terapie etc.

Dar poate ne întrebăm, cum putem deosebi o lucrare cu adevărat de la Dumnezeu, de o lucrare omenească înșelătoare sau chiar demonică? Pentru a răspunde la această întrebare voi arăta diferențele dintre lucrarea lui Dumnezeu și cea a Diavolului în domeniul vindecărilor prin următorul tabel:

Lucrarea lui Dumnezeu prin Iesus și Spiritul Sfânt:	Lucrarea Diavolului și a îngerilor Săi:
Face bine și spiritual (Psalmul 103:3,4). Lucrarea de vindecare se împletește de multe ori cu predicarea Evangheliei (Matei 10:7,8). Sau cu lucrarea de mărturisire a păcatelor (Iacob 5:14-16).	Face rău spiritual (2Tesaloniceni 2:9-12; Apocalipsa 13:3,4). Și nu are legătură cu Evanghelia.
Sunt efectuate gratis (Matei 10:8).	De multe ori pe bani sau alte bunuri (Fapte 16:16).
Se folosesc metode Biblice (1Corinteni 4:6). În Vechiul Testament oamenii se vindeau în numele lui Iehova, iar în Noul Testament în Numele lui Iesus (Fapte 3:6,16). În general metodele de vindecare divină apar pe paginile Bibliei, nu sunt ritualuri, secrete sau oculte.	Se folosesc metode dubioase, chiar sacrificii de animale, plante, bunuri material sau oameni (2Regi 3:27; Psalmul 106:37,38). Dar chiar de ar fi vorba de utilizarea unor formule evlavioase, a crucii sau a Bibliei, a busuiocului sau a folosirii așezatei „apă sfințită”, etc. toate acestea nu garantează ca fiind o vindecare divină, ci mai degrabă o înșelătorie sau implicații demonice, căci aceste metode nu le găsim în Biblie.

În concluzie, creștinul nu vrea să obțină vindecare ori și cum, ci doar de la Dumnezeu Lui, căci doar această vindecare este durabilă și cu efecte benefice, în plus, el așteaptă Regatul lui Dumnezeu care va aduce o completă vindecare atât asupra creștinilor cât și asupra creației lui Dumnezeu.

În ce privește darul vindecărilor, adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

8) DEOSEBIREA SPIRITELOR

a) Ce este darul deosebirii spiritelor?

Darul deosebirii spiritelor (spiritelor), este darul care îl ajută pe creștin să deosebească un spirit de alt spirit, să vadă ce spirit este într-un om sau în altul. Prin darul deosebirii spiritelor (1Corinteni 12:10), Dumnezeu descoperă, ce fel de spirit lucrează printr-o anumită persoană (Matei 16:13-17, 21-23; Marcu 8:31-33; Luca 9:54-56; Fapte 13:8-11).

Acest dar nu este un discernământ natural, venit prin experiență sau cunoaștere; ci, este un discernământ venit prin revelație, dezvăluire, acest dar nu înseamnă ceva negativ de a judeca lucrările altora. Un bărbat dintr-o biserică spunea că are acest dar, el a fost întrebat, cum desebește spiritele, el a spus că critică tot.

Acest dar nu înseamnă critică, ci înseamnă puterea de a deosebi spiritele bune de cele rele.

Am avut o dată o experiență cu un păstor de la o biserică, biserică ce nu credea în darurile Spiritului, și acel păstor se lăuda că are acest dar, și a început să mă judece, pe anumite criterii doctrinale. El nu înțelegea că darul acesta, este capacitatea supranaturală de a cunoaște ce Spirit lucrează, vobește, printr-o persoană.

Acest dar este înrudit cu darurile: prorocia, dezvăluirea, cuvântul de cunoștință.

Sfânta Scriptură ne arată că în diverși oameni se pot afla spirite necurate (Matei 8:16; 10:1; 12:43) sau rele (Judecători 9:23; 1Samuel 16:14; 18:10; Matei 12:45), spirite de minciună (1Regi 22:21-23; 2Cronici 18:18-22; Ieremia: 28:15-17), spirite de ghicire (Fapte 16:16-18), spirite înșelătoare (1Timotei 4:1), spirite de neputință (Luca 13:11), spirite de amețelă (Isaia: 19:14), spirite de adormire (Isaia: 29.10), spirite mute și surde (Marcu 9:25), etc.

De pildă, prin acest dar, creștinul poate cunoaște dacă o proorocie este făcută prin Spiritul Sfânt, deci provine de la Dumnezeu, sau vine din Spiritul omului (Ier. 23.21,25-26,31-32; 28.15) sau de la spirite demonice. Tot prin acest dar, creștinul poate detecta dacă o ființă spirituală este un înger al lui Dumnezeu, sau un sol al Satanei (2 Cor. 11.14).

Adunarea are nevoie de acest dar, mai ales în vremea noastră când există atâtea proroci mincinoși, apostoli falși, învățători eretici.

Oamenii simpli pot fi păcăliți de lucrări înșelătoare, dar cel ce are acest dar nu poate fi păcălit. Domnul Iesus a avut acest dar ca om pe pământ, El a descoperit ce Spirit era peste o femeie gârbovă, un spirit de neputință (Luca 13:10-16), El a știut prin descoperirea dată de darul deosebirii spiritelor, că un spirit rău îi însuflețea pe Iacob și Ioan, fiii lui Zebedei să ceară foc din cer un sat al samaritenilor (Luca 9:51-56).

Apoi tot în Samaria, samaritenii credeau că în Simon lucra **„puterea lui Dumnezeu, care se numește 'mare'...”** (Fapte 8:10), prin darul deosebirii spiritelor, apostolul Petru a descoperit că Simon nu avea o inimă curată (Fapte 8:20-24), nici chiar după ce fusese botezat în apă.

Deși majoritatea celor care ar fi ascultat mesajul profetic rostit de către roaba din Filipi, ar fi considerat că acest mesaj absolut real este de la Dumnezeu, acest mesaj spunea un adevăr: **„Oamenii aceștia [Pavel și Barnaba] sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii.”** Însă, prin darul deosebirii spiritelor, apostolul Pavel a descoperit că în acea roabă, era de fapt un spirit drăcesc de ghicire și l-a scos din ea (Fapte 16:16-19).

Astfel acest dar este foarte util, întrucât în 1 Ioan 4:1, suntem sfătuiți să cercetăm spiritele și să nu dăm crezare oricărui spirit.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul acestui dar este de a demasca vorbirea, profeția, predica, mesajul venit de la spirite rele, înșelătoare, și de a adevăra mesajele venite de la Spiritul Sfânt și de la îngerii credincioși lui Dumnezeu.

Chiar dacă noi putem deosebi adevărul de fals prin rațiune, prin cunoștința pe care noi o avem, prin experiența acumulată, etc. Deosebirea spiritelor ne ajută și mai mult în a discerne adevărul de

fals, fiind o cunoștință primită pe cale supranaturală, primită de la Spiritul Sfânt (1Corinteni 12:10).

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Acel creștin este un creștin care are o puternică relație cu Dumnezeu, ca să rămână conectat la cunoștința divină, darul deosebirii spiritelor nu funcționează decât dacă creștinul este în Spiritul, nici un dar nu funcționează independent de Spiritul Sfânt și de relația cu Domnul. Darurile Spiritului sunt ca aparatele conectate la sursă, și nu sunt ca aparatele cu sursă proprie de energie.

Un om care are darul deosebirii Spiritului, trebuie să fie curajos, ca și profetul Mica care a spus în Mica 3:8: **„Dar eu sunt plin de putere, plin de Duhul Domnului, sunt plin de cunoștința dreptății și de vlagă, ca să fac cunoscut lui Iacob nelegiuirea lui și lui Israel păcatul lui.”**

Acest om, nu trebuie să caute să placă oamenilor, ci trebuie să caute să placă mai mult lui Christos decât oamenilor. În Galateni 1:10, se spune: **„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos”**.

Totuși creștinul care posedă acest dar trebuie să rămână umil, oricine ușor poate cădea în mândrie, mai ales când prin el se manifestă declarații supranaturale, care deosebesc binele de rău, frații și surorile l-ar putea remarca, i-ar putea acorda atenție, atenție care mai târziu ar putea deveni cinste, iar cinstea în final l-ar duce să aibă o părere despre el mai bună decât este în realitate și să cadă în cursa mândriei.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate are acest dar și această lucrare în adunare.

9) CUVÂNTUL DE ÎNȚELEPCIUNE

a) Ce este darul cuvântului de înțelepciune?

Darul cuvântului de înțelepciune nu este înțelepciunea venită prin experiență sau cunoaștere, nici chiar înțelepciunea lui Dumnezeu acumulată din noi, ci este vorba de Spiritul Sfânt care în anumite momente dă „cuvânt de înțelepciune”, în spiritul persoanei care are darul, iar aceasta, va declara persoanei care are problema respectivă:

cuvântul de înțelepciune primit de la Dumnezeu ca soluție la o problemă sau un cuvânt care ne ajută să o decizie, etc.

În limba greacă este „**logos sophia**” = „cuvânt de înțelepciune”. Expresia „logos” este cuvânt și „sophia” este înțelepciune.

În traducerea BC este: **„De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune”** (1Corinteni 12:8). Iar în GBV este: **„Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune”**.

Acest dar este capacitatea spirituală dată de Spiritul de a vorbi cuvinte de înțelepciune care aduc o înțelepciune care răspunde la anumite probleme sau dileme.

În timp ce cunoștința este o acumulare de informații, înțelepciunea este folosirea informației într-un mod oportun, și potrivit pentru o situație dată. Este aceea capacitate de a știi cum să folosești cunoștința spre un folos maxim.

În acest caz, fiind vorba de o înțelepciune supranaturală primită prin dezvăluire, care aduce în cuvântul rostit ca răspuns, soluție, răspuns la ispitire, cuvântul vorbit ce prezintă înțelepciune lui Dumnezeu pentru aceea situație, problemă sau întrebare.

Înțelepciunea implicată în acest dar, este de origine divină (1Corinteni 2:6-7), și ca atare nu are nici o legătură cu capacitățile native ale oamenilor (Iacob 3:13-17; 2Corinteni 1:12). Întrucât Dumnezeu este singur înțelept, este evident că acei oameni care au o părtășie cu El (1Ioan 1:3-6) pot primi (Eclesiast 2:26; Daniel 2:21) și acest dar prețios (Iov 28:18; Proverbe 8:11), fie sporadic sau ca dar pregnant.

b) Care este scopul și rolul acestui dar și câteva exemple?

Scopul acestui dar este de rezolvare la diferite probleme, de a răspunde cu înțelepciune, de a primi călăuzire, direcție, înțelepciune practică, de a știi ce să faci, cum să înțelegi, și de a zidi corpul lui Christos.

Câteva exemple de oameni și cazuri care au manifestat acest dar, Avraam când după cearta păzitorilor lui cu cei ai lui Lot, i-a oferit lui șansa de a alege locul unde să meargă (Geneza cap. 13,14), Sara când i-a spus lui Avraam să izgonească pe Agar cu Ismael (Geneza 21:10-12), Iosif când după tălmăcirea visului faraonului a dat și o aplicare practică la problema celor șapte ani de secetă (Geneza 41:33-36), Solomon când a fost pus în fața celor două mame care revendicau același copil (1Regi 3:16), Domnul Iesus Christos când a

fost ispitit cu moneda de bir (Matei 22:21), când a fost întrebat de ce discipolii nu postesc (Matei 9:14-17), când a fost ispitit în ce privește învierea din morți (Luca 20:27-40), când a fost întrebat de ce discipolii calcă sabatul treierând spice în sabat (Matei 12:1-8), când a fost întrebat de ce face vindecări în sabat (Matei 12:9-12), răspunsul lui Gamaliel în fața sinedrului (Fapte 5:34-41), strigătul lui Pavel: sunt fariseu, fiu de fariseu și sunt judecat că cred în învierea morților (Fapte 23:6), etc.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

În primul rând, acel om este înțelept, iar Spiritul atât folosindu-se de înțelepciunea acumulată, cât și dându-i uneori o înțelepciune nouă, face ca de pe buzele lui să iasă înțelepciunea divină, căci în Proverbe 16:23, se spune: **„Cine are o inimă înțeleaptă, își arată înțelepciunea când vorbește, și mereu se văd învățături noi pe buzele lui”**. O înțelepciune care îi pune în încurcătură pe înțelepții lumii, o înțelepciune care surmontează problemele, o înțelepciune care scoate din încurcătură.

În al doilea rând, acel om îl cunoaște pe Dumnezeu și Cuvântul Său. Fiind în el un tezaur de cunoștințe biblice și de experiențe cu Dumnezeu, Spiritul Sfânt, îi va aduce aminte ceea ce a învățat despre Mântuitor (Ioan 14:26). Spiritul Sfânt se va folosi de aceea bază de cunoștință, și va extrage la timpul potrivit, cuvintele de înțelepciune. În al treilea rând, acel om este drept și smerit. În Proverbe 3:32-34, se spune: **„Căci DOMNUL...își dezvăluie secretul celor drepti...dar dă har celor smeriți”** (GBV). Vezi și Psalmul 25:9. Pe măsură ce acel om umblă smerit, Dumnezeu văzând că nu se îngâmă, îi poate revela alte bogății de înțelepciune. Iar omului drept îi poate da înțelepciune supranaturală pentru a se sfinți mai mult, și a-l ajuta prin cuvântul de înțelepciune în încercări.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

10) CUVÂNTUL DE CUNOȘTINȚĂ

a) Ce este darul cuvântului de înțelepciune?

Darul cuvântului de cunoștință (1Corinteni 12:8), sau a vorbirii despre cunoștință, este darul în care creștinul primește prin Spiritul cunoștință. Nu este vorba de a vorbi despre cunoștința pe care o ai, despre o cunoștință naturală, nu este vorba de cunoștința acumulată

în creștin din care Spiritul ia și vorbește, este vorba de o cunoștință ce o primește spontan, prin Spiritul, prin revelație și vorbește ceea ce a primit, iar aceea cunoștință este o dezvăluire!

În limba greacă este „logos gnosis”: cuvânt de cunoștință.

b) Exemple ale darului de cunoștință în acțiune:

Câteva exemple de cuvânt de cunoștință: Elisei a primit cuvânt de cunoștință pe care la spus, despre cum să învingă Israel și Iuda, armata Moabului (2Regi 3:7-26).

Elisei a primit cuvânt de cunoștință pe care la spus, despre cum să înmulțească uleiul văduvei (2Regi 4:1-7)

Elisei a primit cuvânt de cunoștință pe care la spus, despre cum să anuleze efectul otrăvitor al mâncării (2Regi 4:40,41).

Elisei a primit cuvânt de cunoștință, că se vor înmulți pâinile (2Regi 4:42-44).

Elisei a primit cuvânt de cunoștință pe care la spus, despre lăcomia lui Ghehazi, care datorită neascultării și minciunii a primit lepra lui Namaan (2Regi 5:20-27).

Elisei a primit cuvânt de cunoștință pe care la spus, despre faptul că Elisei avea cunoștință despre ce spunea împăratul lui Israel în camera lui de culcare. În 2Regi 6:12, se spune: „**Unul din slujitorii săi a răspuns: „Nimeni, împărate, domnul meu; dar prorocul Elisei, care este în Israel, spune împăratului lui Israel cuvintele pe care le rostești în odaia ta de culcare.”**

În Noul Testament vedem în cazul lui Iesus, care a avut acest dar și a primit cuvinte de cunoștință:

Domnul Iesus a primit cuvânt de cunoștință și l-a spus samaritencei, când a spus în Ioan 4:17,18: „**Femeia I-a răspuns: „N-am bărbat.” Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”**

Creștini din orașul Corint aveau toate darurile (1Corinteni 1:7), ei aveau și darul de cunoștință (1Corinteni 12:8).

Apostolul Pavel, a primit revelația despre corpul lui Christos, pe care a dat-o ca cuvânt de cunoștință, știind în câteva cuvinte despre misterul aceasta (Efeseni 3:3-11).

c) Care este scopul și rolul acestui dar?

Prin darul cuvântului de cunoștință, Dumnezeu dezvăluie atât lucruri tainice, cât și lucruri practice ce trebuie făcute pentru rezolvarea unei probleme (2Regi 2:19-21; 3:7-26), sau secrete ale oamenilor (2Regi 6:12). Dezvăluiri importante care pot chiar salva vieți (2Regi 4:29-35; 4:40,41), sau să aducă bunăstare (2Regi 4:1-7,42-44), el poate dezvălui trecutul (Ioan 4:17,18), prezentul (2Regi 5:20-27), și viitorul (2Regi 7:1-17).

În timp ce o prorocie primită de la Domnul nu trebuie neapărat spusă (Apocalipsa 10:4), cuvântul de cunoștință este cunoștința supranaturală dezvăluită omului, pentru a o spune aducând rezolvare. Acest dar nefiind *doar cunoștință*, ci *cuvânt de cunoștință* sau *vorbire despre cunoștință*, acest dar implică transmiterea la alții a revelației primite, redând exact cuvintele primite de la Dumnezeu.

Tot datorită acestui dar, creștinii pot primi lumină de la Dumnezeu în probleme de natură spirituală (1Corinteni 2:7-12; Efeseni 3:3-11; Coloseni 1:26-27), astfel că nimeni nu-i poate înșela „**prin vorbiri amăgitoare**” (Coloseni 2:4).

Întrucât oamenilor le este dat să cunoască doar „**în parte**” (1Corinteni 13:9), nici măcar creștinii care au acest minunat dar al Spiritului Sfânt, nu au în permanență cunoștințe depline asupra tuturor lucrurilor (2Regi 4:27).

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Pentru ca un creștin să primească un asemenea dar și să nu-l piardă ulterior, să lucreze cu el, trebuie să aibă o relație puternică cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este sursa cunoștinței (Proverbe 3:6-10). Biblia spune despre Dumnezeu în Proverbe 2:6: „**Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere**”.

Este nevoie de o părtășie cu Domnul Iesus, deoarece Biblia spune: „**Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință**” (1Corinteni 1:5).

Și a rămâne în ascultare prin Spiritul Sfânt prin care vom primi darul cunoștinței sau Spirit de cunoștință, în Isaia 11:2, se spune: „**Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul**”.

În plus, acel creștin trebuie să dorească această cunoștință divină, pentru a putea să umble în voia lui Dumnezeu, trebuie să se roage

pentru ea. Biblia spune în Proverbe 2:3-5: **„dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu”.**

Dar putem să ne rugăm și pentru alții ca să primească acest dar și cunoștință supranaturală. În Coloseni 1:9, apostolul Pavel se ruga pentru creștinii din Colose, astfel: **„De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească”.**

Iată Pavel doresc ca acei creștini nu doar să aibă o cunoștință telogică, venită pe căi naturale, ci și o cunoștință supranaturală, o cunoștință a voii lui Dumnezeu. Mulți cunosc teologie, și aceea inexactă, dar nu cunosc ceea ce este mai important, *voia lui Dumnezeu pentru viața lor*, noi toți avem nevoie să ne umplem prin Spiritul **„de cunoștința voii Lui”.**

O altă calitate, este ca acel creștin să umble în Spiritul, astfel Spiritul Sfânt îi poate da darul cuvântului de cunoștință, deoarece el este pe firul de legătură cu Spiritul, iar Spiritul Sfânt dă daruri noi, de aceea textul vorbește la timpul prezent de primirea darurilor. Dacă în trecut a primit alte daruri, acum în prezent dacă este în Spiritul, acum poate primi: **„să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh”** (1Corinteni 12:8).

O altă calitate este smerenia, posesorul acestui dar trebuie să păstreze smerenia, căci cunoștința îngâmfă (1Corinteni 8:1). Un creștin care are acest dar și nu este smerit va cădea, căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, și doar celor smeriți la dă har, și implicit daruri ale harului (Iacob 4:6).

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

11) SLUJIREA (DIAKONIA)

a) Ce este darul slujirii ?

Darul slujirii, este darul (puterea, capacitatea, energia) ce îți dă îndemn și putere de a sluji sau servi în orice domeniu al Regatului și lucrării lui Dumnezeu cu o feroare, râvnă, dorință aprinsă peste media celorlalți creștini.

Acest dar, face pe un creștin, un creștin serviabil, care slujește cu abnegație, cu loialitate, cu fervoare, o slujire de sclav devotat, cu toată ființa (comp. cu Filipeni 2:20-22).

Capacitatea spirituală de a sluji este universală pentru toate darurile, de aceea apostolul Petru a spus în 1Petru 4:10,11, acolo se spune: **„Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin”**. Adică orice lucrare pentru Domnul, să fie săvârșită **„după puterea pe care i-o dă Dumnezeu”**, ca astfel nu omul să fie glorificat, ci **„să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin”**.

Astfel acest dar al slujirii (servirii) este ca o rampă de lansare spre a sluji cu alte daruri într-un mod plin de zel, cel ce are acest dar al slujirii nu este leneș nici neroditor, el își pune talanții în negoț.

Toți creștinii slujesc, dar unii au acest dar într-un mod pregnant, un un spirit al slujirii fierbinte, un foc interior care îi distinge de ceilalți creștini.

Însă acest dar, după Penticosta, s-a cristalizat și într-o slujbă sau serviciu în adunare, cel de diakon (slujitor). Să vedem mai departe descrierea acestei slujbe specifice în adunarea creștină:

Slujba de diakon

a) Ce este un diakon?

În limba greacă în care a fost scris Noul Testament verbul **„diakoneo”**, este folosit de 37 de ori, iar substantivele: **„diakonos”** (slujitor, servitor), de 30 de ori iar **„diakonia”** (serviciu, serviciu), de 34 de ori.

În greaca profană cuvântul **„diakonos”**, numea pe cei care serveau la masă sau se ocupau de grijile casnice, sau desemna pe cei care serveau o cauză publică, cum ar fi gestionarea milosteniilor pentru cei săraci, pe cei ce erau: ospătari, mesageri, administratori sau simpli servitori.

În Noul Testament, aceste cuvinte desemnează servirea la mese într-o casă sau adunare (Marcu 1:31; Luca 10:40; Fapte 6:1), sau la a colecta fonduri (Romani 15:25; 2Corinteni 8:19), aceasta mai

desemna și serviciu sfinților sau o servire generală, cât și slujirea Cuvântului (1Corinteni 16:15; Apocalipsa 2:19; 2Corinteni 3:3; 11:8; 2Timotei 4:11).

Astfel după cum am văzut cuvântul „slujitor” sau „serv”, „servitor” în greacă „**diakonos**”, are un sens general care se aplică în multe situații și se aplică la toți creștinii, căci toți sunt chemați să slujească ca și Iesus (Marcu 10:45).

Dar totuși există un sens mai restrâns al acestui cuvânt în Biblie, cu referire la un serviciu (funcție, slujire, oficiu) în adunare (1Timotei 3:8; Filipeni 1:1). Acest serviciu se pare a apărut la o nevoie a adunării din Ierusalim unde văduvele de limba greacă au fost trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor, astfel apostolii pentru o mai bună organizare și împlinire a nevoilor a numit șapte bărbați, care să slujească în acest domeniu (Fapte 6:1-6). Mai târziu acest serviciu sa răspândit în toate adunările. Dar cu ce scop?

b) Ce rol are un diakon?

Scopul diaconilor este de a sluji Domnului prin a conduce lucrarea de îngrijire a bisericii - făcând lucrarea de binefacere, de vizitare a bolnavilor, a administra și a sluji în partea materială a adunării - eliberând pe apostoli, profeți, pastori, învățători, evangheliști, pentru a se concentra asupra rugăciunii și a slujirii Cuvântului, astfel facilitând răspândirea evangheliei, a învățaturii curate și promovarea unității în biserică.

Însuși denumirea de: „slujitor”, „serv”, „servitor”, implică că aceștia pot face orice este necesar în adunare (vezi și Fapte 6:1,2; 1Timotei 3:10; Romani 16:1,2).

Astfel diaconii în prezent, pot servii ca casieri, ușieri sau oameni de ordine, în organizarea ajutoarelor materiale, în administrarea sălii de închinare dacă adunarea are una (curățenie, întreținere, etc.), servirea la mesele agape, la Cina Domnului, ducerea cinei acasă la cei bolnavi, la curățenie, la biblioteca adunării, vizitarea bolnavilor, sonorizare, și la orice este nevoie, pentru că slujind bine dobândesc un loc de cinste, adică mai târziu e posibil ca unii dintre aceștia să fie promovați ca păstori (1Timotei 3:13).

De pildă, Ștefan a slujit întâi la mese, apoi Spiritul Sfânt la chemat la lucrarea de vestire a lui Christos și a murit ca prim martir pentru Domnul (Fapte cap 6). Tot așa Filip care inițial a fost dintre cei șapte diakoni, mai târziu a ajuns „**Filip evanghelistul**” (Fapte 21:8).

Bineînțeles nu toți diaconii vor ajunge ulterior păstori sau evangheliști. Și nici nu este necesar ca toți păstorii să fie inițial diaconi, ei pot primi darul și numirea de păstori fără a fi diaconi ca apoi să devină păstori, deoarece nu găsim în Biblie o asemenea regulă.

Deși serviciu de diakon nu pare important, este totuși indispensabil adunării, și chiar nu oricine poate fi numit ca diakon, ci trebuie să îndeplinească unele criterii.

Conform istoriei: *„Din al doilea până în al cincilea secol, diaconii erau agenții reali a actelor de generozitate oferite prin biserică, purtând de grijă văduvelor și orfanilor. Ei vizitau pe cei bolnavi și la începutul secolului al treilea, aveau planuri de diacon ce slujea familiei. Ei îi vizitau pe martirii din închisori. Diaconii ajutau la pregătirea noilor convertiți. Ei vegheau asupra membrilor bisericii, raportând episcopilor de oricare ce părea că se depărta. Ei încercau să-i restaureze pe cei excomunicați. Diaconii duceau atribuțiile administrative date lor de către episcopi și se întâlneau zilnic pentru a primi instrucțiuni de la el.”* (Compilat din cartea *The Emerging Role of Deacons* [Rolul aparent al diaconilor] a lui Charles W. Deweese, Broadman Press, 1979, p. 12-15).

Dar să vedem ce calități trebuie să aibă un diakon?

c) Ce calități trebuie să aibă un diakon?

Diakonul trebuie să aibă darul spiritual al slujirii (Romani 12:6,7; 1Petru 4:10,11), pentru că înainte ca cineva să fie numit diakon, el trebuie pus la probă mai întâi și numai dacă servește bine și se achită fidel de responsabilități, este numit diakon (1Timotei 3:10).

Calificări pentru serviciu de diakon:

Calificări personale: cinstiți, serioși, vrednici de cinste (stimați, oameni respectabili, demni), nu cu două fețe (ne-fățarnic), nu băutor de mult vin, deci fără înclinație la băutură, nu doritor de câștig mârșav (adică nu cu o dorință nesățioasă de îmbogățire), păstrând misterul credinței într-un cuget curat, adică să adere la convingerile creștine atât în trăire cât și în depunerea de mărturie, și să-și facă serviciu cu conștiinciozitate.

Calificări familiale: să fie soț al unei singure soții (adică cu sensul de soț al primei soții), să știe să-și cârmuiască bine copiii și casele.

Procedura de rânduire (hirotonire): **1.** Studiarea în prealabil de către **adunare** a calităților pe care trebuie să le aibă aceștia descrise în Fapte 6:3; 1Timotei 3:8-13, și recomandarea prin vot a oamenilor potriviți de către membrii adunării, în adunarea generală (comp. cu Fapte 1:20-26; 6:1-6). **2.** Iar apostolii, fiind în acord cu alegerea adunării și sub putere și călăuzire divină ei rânduiesc (ordonează, hirotonisesc) prin rugăciune și punerea mâinilor, prin care le transmit putere și autoritate, o mărire în intensitate a darului care deja îl au, și o autoritate oficală ca diakoni la acești bărbați spirituali (Fapte 6:6). Astfel aceștia sunt numiți ca servitori, slujitori, servi sau diakoni ai adunării și vor ajuta **„ceata bătrânilor”** (1Timotei 4:14), în bunul mers al adunării.

Diakonițe:

Există un singur text unde apare cuvântul **„diakoniță”** (Romani 16:1). La ce se referă el? Se referă la o lucrare? La o funcție? La o femeie-lider? La o soție de diakon? Părerile sunt împărțite, fiecare aducând diferite argumente, cei ce susțin că femeile pot avea funcția de diakoniță mai aduc ca argument și 1Timotei 3:11, unde Pavel după ce a descris calitățile diakonilor trece la descrierea unor calități necesare pentru femei, alții spun că aici se referă la soțiile diakonilor, însă se ridică câteva întrebări: dacă se referă la soțiile diakonilor de ce Pavel nu pretinde și soțiilor de supraveghetor aceleași virtuți? Dacă femeile ocupau funcția prin punerea mâinilor de diakonițe de ce nu folosește Pavel cuvântul potrivit în Romani 16:1, căci în greacă este un cuvânt exact pentru **„diakoniță”**? În plus, de ce nicăieri în Biblie nu mai apar femei numite astfel, iar când spune de calitățile diakonilor el spune: **„Diakonii să fie soți ai unei singure soții și să-și conducă bine copiii și casele lor”**. Ne întrebăm cum poate o soră să îndeplinească o astfel de condiție de a-și conduce bine casa, pentru că nu ea conduce casa; ci, soțul ei? În plus. Diakoni sunt descriși ca fiind: **„soți ai unei singure soții”**, astfel acest serviciu se referă la bărbați și nu la femei.

Prin urmare, în armonie cu întreaga Biblie putem înțelege că Romani 16:1, se referă la un serviciu kharismatic, adică o slujire pe baza darului primit, dar nu un serviciu prin ordinare cu punerea mâinilor. Textul din 1Timotei 3:11, SCC, este o continuare a descrierii unui diakon, folosind expresia: **„la fel”**, el sugerează că și femeile diakonițe să urmeze plidă bărbaților diakoni, fiind: **„serioase, nu calomniatoare, treze, credincioase în toate”**.

Așa cum îi sfătuiește pe diakoni să urmeze pilda supraveghetorilor, nu identic, dar cu o servire similară, când spune: **“Supraveghetorul deci...Diakonii, similar”** (1Timotei 3:2,8, SCC).

Să urmeze pilda diakonilor, li se spune despre femeile diakonițe: **„Femeile, la fel, să fie serioase, nu calomniatoare, treze, credincioase în toate”**.

Cele trei servicii din 1Timotei 3:1-11, respectiv: supraveghetor, diakon, diakoniță, sunt descrise în ordine, fiecare urmând să urmeze, pilda celui din fața lor ca poziție!

În literatura creștină din primele secole, această serviciu a femeilor nu este pomenit decât în două lucrări, în scrisoarea lui Pliniu guvernatorul Bitinei care i-a scris lui Traian în anul 112 d.Ch. despre două creștine ca fiind diakonițe în adunare.

Iar în secolul III d.Ch. în scrierea numită „Didaskalia”, diakonițele aici sunt recunoscute ca o categorie de slujitoare sau ajutoare ale adunării, care trebuiau să fie fecioare, sau văduve, care au fost căsătorite o singură dată în viață, să fie fidele și vrednice de cinste. Datoria lor era să dea ajutor femeilor la botez, adică să le instruiască pentru botez, să viziteze pe cei bolnavi, să servească celor aflați în nevoie și pe cei în convalescență după boală.

În concluzie: femeile pot sluji ca diakonițe, fără a fi rânduite, ordinate în mod public prin punerea mâinilor. Astfel când o soră este văduvă (fiind căsătorită în trecut cu un singur soț - 1Timotei 5:9), sau fiind fecioară (1Corinteni 7:32-34), și servește bine (Romani 16:1,2), când acea soră este: serioasă, ne-defăimătoare, cumpătată, curată, credincioasă, atunci poate fi considerată că are serviciu sau lucrarea de diakoniță și i se pot da anumite responsabilități în adunare, dar nu cele ce implică conducerea, sau învățarea și predarea Cuvântului în adunare (1Timotei 2:11,12).

12) DARUL DEZVĂLUIRILOR SAU AL DESCOPERIRILOR

a) Ce este darul dezvoltării sau al descoperirilor?

Darul descoperirilor așa cum arată numele, este darul prin care creștinul primește prin Spiritul: descoperiri, dezvoltări, revelații, înștinări. El este înrudit cu profeția, cu cuvântul de cunoștință.

În unele situații profeția este descoperire, în altele cuvântul de cunoștință este descoperire, iar în altele, descoperirea este prezentată ca fiind separată de profeție sau cuvântul de cunoștință. Profeția

poate aduce aminte, anumite adevăruri cunoscute deja, pe când darul descoperirilor aduce adevăruri noi revelate de Dumnezeu, cuvântul de cunoștință este o descoperire spusă, pe când darul descoperirilor, dezvăluie, însă unele descoperiri nu trebuie spuse.

În limba greacă: „**dezvăluirea**” este „**apokalupsis**” (Apocalipsa 1:1; Luca 2:32, SCC), și are sensul de revelație, este ca un obiect ascuns după o perdea opacă, dar în momentul în care se trage perdeaua, are loc dezvăluirea lucrului ascuns după perdea.

b) Descoperire ca profetie (vedenie) sau ca cuvânt de cunoștință:

Există multe profetii care sunt și descoperiri. În 1Cronici 17:25, se spune: „**Căci Tu însuși, Dumnezeule, ai descoperit robului Tău că îi vei zidi o casă. De aceea a îndrăznit robul Tău să se roage înaintea Ta**”. Iar realatând același lucru, în 2Samuel 7:2-14, se relatează o profetie. În concluzie, această profetie era și o descoperire.

În 2Cronici 9:29, vorbește de „**descoperirile văzătorului Ido despre Ieroboam, fiul lui Nebat?**” Indicând că viziunea ca lucrare profetică poate aduce descoperire.

La fel asociază vedenia cu descoperirea în 2Corinteni 12:1-7.

În 1Corinteni 14:24, 25, profetia aduce deccoperirea tainelor inimi, acolo se spune: „**Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru**”.

Apostolul Petru a primit un cuvânt de cunoștință, când a fost întrebat de Iesus despre identitatea Sa. În Matei 16:15-17, este relatat: „**Dar voi**” le-a zis El „**cine ziceți că sunt?**” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „**Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!**” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „**Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri**”.

c) Descoperire ca dar distinct de profetie:

În Numeri 5:11-31, este descris un ritual de descoperire a unei femei căsătorite, care este bănuită de adulter, ideea din text este descoperirea femeii ca fiind adulteră sau nevinovată. Într-o frază se spune: „**omul acela să-și aducă nevasta la preot, și, ca dar de**

mâncare pentru ea, să aducă a zecea parte dintr-o efă de floare de făină de orz; să nu toarne untdelemn pe ea și să nu pună tămâie pe ea, căci acesta este un dar de mâncare adus pentru gelozie, un dar de descoperire, care descopere o fărădelege”.

Cu siguranță că acest ritual nu era o profeție sau cuvânt de cunoștință, dar Dumnezeu descoperea prin acest ritual, efectuat de preot asupra femeii bănuită.

În N.T. apostolul Pavel în special în anumite pasaje, face o diferențiere dintre profeție și descoperire. În 1Corinteni 14:6, el spune fiind inspirat: „**În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?**”

Apostolul Pavel se ruga pentru creștinii din Efes astfel, în Efeseni 1:17: „**Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui**”.

El spune despre Spiritul Sfânt că un rol al lui este să descopere, în 1Corinteni 2:10, el precizează: „**Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu**”.

d) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul acestui dar este de a dezvălui misterele lui Dumnezeu, de a dezvălui lucrurile necesare pentru lucrarea de predicare pentru mântuirea necredincioșilor, cât și pentru zidirea corpului lui Christos. Fiindcă acest dar este înrudit foarte mult cu profeția, și cu alte daruri despre care am scris mai înainte, se înțelege care este rolul și scopul lui, având un scop profetic de zidi, mângâia și încuraja (comp. cu 1Corinteni 14:3).

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Calitățile unui creștin cu darul descoperirilor, sunt: atent și receptiv la mesajele lui Dumnezeu, fidelitatea față de Cuvântul lui Dumnezeu, să nu adauge nimic la descoperirea primită. Atitudinea profetului trebuie să fie cea de veghe permanentă, fiind sensibil spiritual ca să audă vocea lui Dumnezeu și să fie pe aceeași undă cu Spiritul Sfânt, prin urmare el trebuie să aibă o bună relație cu Dumnezeu.

El trebuie să dorească, să ceară de la Dumnezeu descoperire, dar păstrându-și starea smerită, deoarece o descoperire poate îngâmfa. De aceea, Pavel primind descoperirea despre cel de al treilea cer care nu a spus-o, deoarece au auzit cuvinte ce nu se pot spune, ca să nu se umfle de mândrie a fost pus în trupul lui un sol al satanei care să-l pălmuiască și să-l țină în starea de smerenie (2Corinteni 12:1-10).

Aceasta nu înseamnă să respingem descoperirile sau să nu le dorim, dar să rămânem smeriți indiferent de ce ne descoperă Dumnezeu, noi nu sunt superiori fraților, ci am primit prin har nu pe baza sfințeniei sau a meritelor noastre.

De asemenea, creștinul cu darul descoperirilor trebuie să aibă înțelepciunea divină, când să spună o descoperire și când nu.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

13) AJUTORĂRI

a) Ce este darul ajutorărilor?

Darul Spiritului Sfânt al ajutorărilor, este darul care dă dispoziție, râvnă și putere *de a ajuta în diferite domenii* pe alții. Creștinul care are acest dar, este un real sprijin în lucrarea Domnului. Bineînțeles că fiecare dar al ajutorărilor va avea specificul lui în domeniile lucrării Domnului.

În limba greacă, „ajutorări” = „antilepsiz”, are înțelesul de a sprijini pe cineva (1Corinteni 12:28). Verbul cu același sens „antilambanomai”, este folosit în Fapte 20:35, unde este vorba de sprijinirea celor slabi.

b) Exemple de oameni care au avut acest dar?

Darul ajutorărilor este înrudit cu darul slujirii, cu ocazia slujirii la mese (Fapte 6:2), unul dintre cei cu acest dar a fost Ioan Marcu care a fost luat ca „ajutor”, de către Pavel și Barnaba, în prima lor călătorie misionară (Fapte 13:5).

Însoțitorii lui Pavel și cei ce îl ajutau erau: Sopater din Berea, fiul lui Pir, Aristarh și Secund din Tesalonic, Gaiu din Derbe, Timotei, precum și Tihic și Trofim care erau din Asia. În Fapte 20:4-6, este redat unul din rolul lor de ajutorare: **„Avea ca tovarăși până în Asia pe: Sopater din Berea, fiul lui Pir, Aristarh și Secund din Tesalonic, Gaiu din Derbe, Timotei, precum și Tihic și Trofim**

care erau din Asia. Aceștia au luat-o înainte și ne-au așteptat la Troa. Iar noi, după zilele praznicului Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi, și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat șapte zile”.

Ei aveau rolul să pregătească locul unde va găzdui Pavel când va ajunge, și probabil și alte roluri ca însoțitori ai lui Pavel. Unul din ei, Timotei și împreună cu altul pe nume Erast, sunt descriși ca fiind trimiși în Macedonia ca „ajutoarele lui” (Fapte 19:22 GBV).

Ajutorarea s-a născut în Eden, o dată cu creierea Evei ca ajutor pentru Adam, când „Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:18).

c) Spiritul Sfânt, un Ajutător, și exemple de manifestare a darului ajutorărilor?

Spiritul Sfânt este numit: „Paraclet” = Ajutor. În Ioan 14:16, se spune: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt mângâietor (Grecește: Paraclet, apărător, ajutor), care să rămână cu voi în veac”. Iată la n.s. din Biblia Cornilescu arată că un sens al Numelui Spiritului Sfânt: Paraclet este Ajutor. Și este normal atunci ca Spiritul Sfânt să aibă darul ajutorărilor!

Și în alte pasaje Biblie, Spiritul Sfânt ajută, în Fapte 9:31: „Biserica se bucura de pace în toată Iudea, Galilea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea”.

Iar în Filipeni 1:19, se spune: „Căci știu că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos”.

Acest dar a existat și în V.T. căci în Exodul 31:6, este descris slujitorul Domnului, Oholiab, ca ajutor în lucrarea înțelepciunii în arata construirii cortului întâlnirii pentru Bețaleel. Astfel se spune: „Și iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiți, ca să facă tot ce ți-am poruncit”.

Același lucru este spus în Exodul 38:23, dar cu alte cuvinte: „El a avut ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan, meșter la săpat în pietre, la cioplit cu meșteșug și la lucrat pe gherghef în pânzele vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și în in subțire”.

În N.T., apostolul Pavel arată despre însușirile adevăratei văduve: „care trebuie să fie cunoscută pentru faptele ei bune; să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună” (1Timotei 5:10). Însă în timp ce toți creștinii sunt chemați să ajute, să fie un ajutor în orice lucrare bună, există creștini care au acest dar al ajutorărilor ca dar pregnant, unul dintre aceștia a fost Onisifor.

În 2Timotei 1:15-18, este relatată slujirea lui, aici se spune: „**Știi că cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit; între alții și Figel și Ermogen. Domnul să-și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul „în ziua aceea”. Tu știi foarte bine cât ajutor mi-a dat el în Efes”.**

Chiar Pavel a fost într-o situație disperată când toți l-au părăsit și era prizonier în lanțuri când avea nevoie de încurajare, însă apostolul spune despre Onisifor: „**Domnul să-și verse îndurarea peste casa lui Onisifor; căci de multe ori m-a mângâiat și nu i-a fost rușine de lanțul meu. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m-a căutat cu multă grijă și m-a găsit. Dea Domnul să capete îndurare de la Domnul „în ziua aceea”. Tu știi foarte bine cât ajutor mi-a dat el în Efes”.**

Observăm din acest text, calitatea inimii celui care ajută, el nu este rușine de starea decăzută a celui în suferință, el se coboară alături de cel suferind, indiferent dacă este vorba de lanțuri, închisoare, un om cu vicii, beat, drogat, disperat, murdar îmbrăcat sau ce degajă mirosuri neplăcute, el simte alături de acesta, cu scopul de mângâia. Dar nu numai că se coboară la nivelul celui căzut și rănit, dar el este perseverent în a arăta milă și nu-și pierde răbdarea cu cel care trebuie să-l slujească. Observați că *de mai multe ori* Onisifor la mângâiat pe Pavel și la „**căutat cu multă grijă**”, până la găsit în închisorile romane, ceea ce era foarte dificil în acele închisori subterane, degradate și murdare! Dar totuși Onisifor a perseverat în al căuta pe Pavel în acele închisori mergând de la deținut la deținut, de la celulă la celulă, de la grotă la grotă, până la găsit pe acest apostol al neamurilor, părăsit de toți, dar nu și de Onisifor, un slujitor plin de

milă și care și-a riscat pielea, căci putea fi și el închis pentru că era creștin și că era prieten cu Pavel prizonierul Cezarului.

Pavel îi mai spune la Timotei despre Onisifor, „**tu știi foarte bine cât ajutor mi-a dat el în Efes**”. Iată, Onisifor nu a dat ajutor ca orice creștin, ci el a dat mult ajutor, numai veșnicia va arăta câți frați neînsemnați au dat mult ajutor în situații grele, și care au fost nebăgați de nimeni în seamă, ei nu au fost neapărat oameni ai amvonului, ci oameni ai ajutorărilor. Slăvit să fie Dumnezeu!

d) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul acestui dar este clar, să ajute diferite slujiri din corpul lui Christos, să ajute diferiți slujitori ai lui Dumnezeu pentru a duce cursa vieții până la capăt, sau pentru a-și îndeplini bine slujba, sau a o duce la capăt.

e) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Una din calitățile acestui dar este dragostea care este plină de bunătate, un astfel de frate sau soră, te ajută cu drag, el sau ea este plin de bunătate pentru tine și de dorința de a te ajuta, aceasta este pasiunea lui, dorința lui, viața lui.

El nu te va abandona, în timp ce alții de mult te-au abandonat, cel cu darul ajutorărilor nu te va abandona, uitați-vă la exmplul lui Onisifor, în timp ce toți l-au abandonat în închisoare pe apostolul neamurilor, Onisifor nu l-a abandonat, mai mult de cât atât, el a mângâiat în dragoste pe apostolul prigonit, lui nu i-a fost rușine de situația lui că era închis în lanțuri, nici scârbă că trăia în grota aceea mizerabilă numită închisoare, și nu numai atât, când Pavel a fost închis la Roma, l-a căutat cu grijă. Cât la căutat? Până la găsit pe Pavel, de aici rezultă o altă calitate: perseveranța și răbdarea, alții de mult ar fi abandonat căutarea lui în închisorile romane, subterane, degradate și murdare, dar nu Onisifor.

El a fost un real ajutor pentru apostolul care a muncit mai mult decât toți apostolii la un loc (1Corinteni 15:10), și câte nevoie avea Pavel de un astfel de ajutor, când în unele situații îi spune la Timotei: „**Căci n-am pe nimeni, care să-mi împărtășească simțirile ca el și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră. Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor și nu după ale lui Isus Hristos**” (Filipeni 2:20,21). Iată când Epafrodit era bolnav, singurul Timotei la ajutat pe Pavel în lucrare, dar fiind nevoia mare, Pavel dorea să-l trimită în

Filipi, iar restul colaboratorilor lui nu mai căutau foloasele lui Christos, ci pe ale lor personale.

După un timp însă apare Onisifor, despre care Pavel îi spune la Timotei: „**Tu știi foarte bine cât ajutor mi-a dat el în Efes**”. Iată așa lucrează și se luptă uneori lucrătorii Domnului, mai mult singuri și părăsiți de cei care ar trebui să-i ajute, ca și Domnul care a fost: „**disprețuit și părăsit de oameni**” (Isaia 53:3), în lupte de tot felul, descurajați, văzând că în jur creștinii nu mai caută foloasele lui Christos, pentru ei este o mare mângâiere un frate cu darul ajutorărilor. Slăvit să fie Dumnezeu pentru acest dar și pentru acești oameni neînsemnați în adunare, dar care pot ajuta, iar slujirea lor poate trage balanața decisiv înspre biruința în lucrare!

Iubite cititor, dorești să devii un slujitor, un ajutor pentru frați, surori și pentru frățietate sau dorești tu să fi slujit? (comp. cu Matei 20:28). Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

14) CÂRMUIRI- CONDUCERII

a) Ce este darul cârmuirii - conducerii?

Noul Testament folosește trei termeni pentru a descrie serviciu conducătorilor sau a celor ce stau înaintea. Cuvântul „**proistamenos**”, care apare în Romani 12:8, înseamnă etimologic: *cel care stă înaintea, cel așezat în față, cel care cârmuiește*.

În greacă profană era folosit acest cuvânt pentru oamenii care dirijau, conducea și mergeau înaintea celorlalți, îi sprijineau, îi protejau și îi direcționau. Apostolul Pavel folosește verbul: „**proistemi**”, în 1 Tesaloniceni 5:12, unde cei ce stau înaintea sunt descriși ca cei ce conduc turma în Domnul și o sfătuiesc. Al doilea termen, se referă la darul cârmuirilor și apare numai în 1 Corinteni 12:28, el derivă din verbul „**kybernao**”, și înseamnă „*a cârmui*”, cu sensul des folosit de a cârmui o navă, tradus în unele traduceri cu „**cârmui**”. Astfel „**kibernetes**” este omul de la cârmă, adică cârmaciul (vezi: Fapte 27:11; Apocalipsa 18:17). Astfel cârmaciul pe lângă faptul că conducea corbia spre țintă, cunoștea anotimpurile, curenții de apă, constelațiile vânturilor, etc. după care se ghida. În mod asemănător, cel ce cârmuiește adunarea creștină trebuie să cunoască foarte bine ținta și scopurile pentru care există adunarea, să cunoască bine

limitele oamenilor, timpul și împrejurările în care trăiesc și natura umană precum și pe Dumnezeu și principiile Acestuia.

Al treilea cuvânt pentru conducător este: **„hegeomai”**, literal: **„cei care vă dirijează”**, sau vă comandă, și apare în Evrei 13:7,17,24. În unele traduceri este tradus cu **„conducătorii”**, sau cu **„mai-marii voștri”**. Acest cuvânt este folosit după cum ne dăm seama din texte, la conducători recunoscuți, consacrați și numiți în mod public (păstorii).

Acest dar este abilitatea dată de Spiritului Sfânt pentru a cârmui. În adunare nu doar apostolii sau păstorii au acest dar, ci și alți creștini, și Dumnezeu care este înțelept, le dă creștinilor cu anumite responsabilități minore acest dar, și treptat ei vor crește în acest dar și în responsabilitățile din adunare primite.

Unii creștini pot cârmui o slujire pentru orfani și văduve, sau pentru cei săraci, handicapați, alții pot cârmui o cantină socială, alții pot cârmui o echipă de evangheliști care predică evanghelia, altul poate cârmui o echipă de mijlocitori care mijlocesc în rugăciune pentru adunare, etc.

Oamenii din Biblie care au fost conducători au fost: Iosif, Daniel, Neemia, David, Petru, Iacob, Pavel, Tit, etc.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Este clar că rolul lui este de a conduce, dirija, cârmui, direcționa. El trebuie să hrănească turma cu Cuvântul ne-diluat al lui Dumnezeu (1Timotei 5:17), să mustre uneori, să predice (2Timotei 4:2), să ia decizii legate de activitatea adunării, să-i mângâie pe cei căzuți, să-i sprijine pe cei slabi și să-I consoleze pe cei deprimați (1Tesaloncieni 5:12-14). Cei ce stau înainte, trebuie să fie în stare să depășească crizele și dificultățile ca adunare sau a unor persoane, să dea sfaturi competente, să se ocupe de fiecare în parte și să-i cunoască pe fiecare în parte precum și potențialul adunării ca întreg. Rolul lui este pentru **„echiparea sfinților”** (Efeseni 4:12, SCC), și a-i ajuta să crească fiind complet echipați și destoinici pentru orice lucrare bună (Evrei 13:17). În plus, ei trebuie să păzească turma de lupi răpitori și de învățături stricate, de erezii nimicitoare și profeți și învățători falși, (Fapte 20:28-31); ei trebuie să fie în stare să înfrunte pe toți aceștia cu Cuvântul adevărului (Tit 1:9). Deci rolul lor pe scurt este: să cârmuiască-dirijeze, să ocrotească-apere și să hrănească spiritual.

Dacă vorbim de conducători neordinați, scopul acestui dar este ca fratele să cârmuiască, o lucrare, un grup de creștini, care face diferite lucrări pentru Domnul, de la cele caritabile, la cele privitoare la mântuire, la predicarea evangheliei, sau la creșterea spirituală a unora, sau la ucenicizare, lucru a diferite echipe (evangelizare, mijlocire, etc.), supravegheați de acești cârmuitori, recunoscuți de păstor cu acest dar, și prin urmare îi însărcinează să coordoneze anumite slujiri.

În cazul în care, nu există: apostoli sau bătrâni (prezbiteri), rânduiți să conducă adunarea, cei cu darul cârmuirilor pot conduce adunarea.

În adunarea din Antiohia, nu erau nici apostoli, nici bătrâni, care să supravegheze adunarea, și atunci cei ce conduceau, au fost cinci frați care erau profeți și învățători, doi dintre ei puțin mai târziu, sunt numiți: **„bărbați căpetenii printre frați”** (Fapte 13:1-4; 15:22), de unde reiese că acești doi aveau și darul cârmuirilor.

În esență, scopul acestui dar, este să înzestreze oamenii, ca să cârmuiască pentru salvarea și ajutorarea celor nemântuiți spiritual și fizic și pentru zidirea corpului lui Christos, și ajutorul material, în acțiuni caritabile pentru frați și surori în nevoie, în calamități, etc.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Trebuie să înțelegem însă că nimeni nu poate face pe cineva conducător, frații și surorile din adunare pot doar recunoaște pe cineva ca fiind conducător datorită înclinației din naștere a acestuia și a darului și chemării primite de la Dumnezeu. Astfel conducătorii se nasc mai degrabă decât se formează, chiar dacă formarea și educația își are foloasele ei, în general conducătorii sunt conducători pentru că au acest dar din naștere cât și de la Spiritul Sfânt.

Calitățile creștinului care are acest dar, sunt: o bună relație cu Dumnezeu, fără a avea un fir de legătură cu Dumnezeu, ei nu pot cârmui după voia lui Dumnezeu. Ei au nevoie de călăuzirea divină, ca să poată cârmui bine (Ioan 16:13).

O altă calitate este smerenia, indiferent cât de înțelepți sunt, pricepuți, indiferent câte realizări au realizat, ei trebuie să rămână smeriți, și să-și dea seama căci despărțiți de Christos nu pot face nimic (Ioan 15:4-7).

Acești oameni sunt vizionari, nu visători, ei cunosc planul lui Dumnezeu, și cârmuiesc turma sau lucrarea înspre aceea țintă. Diferența dintre un visător și un vizionar, este că visătorul visează

multe lucruri frumoase, au idei frumoase, dar niciodată nu ajung la îndeplinire, ele rămân doar în forma de plan sau idee.

Pe când vizionarul, primește viziunea (planul) de la Dumnezeu, și se ține de el pentru a fi împlinit, pentru el, acel plan este o povară ce trebuie dusă la bun sfârșit, el începe și termină. În Proverbe 29:18 (BCR), arată importanța vizionarilor, când se precizează: „**Când nu este nici o viziune, poporul este fără frâu; dar ferice de cel ce păzește legea!**”. Deoarece dacă nu este o direcție clară, poporul se împrăstie, este tot mai dezorganizat și ajunge să fie fără frâu, acolo unde este o viziune, un plan, o direcție, poporul lui Dumnezeu este concentrat spre împlinirea planului lui Dumnezeu.

Acești oameni trebuie să slujească cel mai mult, Domnul Iesus a spus clar că cine vrea să fie cel dintâi, să fie cel din urmă și slujitorul tuturor (Marcu 9:35). Numai un slujitor devotat, care se sacrifică pe sine, va fi urmat de alți creștini.

Ei trebuie să aibă o ținută morală ireproșabilă, consecvent în gândire și faptă, bun organizator, să știe să prezideze bine, să pună în valoare pe alții și darurile lor, să știe să-I promoveze pe alții și să-i încurajeze pe cei slabi pentru a sluji cum pot și ei.

Să aibă înțelepciune și experiență și să nu i-a decizii pripite. Să aibă o viață cu Dumnezeu în care sa deprins să audă vocea lui Dumnezeu și să discernă voia Sa în orice situație. Trebuie să înțelegem că nu toți care au darul sau serviciu de conducători sunt neapărat numiți ca păstori, unii vor ajunge păstori prin rânduire publică de către frați cu autoritate (Fapte 14:23; Tit 1:5), însă chiar înainte de aceasta, ei vor fi conducători datorită darului pe care îl au de la Dumnezeu.

Prin urmare acești oameni îi vor direcționa pe alții, își vor asuma responsabilități în adunare cum ar fi: conducători peste un cerc mic de studiu sau de rugăciune, sau va aduna câțiva oameni pe lângă el pentru a face anumite misiuni cum ar fi vizitarea bolnavilor, predicarea evangheliei în spitale sau pe străzi, anumite acțiuni caritabile. Oricum un conducător este recunoscut de alții și urmat, acesta are inițiativă și viziune indiferent dacă este păstor sau simplu frate, iar cu timpul acesta va fi tot mai recunoscut de adunare până când în final va fi ordinar ca supraveghetor de adunare, sau va putea ajunge chiar apostol.

Pentru ca cineva să fie recunoscut în această serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze în această serviciu aducând rod. 2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are această chemare și serviciu de la Dumnezeu și îl folosește cu eficiență, îl poate considera pe fratele respectiv ca fiind un conducător demn de a fi urmat. 3. După ce adunarea îl consideră pe cineva ca fiind un bun cârmuitor, păstorii îi pot da anumite responsabilități de conducere, și mai târziu putând fii rânduit ca apostol, păstor, etc. (compară cu 1Timotei 3:10,13).

15) ÎMBĂRBĂTAREA (ÎNDEMNAREA):

a) Ce este darul și slujba îmbărbătării?

Acest dar este abilitatea dată de Spiritului Sfânt pentru a îmbărbăta sau îndemna. Această serviciu apare în Romani 12:8, iar verbul „**parakaleo**”, poate fi tradus prin: a îndemna, a încuraja, sau a îmbărbăta.

În Septuaginta acest cuvânt descrie îmbărbătarea și mângâierea care îl pot face pe om să nu se clatine, să stea în picioare în strâmtoare și necaz și dacă ar fi lăsat singur sar prăbuși sau ar fi doborât. Substantivul corespunzător cu „**parakletos**”, îl descrie pe Iesus (1Ioan 2:1,2) și pe Spiritul Sfânt, care este Mângâietorul (Ioan 14:26). Astfel cei ce au serviciu de îndemnare (îmbărbătare) sunt pentru aproapele lor un Paraclet, adică un mângâietor, un ajutor, un sprijin, o sursă de încurajare.

Cu toate că toți creștinii trebuie să încurajeze pe alții (Evrei 10:24,25; Romani 15:14-16), totuși este clar că unii creștini au darul îndemnării și serviciu de îmbărbătare. Se înțelege însă că această serviciu poate fi manifestată împreună cu alte daruri și servicii, cum ar fi cea de profet, căci profeția are rolul de încurajare (1Corinteni 14:3), și nu este de mirare astfel că cei socotiți profeți, păstori și învățători au puterea să îndemne pe alții (Fapte 15:32; 1Timotei 4:13).

În primul secol, unii creștinii au avut această serviciu și au îndemnat cu putere pe alții, putem menționa câțiva: Petru, la care Iesus i-a spus să întărească pe frații săi (Luca 22:32); Barnaba (Fapte 11:22,23); Pavel (Fapte 14:22); Timotei care a fost încurajat să ia seama bine la îndemnare (1Timotei 4:13); și alții.

b) Ce rol are Cel îndemnând:

Este clar că acesta are rolul de a încuraja, de a mângâia, îndemna, îmbărbăta, de a întări și de a fi alături de cei ce au nevoie de încurajare. Îndemnarea poate să se adreseze atât creștinilor, cât și celor ne-converțiți, astfel aceasta poate avea loc fie la sesiunile adunării, fie prin predici sau îndemnuri, chiar prin rugăciuni, sau înainte și după întrunirile creștine, fie în particular, fie la un sfat frățesc, fie cu ocazia evanghelizărilor, mai ales la sfârșit atunci când se face apelul ca cei ne-mântuiți să vină în față pentru a se căii de păcate (vezi Fapte 2:40), cât și în alte situații. Îndemnarea nu se realizează doar prin cuvinte ci și prin fapte.

Mai ales în zilele noastre avem nevoie de oameni ai harului care să încurajeze prin puterea Spiritului Sfânt și să stea alături de cei căzuți în păcate ridicându-i prin puterea cuvântului și a iubirii sincere.

c) Ce calități are acesta:

Cu siguranță iubirea, speranța, bunătatea, credințioșia și perseverența în a îndemna pe alții sunt calitățile celui ce îndeamnă. Un exemplu minunat în această privință este Barnaba, să analizăm în continuare exemplul lui ca o pildă pentru toți cei ce au această chemare.

Barnaba este descris în Biblie ca fiind un om bun, bucuros, plin de Spiritul Sfânt și de credință, iar faptul că îndemnarea era serviciu lui, reiese din rezultatele îndemnării lui, și anume că o mulțime destul de mare sa adăugat la Domnul (Fapte 11:22-24). Să examinăm câteva calități pe care le avea Barnaba și ce a făcut el în serviciu de îndemnare (îmbărbătare):

- ◆ Chiar numele Barnaba înseamnă: „fiul mângâierii”, astfel Barnaba a venit în ajutorul creștinilor aflați în nevoie deoarece a vândut un ogor și a pus banii la picioarele apostolilor, iar gestul lui i-a încurajat și întărit în lucrare (Fapte 4:36,37).
- ◆ Barnaba este cel ce la mângâiat pe Saul (Pavel) după ce acesta se convertise, deoarece toți se temeau de el, însă Barnaba la luat cu el, i-a dat har cu alte cuvinte și la dus la apostoli pe acest fost prigonitor (Fapte 9:26,27).
- ◆ El a acceptat credincioși străini, adică pe unii greci fiind trimis special din Ierusalim să-i încurajeze pe aceștia, fiind cu inimă largă a și căutat pe Saul (Pavel) ca să vină și să-i învețe (Fapte 11:19-26).

- ◆ Vedem talentul lui de a încuraja, îndemna și promova pe alții, încât mai târziu elevul lui adică Pavel, a ajuns ca el să preia conducerea echipei în lucrarea apostolică, astfel dacă la început echipa era descrisă prin cuvintele: „**apostolii Barnaba și Pavel**” (Fapte 14:14), mai târziu ea a fost descrisă astfel: „**Pavel și Barnaba**” (Fapte 15:35), fără ca să se supere.
- ◆ El este de încurajator și plin de har încât îi mai dă o șansă lui Marcu care îi părăsise în Pamfilia (Fapte 15:37-39).

Pentru ca cineva să fie recunoscut în această serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod. 2. După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență îl poate considera pe fratele respectiv ca având serviciu de îmbărbătare. 3. După ce adunarea îl consideră pe cineva ca având această serviciu (slujbă), păstorii îi pot da responsabilitatea să dea îndemnuri în adunare, îndemnuri pentru rugăciune înaintea orei de rugăciune, pentru dărnicie, spre căință, sau să dea îndemnul final cu ocazia evanghelizărilor pentru ca oamenii să vină în față să se pocăiască, sau alte misiuni în funcție de înclinația darului său.

16) DARUL CREDINȚEI

a) Ce este darul credinței?

În 1Corinteni 12:9, se spune: „**altuia credința, prin același Duh**”. Indicând că Spiritul Sfânt poate da credință în dar unui creștin, prin Spiritul de credință izvorât din Spiritul Sfânt.

În 2Corinteni 4:13, se spune: „**Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!” și noi credem și de aceea vorbim**”.

Însă trebuie făcută următoarea precizare, credința ca dar, sau darul credinței, nu este tot una cu credința mântuitoare care vine din inimă (Romani 10:9,10). De fapt în Biblie, sunt cel puțin nouă sensuri ale cuvântului: „credință”.

Cuvântul grecesc „**pistis**”, înseamnă atât *credință* cât și *credincioșie*. Credința este o încredere neclintită în lucrurile în care sperăm (Evrei 11:1), o încredere în Dumnezeu (Evrei 11:6), în Christos (Ioan 14:1), în promisiunile lui Dumnezeu (Evrei 6:12). Biblia vorbește de mai multe tipuri de credință după cum urmează:

- **Credința în Tatăl ceresc** ca Dumnezeu (Evrei 11:6)

- **Credința în Iesus** ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Domn și Salvator (Ioan 14:1).
- **Credința salvatoare sau mântuitoare** care se exercită din inimă (Romani 10:9,10), o credință ce vine prin Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17), dar și prin lucrarea Spiritului Sfânt și prin har (Efeseni 2:8), dar este și o decizie izvorâtă din inima omului.
- **Credința/credincioșia ca rod** al Spiritului (Galateni 5:22), este fructul sau efectul Spiritului Sfânt din tine, după măsura harului și a lucrării Spiritului din tine (Romani 1:12,13; 12:3-6).
- **Credința ca dar** al Spiritului (1Corinteni 12:9), este un dar ce primești prin Spiritul Sfânt, și acest dar se primește prin har (Efeseni 4:7).
- **Credința ca încredințare** (Romani 14:1,14,22).
- **Credința ca hotărâre**, legământ (1Timotei 5:11,12, „credința dintâi” = hotărârea sau legământul văduvelor tinere de a rămâne necăsătorite).
- **Credința ca credincioșie/loialitate** (Tit 2:10).
- **Credința ca crez**, principii de credință, sau ca ansamblu de convingeri creștine (Romani 1:8; Iuda 3; Efeseni 4:5; 1Timotei 4:1; 2Petru 1:1), toți creștinii autentici, au același Spirit de credință și mod de exprimare a credinței prin vorbire (2Corinteni 4:13).

Darul credinței, este puterea dată de Spiritului Sfânt de a avea o credință puternică, de a avea o credință dincolo de credința normală sau medie a creștinului, o credință care mută munții, care face minuni.

Darul credinței, este acel dar minunat, prin care se poate realiza orice fel de lucrare supranaturală, căci totul este cu putință pentru cel ce crede (Marcu 9:23), uneori poate mai greu imaginabilă de către mintea omenească mărginită (Matei 17:20; 21:18-22; Marcu 9:17-29; 11:22-24; Luca 17:6; Ioan 11:40; 14:12-14; Fapte 3:16; 9:36-42).

Întrucât pentru omul care are darul credinței, nimic nu este imposibil (Marcu 9.23; Ioan 14:12-14), pentru realizarea lucrărilor desăvârșite ale lui Dumnezeu, de cele mai multe ori darul credinței lucrează în colaborare cu alte daruri ale Spiritului Sfânt, cum ar fi: darul tămăduirilor, puterea de a face minuni, proorocia.

Darul credinței nu are nici o legătură cu inconștiența, lipsa de chibzuință, credulitatea, naivitatea și nici cu optimismul înăscut sau dobândit al unor oameni.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul acestui dar este ca prin credința puternică a aceluia creștin să aibă loc miracole, miracole care să adevărească lucrarea Domnului, să zidească corpul lui Christos, să aducă pe cei necredincioși la credință, și pe cei credincioși la o și mai mare credință, iar lucrarea întinericului să o nimicească.

Darul credinței exercitat, arată puterea lui Dumnezeu, aduce prezența lui Dumnezeu pe pământ și domnia lui Christos. Aduce Regatul lui Dumnezeu pe pământ, „**Căci Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere**” (1Corinteni 4:20).

Darul credinței este dat adunării să învingă, surmonteze, dărâme, ce nu poate fi altfel învins. Darul credinței împreună cu alte daruri, are o forță și mai mare, ca de pilă împreună cu darul apostolice, minunilor, vindecărilor.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

În primul rând, acel om este un om al credinței chiar înainte de a primi darul. El dorește lucrarea lui Dumnezeu, să ajute frați, bolnavi, demonizați, handicapați, orfani, văduve, să ajute pe frații și surorile lui. El nu se mai mulțumește cu un creștinism pe jumătate, el vrea mai mult, el dorește să schimbe vieți și să schimbe cursul multor lucruri rele spre bine, un astfel de om este un titan.

În al doilea rând, el este un om smerit, pentru că altfel, chiar având acest dar va cădea. În Proverbe 16:18, se spune: „**mândria merge înaintea distrugerii și trufia merge înainte căderii**”.

În al treilea rând, un astfel de om este plin de milă și doritor să slujească cu darul spre binele altora. Domnul Iesus ca om pe pământ, a avut darul credinței, în nenumărate cazuri, mila l-a determinat să acționeze prin credință spre binele celor în suferință, fie făcând vindecări (Matei 9:27-29; 14:14; 20:34), fie înmulțind pâinile și peștii (Matei 15:32-38), fie fiindu-i milă de turmă, și învățându-i (Marcu 6:34).

d) Exemple de oameni ai credinței

În Evrei 11, se dă o listă de oameni ai credinței, începând cu Abel și sfârșind cu David, Samuel și proroci. Din această listă, cel mai multe versete se alocă povestirii despre Avraam (Evrei 11:8-19). Avraam a crezut făgăduința lui Dumnezeu, nu s-a îndoit de ea, chiar dacă avea aproape 100 de ani și nu mai putea procrea. Avraam este numit: „**tatăl tuturor celor ce cred**” (Romani 4:11). Iar în Romani 4:17-22, se spune despre credința lui: „**după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.”** El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, **în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.”** Și, fiindcă **n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit**, avea aproape o sută de ani, nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. **El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire.”**

Iată ce exemplu minunat de credință! Avraam a crezut în Dumnezeu că poate învia morții și poate chema cele ce nu sunt ca și cum ar fi, el a avut o încredere neclintită în Atotputernicia lui Dumnezeu, Avraam a sperat pozitiv, împotriva oricărei speranțe potrivnice care existau în circumstanțe și în corpul lui, el nu a fost slab în credință, el nu s-a uitat la circumstanțe ci la Dumnezeu, și nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, și de aceea Dumnezeu i-a socotit credința drept dreptate.

Adunarea va recunoaște un om al credinței atât după puterea credinței lui cât și după credincioșia lui față de Dumnezeu.

17) VORBIREA ÎN LIMBI

a) Ce este darul vorbirii în alte limbi?

Conform cu Fapte capitolul 2, este o vorbire de la Spiritul Sfânt, în alte limbi și dialecte omenești necunoscute de vorbitor, sau în limbi îngerești (1Corinteni 13:1).

De asemenea, vorbirea în limbi din 1Corinteni cap. 12-14, nu este diferită de cea din cartea Faptele Apostolilor, căci apare același

cuvânt în greacă: „**glossolalia**”, deci în concluzie, nu există decât un singur fel de vorbire în limbi de la Spiritul Sfânt, fie cea într-o limbă omenească necunoscută de vorbitor, fie în limbi îngerești (1Corinteni 13:1).

Biblia se folosește atât de expresia: „**limbă**” cât și „**limbi**” (1Corinteni 14:2,4,5), pentru cel care are acest dar, și le manifestă: **în vorbire** (1Corinteni 14:5), **în rugăciune** (1Corinteni 14:14), **în cântări** (1Corinteni 14:15).

Cuvântul „**limbi**”, în greacă „**glossolalia**”, vine de la cuvântul grecesc „**glossa**”, cuvânt care se referă la trei lucruri: 1) limba, ca organ de vorbire, cum este în Marcu 7:33; 2) o limbă, ca în Apocalipsa 5:9; 3) darul supranatural de a vorbi o altă limbă fără a fi învățat-o - 1Corinteni 12:10.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

În primul rând, este demn de menționat că vorbirea în limbi ca dar al Spiritului Sfânt, apare în Biblie în mod clar, doar în patru relatări doar, după cum urmează: Fapte 2:4-20; 10:44-46; 19:6; 1Corinteni cap. 12-14, să luăm pe rând aceste pasaje pentru a examina scopul acestui dar al vorbirii în alte limbi.

Fapte 2:1-20 – Din această relatare desprindem următoarele motive ale primirii acestui dar: 1. A împlinit promisiunea lui Iesus din Fapte 1:4,5, ca discipolii să fie botezați cu Spiritul Sfânt; 2. Atunci a avut loc prima împlinire a profeției din Ioel 2:28-30; 3. Prin vorbirea în limbile națiunilor de la Spiritul Sfânt, s-a arătat că și națiunile nu numai evreii pot face parte din corpul lui Christos, căci Dumnezeu a fost preamărit în limbajul națiunilor, dar apostolii nu au înțeles suficient de clar lucrul acesta atunci.

Vorbirea din Fapte 2, nu a fost dată pentru predicarea evangheliei la oameni care nu cunoșteau limba ebraică, această interpretare este greșită din următoarele motive: oamenii care au auzit vorbirea în alte limbi, erau evrei și prozeliți evrei, care au venit la Ierusalim să se închine și care cunoșteau limba ebraică, deci nu aveau nevoie ca Dumnezeu să le vorbească în alte limbi, acest lucru reiese și din faptul, că după vorbirea în limbi, ei au ascultat predica lui Petru în ebraică (Fapte 2:14-39), un alt motiv, este că vorbirea în limbi a început înainte ca mulțimea de oameni să se adune pentru a vedea ce se întâmplă (v.6), pe când dacă limbile erau date pentru predicarea evangheliei, prima dată apostolii adunau mulțimea și după aceea

vorbeau în limbi. Deci acele limbi nu au fost pentru a întoarce pe cineva la Dumnezeu, căci căința lor s-a manifestat nu după auzirea vorbirii în limbi, ci după predica lui Petru care a interpretat corect această manifestare a Spiritului (Fapte 2:37-40).

Fapte 10:44-47 – Această manifestare a limbilor, l-a conștientizat pe Petru și pe ceilalți creștini, că și oamenii națiunilor pot primi credința creștină, și intrarea în Noul Legământ (Fapte 11:1-18).

Fapte 19:1-7 – Cei doisprezece discipoli din Efes care au primit vorbirea în limbi, erau iudei care trăiau în diasporă, făcând parte probabil dintr-o colonie evreiască din Efes. Prin vorbirea în limbi, ei au primit botezul cu Spiritul Sfânt, prin punerea mâinilor lui Pavel.

1Corinteni 12-14 – Din aceste trei capitole care reglementează vorbirea în limbi, se desprind următoarele scopuri ale acestui dar: Darul feluritelor limbi vorbite prin Spiritul, face ca oamenii să Îi aduc mulțumiri lui Dumnezeu (1Corinteni 14:16-17) creștinul cu Spiritul lui vorbește cu Dumnezeu prin intermediul rugăciunii în limbi, dar pentru noi care auzim vorbirea lui, el spune mistere (1Corinteni 14:2). Prin limbi, își zidește personal Spiritul (1Corinteni 14:4). Iar prin tălmăcirea limbilor însă se poate zidi adunarea, tălmăcirea poate aduce: descoperire, cunoștință, prorocie și învățătură (1Corinteni 14:5,6).

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

În primul rând, creștinul care are acest dar, are calitatea de creștin botezat cu Spiritul Sfânt care a primit darul Spiritului Sfânt: vorbirea în limbi (Fapte 2:4,38,39; 10:44-48).

În al doilea rând, stăruința în rugăciune (Romani 12:12), mulți creștini au primit darul vorbirii în limbi și botezul cu Spiritul Sfânt prin stăruința în rugăciune. Însă nu mă referă la o stăruință în care într-un mod obsesiv și bolnăvicios să cerem doar botezul cu Spiritul Sfânt; ci, la o stăruință diversă în rugăciune, în care îl laudăm pe Dumnezeu, Îi mulțumim, Îl adorăm, Îi facem mărturisiri și cereri, și mijlocim pentru alții.

Chiar dacă vom face cereri legate de botez și nu puține, stăruința nu va consta doar cereri pentru botezul cu Spiritul Sfânt, căci după ce primim botezul și s-a dus motivul stăruinței, atunci ne oprim din rugăciunea stăruitoare. Nu noi trebuie să stăruim în rugăciune nu rugându-ne doar pentru botezul spiritual, ci pentru multe ale motive,

ca atunci când vom primi botezul cu Spiritul, să continuăm perseverența în rugăciune.

În al treilea rând, creștinul păstrând perseverența în rugăciune și după botezul cu Spiritul Sfânt, caută coninuu umplerea cu Spiritul Sfânt (Efeseni 5:18).

Apoi, el folosește cât mai des vorbirea în limbi pentru zidire personală, și se roagă și pentru darul tălmăcirii, pentru ca adunarea să primească zidire, și utilizând vorbirea în alte limbi cât mai des, având o constanță și o continuitate, el păstrează acest dar, și astfel nu se stinge.

d) În prezent mai sunt motive ca darul limbilor să se manifeste?

Unii susțin că acest dar, nu mai este necesar în prezent, spunând că în prezent scopurile pentru care s-a dat vorbirea în limbi în primul secol și-au atins ținta, deci din acele motive nu mai este necesară vorbirea în alte limbi în prezent.

Ei aduc ca exemplu, nu mai avem nevoie de manifestarea limbilor, pentru a crede că profeția din Ioel 2:28-30, care s-a împlinit; de asemenea nu mai avem nevoie de limbi pentru a înțelege că și națiunile pot forma un singur corp cu iudeii, ca popor al lui Christos, căci lucrul acesta a fost stabilit clar în primul secol: pe lângă aceasta, promisiunea lui Iesus cu privire la a aștepta în cetate pentru botezul cu Spiritul Sfânt nu mai are pentru noi o însemnătate literală.

Dar oare nu mai sunt motive pentru ca Spiritul Sfânt să dea acest dar în prezent?

Având în vedere că este semnul botezului cu Spiritul Sfânt, acest dar este nevoie ca semn exterior al acestui botez făcut de Domnul Iesus (Fapte 2:4).

În plus, acest dar este lăsat „spre folosul tuturor” (1Corinteni 14:12), este dat „în vederea zidirii sufletești a Bisericii”. Această zidire sau edificare spirituală, trebuie căutată totdeauna prin daruri, observați ce se spune în 1Corinteni 14:26: „Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească”. Dar darurile sunt și pentru zidire individuală, nu doar pentru zidirea adunării, dar și „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (1Corinteni 12:7; Efeseni 4:12). Astfel darurile trebuie să promoveze

progresul spiritual, creșterea iubirii și a unității nu a dezbinării, ele fac bine în corpului lui Christos.

În Efeseni 4:11-16, se descriu mai pe larg scopurile pentru care Domnul a dat darurile în adunare, acolo se spune: „**Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste”.**

Iată foarte multe scopuri au darurile Spiritului Sfânt, printre care: „**echiparea sfinților**” (Efeseni 4:12, SCC), iar scopul final este să ajungem la starea de unitate a credinței și cunoștinței TOȚI, și fiecare să ajungă la statura de om matur spiritual, la statura plinătății în Christos, ca să nu mai fim copiii expuși la riscul amăgirii!

Dacă nu sunt aceste daruri în adunare, noi suntem ca niște copii aruncați încoace și încolo de orice vânt de învățătură. Iar fiecare mădular trebuie să zidească cu darul lui pentru creșterea corpului lui Christos.

Un ultim text este în 1Petru 4:10,11, unde se spune: „**Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin”.**

Darul limbilor ca și celelalte daruri, conduc la glorificarea lui Dumnezeu prin Christos!

Darul limbilor prin tălmăcire, aduce: descoperire, cunoștință, prorocie și învățătură (1Corinteni 14:5,6).

Cu singuranță că avem nevoie ca adunarea să fie zidită, ca sfinții să se echipeze spre desăvârșire, ca să ajungem la statura lui Christos, ca

să creștem spre capul! Cu siguranță că avem nevoie și în prezent de descoperiri divine, de o laudă la adresa lui Dumnezeu călăuzită de Spiritul! Avem nevoie și în prezent de rugăciuni prin Spiritul Sfânt (Iuda 20). Deci acest dar mai este foarte util și în prezent.

e) Vorbirea în limbi este un mesaj de îmbărbătare, sau un mesaj de laudă pentru Dumnezeu?

Și în acest domeniu este o mare controversă, unii susțin că vorbirea în limbi aduce îmbărbătare oamenilor, prin interpretarea limbilor prin care află, descoperiri și cunoștință de la Dumnezeu (1Corinteni 14:5,6), în timp ce alții, declară pe baza textului din 1Corinteni 14:2 că „...**cine vorbește în limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu...**”, prin urmare tălmăcirea limbilor nu trebuie să aducă mesaje de îmbărbătare, ci doar mesaje de laudă și mulțumire.

Adevărul este că ambele variante sunt valabile, cu precizarea că: atunci când se vorbește în limbi, este normal ca să-I vorbească lui Dumnezeu, căci 1Corinteni 14:2 continuă cu precizarea: „**căci nimeni nu-l înțelege și, în duh, el spune taine.**” Deci e normal să-I vorbească lui Dumnezeu, căci ceilalți nu-l înțeleg, dar în momentul în care există o persoană care înțelege limba respectivă, sau când are loc interpretarea limbii respective, ceilalți îl înțeleg, și ceea ce a vorbit nu mai este o taină, ci poate fi: un mesaj fie de laudă, mai ales dacă s-a rugat sau a cântat în limbi, dar poate fi o profeție, un mesaj de încurajare, ambele posibilități apar în Biblie (Fapte 2:11; 1Corinteni 14:6).

f) Care este semnificația cuvintelor: „cine vorbește în limbă se zidește pe sine însuși” ?

În 1Corinteni 14:4 (BCR), se spune: „**cine vorbește în limbă se zidește pe sine însuși**”; dar cine proroceste, zidește Biserica”. La ce se referă acest pasaj.

Ca să înțelegem bine ideea, să redăm și v. 5: „**Aș dori ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să prorociți. Dar cine proroceste, este mai mare decât cine vorbește în limbi; afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire**”.

Există trei tipuri de situații în care limbile se pot manifesta:

1) Rugăciunea în limbi pentru zidire personală, acasă când se roagă singur, sau cu familia în comun, sau adunare la rugăciunea în comul unde nu este nevoie de tălmăcire (comp. cu Fapte 10:43-47), fie care

concentrându-se la propria rugăciune, și astfel atunci când te rogi în limbi, Spiritul tău este zidit.

2) Vorbirea în limbi în comun sau individuală care este înțeleasă de cei ce o ascultă (Fapte 2:1-12), sau 3) vorbirea în limbi individuală (a unui singur frate)¹⁰ în adunare, care este tălmăcită de cel cu darul tălmăcirilor, și în acest caz, adunarea primește zidire prin tălmăcirea care aduce: dezvăluire, cunoștință, profeție sau învățătură (1Corinteni 14:6).

g) Toți creștinii trebuie să vorbească în limbi și este acest dar un criteriu de spiritualitate?

Toți creștinii pot vorbi în limbi, la botezul lor cu Spiritul Sfânt, căci în toate cazurile de botez cu Spiritul consemnate în Biblie, toți au vorbit în limbi (Fapte 2:4; 8:15-19; 9:17; 10:44-47; 19:5,6). Chiar după botezul spiritual, pot vorbi toți creștini în limbi, observați:

 1Corinteni 14:5: „**Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi...**”.

Conform Bibliei acest dar al limbilor, s-a manifestat în adunarea din Ierusalim (Fapte 2:1-4), în Samaria (Fapte 8:15-18), în Cezareea (Fapte 10:1,44-48), în Efes, nu doar prin cei 12 (Fapte 19:6), ci și ulterior prin rugăciunea prin Spiritul (Efeseni 2:18; 6:18), s-a manifestat la creștinii la care Iuda fratele Domnului le scrie (Iuda 20), și cu siguranță la mulți alții, fiind un dar pentru toți credincioșii (Fapte 2:38,39).

Însă unii creștini au darul vorbirii în alte limbi în mod pregnant (puternic, profund, intens, cu multe manifestări), și de aceea după ce apostolul Pavel enumeră darurile Spiritului Sfânt în 1Corinteni 12:28, el pune după aceea unele întrebări: „**Oare toți sunt apostoli ? Toți sunt proroci ? Toți sunt învățători ? Toți fac minuni ? Toți au daruri de vindecări ? Toți vorbesc în limbi ?...**” Răspunsul la aceste întrebări este unul negativ: NU, deci nu toți vorbesc în limbi, iar acest lucru este subliniat în tot capitolul 12, de pildă în v.8,10 se spune: „**Căci unuia îi este dat, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune...ALTUIA, felurite limbi; și ALTUIA, interpretarea limbilor.**”

¹⁰ La o sesiune de vorbire în limbi pe rând, individuală, cu tălmăcitor, pot vorbi maxim trei persoane în limbi (1Corinteni 14:26-28). Urmărit de cântare sau predică, sau altceva, ca apoi poate urma iar o sesiune de vorbire în limbi a trei persoane cu tălmăcirea aferentă.

Deci fiecare creștin are daruri pregnante diferite de la Spiritul Sfânt, chiar dacă ocazional poate vorbi în limbi, poate darul lui principal este darul învățături sau al milosteniei.

Pe lângă toate acestea, faptul că cineva are acest dar de la Spiritul Sfânt, nu înseamnă că el automat este o persoană spirituală, căci Corinteni au avut acest dar, cât și alte daruri spectaculoase și totuși Biblia îi descrie ca fiind: carnali, egoiști căci căutau zidirea proprie, copii spirituali, tolerau păcate grave, erau dezbinați, erau critici la adresa lui Pavel, nu aveau cunoștință de Dumnezeu, și nu se păzeau îndeajuns de asocierile rele, etc. (1Corinteni 3:1-4; 5:1,2; 6:4; 9:1-6; 11:17-22; 15:33,34).

Toate acestea indică că darurile se primesc prin har nu prin merite personale, căci Corinteni care erau copii în Christos, nu maturi, au primit totuși daruri de la Spiritul Sfânt, chiar daruri spectaculoase, dar a fi un om spiritual ține de relația ta cu Dumnezeu, de manifestarea roadelor Spiritului Sfânt, și de manifestarea darurilor în dragoste (1Corinteni 13:1-3).

h) La ce se referă apostolul Pavel când spune că „limbile sunt un semn...pentru cei necredincioși” ?

Această descriere o găsim în 1Corinteni 14:22, iar în general acest pasaj se interpretează astfel: limbile sunt un semn pentru a atrage pe cei necredincioși la Dumnezeu. Însă această interpretare nu concordă cu relatările Biblice unde apare acest dar, căci nicăieri vorbirea în limbi nu s-a petrecut în mijlocul necredincioșilor, ba mai mult conform cu 1Corinteni 14:23, vorbirea în limbi îi face pe necredincioși să creadă că cei ce o practică sunt nebuni.

Alții interpretează acest text, cum că limbile sunt un semn pentru necredincioșii iudei care nu cred în Christos, iar prin exercitarea acestui dar îi aduci la Christos, dar nu există nici un exemplu clar în această privință, căci nici la Penticosta nu limbile singure au convertit iudeii la creștinism ci predica lui Petru, iar în celelalte cazuri, nici vorbă de așa ceva. Alți teologi de seamă, în special din neo-protestanți, interpretează acest verset prin v.21 care este un citat din Isaia 28:11, unde Dumnezeu le spune evreilor că le va vorbi prin oameni cu o limbă străină, prin urmare unii cercetători comentează astfel această profeție: *Dumnezeu după ce s-a străduit prin profeți să readucă poporul la ascultare, văzând că poporul Israel rămâne împietrit, le spune prin Isaia, că-și va schimba limbajul, vorbind prin*

oameni cu limbă neînțeleasă pentru evrei, adică prin cei ce îi vor cucerii, astfel se interpretează că, după ce Dumnezeu a vorbit prin proroci, și-a schimbat stilul și a vorbit după aceea prin asirieni, care au cucerit Regatul lui Israel, iar în mod asemănător, în primul secol e.n. după ce Dumnezeu a vorbit prin Fiul său, a apelat la o vorbire în alte limbi prin apostoli, ca un semn al judecății nefavorabile pentru Israel, din pricină că nu l-au acceptat pe Isus, prin urmare limbile trebuie manifestate doar când sunt iudei de față pentru a primi semnul judecății nefavorabile pentru ei.

Haideți să examinăm și această interpretare dacă concordă cu textele despre vorbirea în limbi. În Fapte capitolul 2, este adevărat că limbile au fost auzite de evrei, dar acestea nu au fost manifestate pentru ei special, căci vorbirea în limbi a început înainte ca ei să fie prezenți (v.1-6), în plus, mesajul acelei vorbiri nu a fost unul de judecată, ci de dezvăluire a lucrurilor minunate ale lui Dumnezeu (v.11).

În celelalte vorbiri în limbi din cartea Faptele, nici pomeneală de mesaj de judecată pentru evrei, mai degrabă pentru creștinii evrei care erau necredincioși cu privire la primirea neamurilor, iar în Corint, ne putem imagina oare că Corinteni nu vorbeau în limbi, decât în prezența evreilor? Cu siguranță nu, atunci la ce s-a referit Pavel când a spus că limbile sunt un semn pentru necredincioși?

Este cert că nu s-a referit că este un semn pentru evreii creștini, pentru a-l accepta pe cei dintre neamuri, căci acest lucru s-a stabilit o dată pentru totdeauna, cu câți-va ani mai devreme prin viziunea ce a primit-o apostolul Petru, întărită de vorbirea în limbi din casa lui Corneliu (Fapte capitolele 10,11), atunci la ce se referă ?

Ei bine studiind cu atenție contextul lărgit din 1Corinteni 14:22, primim un răspuns care este în armonie cu întreaga Biblie de altfel. Începând cu v.6, Pavel prezintă un șir de argumente, pentru a-l convinge pe corinteni egoiști să nu mai vorbească pe rând în limbi în adunare, fără a se tălmăci, căci iubirea caută folosul altuia nu folosul lui (1Corinteni 13:5). Deci limbile în adunare, ca slujire individuală, nu sunt date pentru a ne zidi pe noi, ci pe ceilalți (1Corinteni 14:12,13,28).

Aceste argumente contra vorbirii în limbi individuale, pe rând, fără tălmăcire sunt: această vorbire nu aduce folos (v.6), nu aduce cunoștință, descoperire (v.6), nu dă sunete distincte, deci nu pregătește pe credincios de acțiuni concrete (v.7,8), este ca o vorbire în vânt, degeaba (v.9), nu unește pe credincioși, fiind ca niște străini,

unii pentru alții, căci nu vorbesc cu înțeles (v.11), nu zidește (v.13), mintea este fără rod (v.14), fratele tău nu poate fi în comuniune cu tine căci nu știe ce spui și nu poate spune amen la rugăciunile tale¹¹ în limbi (v.16), Pavel ca apostol spune că 5 cuvinte cu mintea face mai mult de 10.000 de cuvinte în alte limbi (v.19), cei ce vorbesc în limbi fără interpretare sunt copii la minte (v.20), astfel după ce prezintă 9 argumente contra vorbirii în limbă, el dă un al 10 argument, de data aceasta din Scripturile Vechiului Testament. El citează din Isaia 28:11, și trage concluzia: **„limbile sunt un semn...pentru cei necredincioși”**, adică Pavel vrea să spună că după cum Dumnezeu în vechime a vorbit prin Babilonieni (căci mai degrabă la ei se referă decât la Asirieni, după cum era profețit și în Deuteronomul 28:49; Ieremia 5:15), și aceștia erau necredincioși, tot așa Dumnezeu vorbește prin corinteni, dar această vorbire în limbi individuală, fără interpretare nu este după voia lui Dumnezeu, ci este apanajul celor necredincioși, ca a Babilonienilor, ca a celor de la turnul Babel (Geneza 11:7), ca aceora care se închinau în timpul acela în templele păgâne, vorbind extatic în limbi, după cum relatează istoria.

De aceea Pavel le spune că manifestările limbilor fără interpretare seamănă cu manifestările necredincioșilor, a celor nebuni (1Corinteni 14:22,23), pe când prorocia care constă într-o vorbire înțeleasă și limpede este un semn pentru credincioși, căci prin ea se adevărește credincioși, căci doar ei primesc de la Dumnezeu descoperiri ale tainele inimi (v.22,24,25).

În concluzie, vorbirea în limbi a unor persoane individuale, fără tălmăcire într-o adunare creștină, este ca vorbirea necredincioșilor

¹¹ Problema adunării din Corint, nu era că ei se rugau în comun sau toți deodată în limbi, sau cântau toți deodată în limbi, ci ei din mândrie își etalau darul personal, în rugăciuni și cântece individuale, unele rugăciuni probabil la început sau sfârșit de program sau la cina Domnului, unde se mulțumea, observăm din text că Pavel spune în 1Corinteni 14:15-17: **„Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altmintrelea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui? Negreșit, tu mulțamești lui Dumnezeu foarte frumos, dar celălalt nu rămâne zidit sufletește”**. Această descriere nu vorbește de rugăciunea sau cântarea în comun, ci a unui creștin individual.

babilonineni, un semn ca acei creștini sunt necredincioși Cuvântului lui Dumnezeu, căzând în păcatul mândriei, iar lumea îi consideră nebuni (1Corinteni 14:12-23). De aceea, Corintenii și noi azi avem nevoie de tălmăcirea limbilor!

i) A încetat darul vorbirii în alte limbi s-au va înceta în viitor ?

La ora actuală există trei variante de răspuns care sunt cele mai răspândite în creștinătate, dar să prezentăm pe scurt aceste variante de răspuns la această întrebare: 1. Vorbirea în limbi a fost un dar temporar, care s-a limitat la biserica primară, unii spun că s-a sfârșit la moartea tuturor apostolilor (cca. 100 d.Ch.), alții că s-a sfârșit în anul 70, când semnul pentru evrei și-a încheiat menirea, avertizându-i până la judecata din anul 70 d.Ch.; 2. Acest dar, a fost în biserica primară, și va apărea din nou la vremea sfârșitului, când vor funcționa cei doi martori (Apocalipsa cap.11). Darul va funcționa din plin pe parcursul a două epoci speciale, prima epoca în perioada bisericii primare (ploaia timpurie), a doua epocă, cu câți-va ani înainte de revenirea Domnului (ploaia târzie).

3. Acest dar al Spiritului Sfânt, este permanent în biserică de la înființarea ei până la venirea din nou a Domnului. Să luăm fiecare variantă și s-o examinăm, prin prisma Bibliei și a istoriei creștinismului.

Unii dintre cei ce susțin prima variantă, cred că limbile au încetat în anul 70 e.n. odată cu distrugerea Ierusalimului, dar după cum am văzut în articolul precedent, limbile nu sunt un semn de judecată pentru Israel, deci nu există nici o bază Biblică sau istorică pentru a spune că limbile au ținut doar până în anul 70 e.n.

Alții susțin că acestea au încetat odată cu moartea apostolilor sau cu încheierea canonului Biblic, nu au o bază teologică pentru această idee, iar argumentul folosit de obicei de aceștia, și anume 1Corinteni 13:8, nu susține o astfel de interpretare, în acest text se precizează: **„limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar când va veni ceea ce este desăvârșit, acest în parte se va sfârși.”** (1Corinteni 13:8-10).

Acest text este interpretat, fie că limbile se vor sfârși când ceea ce este desăvârșit, adică când scrierea Noului Testament se va încheia și Biblia va fi completă, desăvârșită, fie o dată cu moartea apostolilor, data încheierii darurilor după această opinie este cca. anul 100 d.Ch.

Însă dacă darurile au încetat, atunci s-a încheiat și cunoștința, după cum reiese din text, însă conform altor texte cunoștința nu a încetat, ea va crește în timpul sfârșitului (Daniel 12:4). Prin urmare dacă cunoștința nu a încetat, nu a încetat nici profeția sau limbile.

Să luăm varianta 2, acest dar, a fost în biserica primară, și va apărea din nou la vremea sfârșitului, când vor funcționa cei doi martori (Apocalipsa cap.11). Darul va funcționa din plin pe parcursul a două epoci speciale, prima epoca în perioada bisericii primare (ploaia timpurie), a doua epocă, cu câți-va ani înainte de revenirea Domnului (ploaia târzie).

Pasajul din Apocalipsa 11, nu susține nicăieri o reînviere a darurilor spirituale, acolo este vorba de doi profeți evrei în Spiritul și puterea lui Ilie și Moise, care fac o lucrare profetică de avertizare pentru Israel și lume. Faptul că cei doi martori din Ierusalim, fac o lucrare supranaturală, o lucrare a profeților din Israel, nu înseamnă că alții și anume adunarea dintre națiuni nu pot face și ei una (comp. cu Marcu 9:38).

Ploaia târzie poate fi o intensificare a darurilor, a ceea ce deja este, nu o începere din nou a tunării darurilor peste biserică, căci Pavel în 1Corinteni 1:5-7, nu vede o întrerupere a darurilor în funcționarea adunări. El prin inspirație spune: „**Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.**” Argumentul cheie este: „**nu duceți lipsă de nici un fel de dar** [gr. charismati – lit. „dar al harului”], **în așteptarea arătării Domnului**” deci gândirea lui Pavel inspirată nu prevedea o întrerupere a darurilor, a kharismelor, până la arătarea Domnului Iesus.

În plus, turnarea Spiritului la Penticostă, când au început zilele din urmă, a inaugurat o perioadă de tunare de Spiritul Sfânt cu vise, profeții, viziuni. Iar această perioadă se va sfârși nu după moartea apostolilor, ci la venirea zilei de mânia a lui Dumnezeu.

Textul spune: Fapte 2:17,18: „**În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și**

peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci.” Această profeție a început să se împlinească în primul secol cu ocazia Pentecostei, însă ea este valabilă pentru toată perioadă de timp, până în viitor, la venirea zilei de mânie a lui Dumnezeu (vezi: Ioel 2:31,32)? Da, căci ea mai precizează în continuare: „**Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum; soarele se va preface în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită. Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.**”

Rămâne, a treia variantă, ca ceea ce este desăvârșit, să se refere la starea de desăvârșire sau perfecțiune, adusă de venirea lui Christos care va aduce perfecțiune prin răpire creștinilor și transformarea corpurilor muirtoare în nemuritoare 1Corinteni 15:52-54).

Atunci va exista cunoaștere deplină pentru creștini, și atunci ,ceea ce este în parte va înceta’, adică cunoștința, limbile și profeția, și ,atunci vom vedea față în față’, și ,vom cunoaște deplin’, după ,cum am fost cunoscuți pe deplin’, și doar atunci, nu vom mai avea nevoie de daruri, în aceea stare desăvârșită a corpurilor noi și a locuinței cerești (1Corinteni 13:11,12).

I) Vorbirea în alte limbi poate veni și din altă sursă decât Spiritul Sfânt ?

Da, vorbirea în alte limbi poate să vină și din alte surse independente de Spiritul Sfânt, cum ar fi: De la Vrășmașul lui Dumnezeu care este Satan Diavolul, care poate contraface lucrarea lui Dumnezeu, căci după cum Iesus Fiul lui Dumnezeu a făcut: semne, minuni și lucrări de putere (Fapte 2:22), tot așa poate și Diavolul să facă semne, minuni și lucrări de putere (2Tesaloniceni 2:8-10).

De asemenea, există experiențe de vorbire în limbi ca urmare a posedării demonice în care după expulzarea demonului, acei oameni și-au pierdut darul de a vorbi în limbi (comp. cu Fapte 16:16-19).

Alte izvoare posibile pentru vorbirea în alte limbi, în-afară de lucrarea Spiritului Sfânt, sunt cauzele naturale, cum ar fi: anumite droguri, pulsioni subconștiente asupra centrilor verbo-motorii, hipnoza, auto-sugestia, dereglări psihice, deci bineînțeles nu putem pune doar pe seama Diavolului toate manifestările, ci unele dintre ele sunt dereglări în Spiritul nostru, sau emoții și manifestări interpretate greșit. Sau văzând cum alții vorbesc în limbi, noi intrând în fire,

învățăm cuvintele, și apoi repetăm ce spun alții cu scopul de a spune că și noi vorbim în limbi, dar este o amăgire atât pentru noi cât și pentru alții un astfel de lucru.

Doar o vorbire, gândire, o minte curată, o trăire în sfințenie ne va ajuta ca vorbirea noastră în limbi să fie doar de la Spiritul Sfânt. O vorbire sau gândire care nu este curățită pe deplin, va putea duce la o vorbire în limbi care să fie un amestec de Spiritul Sfânt și de spirite de la cel rău care imită lucrarea divină. Atunci în vorbirea în limbi vor fi cuvinte de la Dumnezeu și cuvinte de la cel rău. Noi trebuie să ne curățim vorbirea, inima, mintea, căci **„din plinătatea inimii vorbește gura”** (Luca 6:45 BCR).

m) Care sunt regulile de manifestare a vorbirii în limbi și cum putem verifica acest dar?

Trebuie să facem o distincție, între vorbirea în limbi unde toți deodată se roagă în limbi, și vorbirea în limbi individuală.

De asemenea, trebuie să facem distincție, între vorbirea în limbi, în adunare (biserică), de cea în particular, sau în lucrarea de evanghelizare.

În adunare, dacă rugăciunea este în comun, toți deodată nu este obligatorie tălmăcirea (Fapte 1:15-26; 2:1-4).

În mod identic este situația când în evanghelizare, una sau mai multe persoane primesc botezul cu Spiritul Sfânt, nu este obligatoriu tălmăcirea, nu suntem în adunare, iar ar fi absurd să cerem de la începători și tălmăcirea (Fapte 10:43-47; 19:1-6).

Tot la fel este cu rugăciunea în particular, în cămăruța noastră de rugăciune, noi ne putem ruga fără tălmăcire, deoarece ne rugăm în limbi pentru zidire personală a spiritului nostru (1Corinteni 14:4).

Doar la rugăciunea sau cântarea pe rând, ca slujire individuală a unui mădular, este nevoie de tălmăcire (1Corinteni 14:14-18), iar aceea sesiune de vorbire în limbi, va conține doar cel mult trei vorbitori în limbi. Dacă nu există traducători¹², se vor ruga în Spiritul lor, ca să audă numai ei înșiși și Dumnezeu (1Corinteni 14:27,28).

¹² Unii comentatori, spun că după prima vorbire în limbi, dacă nu este cine să traducă, atunci să înceapă dar să se roage în limbi tăcute, în sine însuși, pentru el și pentru Dumnezeu. Însă această interpretare este eronată. Mai degrabă fraza: **„Dacă nu este cine să tălmăcească”** (1Corinteni 14:28), se referă, dacă nu este un om cu darul tălmăcirilor cunoscut în adunare, atunci să tacă.

Pentru a fi încercat acest dar, dacă este de la Spiritul Sfânt sau nu (1Tesaloniceni 5:21; 1Ioan 4:1).

- 📖 Îl face pe beneficiarul lui mai smerit și iubitor în relația cu frații (Efeseni 4:2,3)?
- 📖 Reflectă viața celui om roada Spiritului Sfânt (Galateni 5:22,23)?
- 📖 Manifestarea acestui dar este în acord cu Scriptura atât ca mesaj, cât și prin respectarea regulilor din 1Corinteni 14:27,28?
- 📖 Este persoana care manifestă acest dar, supusă fraților cu autoritate din adunare, și promovează unitatea în corpul lui Christos (Efeseni 4:16; 5:18,21)?

m) Ce este darul tălmăcirilor sau al interpretării ?

Darul tălmăcirii sau interpretării limbilor, este oarecum asemănător cu cel al proorociei, deoarece Dumnezeu poate vorbi oamenilor prin tălmăcire, aducând: descoperire, cunoștință, profeție, învățătură (1Corinteni 14:13,21,27).

Prin intermediul creștinilor care au acest dar, Spiritul Sfânt traduce mesajele care vin de la Dumnezeu, într-o limbă necunoscută de cei care ascultă. Aceste mesaje pot veni de la Dumnezeu, prin creștinii care au darul vorbirii în felurite limbi.

Cuvântul din greacă pentru interpretare este „**hermeneia**” (1Corinteni 12:10; 14:26), și acesta se referă la o traducere literală, nu la o interpretare liberă, cum spun unii, dar are sensul și de interpretare, adică nu neapărat să primească sensul literal al cuvântului, ci interpretarea expresiilor, ce a vrut Dumnezeu să ne transmită prin acest cuvinte. Hermeneia nu se aplică la o traducere largă, bogată, liberă, parafrazată, ci la o traducere literală, sau la sensul cuvintelor, căci traducătorul („**diarmeneutes**” – 1Corinteni 14:28) nu înțelege doar ideea principală, orientarea de bază, sau subiectul în discuție și apoi el îl dezvoltă cu cuvintele lui, NU, ci el fie traduce cuvânt cu cuvânt, fie primește sensul pe care Dumnezeu dorește să-l transmită acelor fraze.

Traducerea literală reiese din sensul cuvântului hermeneia, folosit în marea majoritate a cazurilor folosit în Noul Testament. De pildă, din aceeași rădăcină a cuvântului hermeneia, apare expresia: „**methermeneuomenon**” care este tradus prin: „**traducere**” vezi următoarele texte Biblice unde apare: Matei 1:23; Marcu 5:41;

15:22,34; Ioan 1:38,41; Fapte 4:36; 13:8; sau „**hermeneutai**” cum apare în Ioan 1:42; 9:7; Evrei 7:2.

Un argument în plus este că Pavel folosește pentru darul interpretărilor și expresia „**diermenuomene**” - 1Corinteni 12:30; 14:5, 13,27, care apare și în Luca 24:27, cu privire la interpretarea Scripturilor, cât și în Fapte 9:36, cu privire la traducerea literală a unui nume din arameică în greacă (vezi nota de subsol din GBV).

Astfel darul tălmăcirilor, poate realiza traducere cuvânt cu cuvânt a vorbirii în limbi, sau poate realiza, tălmăcirea înțelesului, adică să ne spună sensul acestor cuvinte, așa după cum Iesus le-a explicat sensul frazelor profetice despre El din lege, psalmi și profeți, Iesus nu doar a redat pasajele, ci a făcut o legătură cu persoana Lui a profețiilor din V.T. (Luca 24:25-27).

Am primit mai demult o descoperire despre darul tălmăcirilor, și un răspuns de întrebare de la Dumnezeu, recent.

Descoperirea era, că darul tălmăcirilor trebuie să fie ca și darul limbilor, un șuvoi de traducere după cum limbile curg șuvoi prin gura noastră, așa trebuie să curgă tălmăcirea, acest dar nu este unul rațional, firesc sau natural a unor lingviști ce știu multe limbi și traduc după cunoștința lor naturală, nu, traducerea sau interpretarea limbilor trebuie să vină din izvorul supranatural al Spiritului Sfânt.

Uneori pot apărea cuvinte în limbi cunoscute de noi pe care le traducem în mod natural, dar acest lucru nu reprezintă darul tălmăcirii limbilor, ci o capacitate naturală de a traduce.

Nu de mult l-am întrebat pe Domnul, de ce nu ne dă tălmăcirea limbilor, căci o cerem de mult, de câți-va ani, Domnul ne-a spus că atunci când vorbirea va fi lungă, consistentă, va da tălmăcirea, dar nu are rost să dea tălmăcirea pentru câteva cuvinte în altă limbă. Ce am înțeles, este că tălmăcirea în general apare unde darul limbilor apare pregnant, nu slab.

Dar din păcate, după cum darul vorbirii în limbi poate fi falsificat, tot la fel poate fi și cel al interpretării limbilor, să dăm câteva exemple: Cineva a înregistrat rugăciunea Tatăl nostru în scoțiană, dar dusă la cineva care spunea că are darul tălmăcirii, a interpretat-o într-un mod care nu semăna cu rugăciunea Tatăl nostru.

Tot la fel s-a întâmplat cu cineva care s-a rugat Tatăl nostru în limba lui maternă (spaniolă) într-o comunitate pentecostală francofonă, cineva crezând că este o vorbire în altă limbă, a interpretat ceva total diferit de rugăciunea aceasta, iar exemplele pot continua.

Dar există și oameni care au realmente darul tălmăcirilor și ei sunt o binecuvântare pentru adunare, căci prin interpretarea lor adunarea este zidită.

Tălmăcirile corecte profetice, au salvat sufelete, care s-au întors la Domnul, când un vorbitor în limbă le-a vorbit în limba maternă, misterele sau tainele inimii lor.

19) DĂRNICIA - CEL ÎMPĂRȚIND

a) Ce este darul dărniceii?

Darul dărniceii, este acea putere interioară de la Spiritul Sfânt, care îți dă îndemnuri pline de dragoste și o dorință suprapământeană de a da, și nu este ceva de moment, un foc de paie, ci este ceva de durată. Acel om care are acest dar, dă cu inimă largă, sau cu sinceritate, el nu este zgârcit, nu-i pare rău că a dat, nu este părtinitor, nu caută să primească ulterior foloase pentru ceea ce a făcut.

În natura lui nouă, este ceva care îl face să dea, el este darnic în mod natural fără să se forțeze, Dumnezeu este cel care îi dă voința și înfăptuirea (Filipeni 2:13).

Textul din Romani 12:8, menționează serviciu dărniceii, traducerea literară fiind: „**Cel împărțind**” (în greacă: „**metadidous**”). Acest cuvânt este întrebuințat și pentru dărnicia spirituală (Romani 1:11; 1 Tesaloniceni 2:8), dar aici în Romani 12:8 pare să se aplice la dărnicia, generozitatea și împărțirea bunurilor materiale.

Dărnicia este recomandată și poruncită tuturor creștinilor (Romani 15:25-27; Tit 3:14; 2 Corinteni cap. 8,9; 1 Ioan 3:17), însă darul de a împărți, constă în înclinația și dorința intensă de a da, el are un impuls și îndemn interior de a da cu bucurie și credința că Dumnezeu va purta de grijă pentru nevoile celui ce dă.

Biblia spune că este mai ferice să dăm decât să primim (Fapte 20:35), și de asemenea ne învață să dăm în ascuns (Matei 6:1-4), astfel să nu facem caz de faptele noastre bune, ci doar Tatăl ceresc să le știe. Iar adevărata împărțire și dărnicie este cea făcută la oamenii lipsiți, care nu ne mai pot da înapoi binele pe care i le-am făcut (Luca 14:12-14).

Exemple de persoane care sunt darnice și împart cu alții din Biblie sunt: Iov (Iov 31:16-20); Zacheu (Luca 19:8); frații din Filipii (Filipeni 4:15-18); cei din Macedonia (2 Corinteni 8:1-5); și prin

excelență Dumnezeu și Iesus Christos Fiul Său (Ioan 3:16; 2Corinteni 8:9).

b) Ce rol are Cel ce împarte:

Rolul său este clar de a ajuta din punct de vedere material pe cei săraci și nu numai, în această serviciu, se vede chipul lui Christos care sa sacrificat pe Sine și este gata să împartă cu noi frații Lui tot ce are, glorie poziție în ceruri și nemurire.

Dărnicia însoțește cu putere predicarea veștii bune, și arată prin fapte nu numai prin vorbe, iubirea lui Dumnezeu și caracterul Lui care constă în daruri fără plată. Dărnicia este o jertfă plăcută în fața lui Dumnezeu (Evrei 13:16); și edifică trupul lui Christos, arătând astfel că dragostea lui Dumnezeu este în noi (1Ioan 3:16-18).

c) Ce calități are acesta:

Calitățile celui ce împarte sunt: iubirea altruistă și plină de empatie, mila, bunăvoința, bunătatea, îndurarea, dărnicia, credința, un astfel de om nu este zgârcit, egoist sau lacom, nici necredincios în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El trebuie să împartă în sinceritate sau cu inimă largă, adică nu cu gânduri sau scopuri ascunse, nu cu mentalitatea îți dau ca să-mi dai și tu, sau îți fac acum un bine că știi că o să am nevoie de tine, nu ci împărțind, în sinceritate, dezinteresat, altruist, necondiționat, iubire sinceră care nu costă, ci care împarte ce are, fără să se gândească la răsplată omenească ulterioară.

Bineînțeles că acest frate sau soră trebuie să umble în Spiritul, ca dărnicia lor să ajungă la adevăratele văduve (1Timotei 5:3-14), adevărații orfani și săraci (Iacob 1:27; 2:14-16), pentru că există mulți profitori în zilele noastre care spun că sunt săraci și nu sunt și care și-au făcut o meserie din lene și cerșit.

Pentru ca cineva să fie recunoscut în această serviciu sugerăm următoarea procedură:

1. Creștinul care are acest dar, să lucreze cu el aducând rod. **2.** După ce adunarea devine conștientă că acel frate are acest dar, și îl folosește cu eficiență îl poate considera pe fratele respectiv ca având serviciu dărniciei. **3.** După ce adunarea îl consideră pe cineva ca fiind „cel împărțind”, păstorii îi pot da responsabilitatea să se ocupe de cei săraci, nevoiași, handicapați, etc. sau să coordoneze anumite misiuni caritabile căci acești oameni sunt cei mai în măsură să simtă împreună cu cei în lipsă.

20) MILOSTENIA - CEL MILUIND

a) Ce este darul milosteniei?

Darul milei este dorința sinceră de a da har, de a se îndura, de a ajuta, de a avea compasiune și ematie, el nu este rușine de starea decăzută a celui în suferință, el se coboară alături de cel suferind, indiferent dacă este vorba de lanțuri, închisoare, un om cu vicii, beat, drogat, disperat, murdar îmbrăcat sau ce degajă mirosuri neplăcute, el simte alături de acesta. Dar nu numai că se coboară la nivelul celui căzut și rănit, dar el este perseverent în a arăta milă și nu-și pierde răbdarea cu cel care trebuie să-l slujească.

În natura lui nouă, este ceva care îl face să fie așa, el nu se gândește la riscuri, la sacrificiu, la suferințe, el este chemat să fie alături de cei în suferință, el are milă în mod natural, fără să se forțeze, iar milostenia lui implică, nu doar sentimente, ci și ajutorul spiritual, emoțional și material.

Cel miluind sau în alte traduceri „**cine face milostenie**”, trebuie să fie un frate sau o soră care poartă în inima lui, mila și compasiunea divină, el este atins de nevoia, mizeria sau suferința altora și face din aceasta propria lui suferință.

Prin exemplul și învățăturile lui Iesus, suntem îndemnați toți să avem și să manifestăm milă, căci Biblia ne încurajează să ne îmbrăcăm toți cu o inimă plină de îndurare și să fim miloși (Efeseni 4:32; Coloseni 3:12). Dar este evident că unii au această înclinație de a fi milostivi mai mult ca alții, aceștia au darul și serviciu milosteniei primite de la Dumnezeu milei. Căci Dumnezeu este descris ca fiind bogat în milă, având o îndurare nemărginită și o compasiune mai mare ca a unei mame (Psalmul 103:8; 145:7-9; Efeseni 2:4; Neemia 9:19; Isaia 49:13-16).

b) Ce rol are Cel miluind:

Acesta slujește atât în adunare, cât și în afara ei la oamenii din lume. Prin mila pe care o manifestă ei poartă chipul lui Christos și sunt de folos pentru a simți cu cei bolnavi și în suferință, pe cei săraci ajutându-I atât cu vorba cât și cu fapte și chiar cu bani. Dar chiar cei care nu sunt săraci sau bolnavi au nevoie de serviciu acestor frați sau surori pentru a primi mângâiere în descurajare, deznădejde și deprimare (Iov 16:4,5; 30:25; 31:16-20; Proverbe 21:13; Iacob 2:13; 1Petru 3:8).

c) Ce calități are acesta:

Fratele sau sora care are darul sau serviciul milosteniei, are următoarele calități: îndurarea, compasiunea, empatia, altruismul, bunăvoința, bunătatea, spiririt de sacrificiu.

Printre oamenii descriși în Biblie cu acest dar putem menționa pe: Iov (Iov 31:16-20); Onisifor colaboratorul lui Pavel (2Timotei 1:16,17); Dorca care era „**plină de fapte bune și de milostenii**” (Fapte 9:36-39); Corneliu care „**făcea poporului multe milostenii**” (Fapte 10:2); și alții.

Dacă ne uităm la Domnul Iesus Christos, vedem în El calitățile celui cu un astfel de dar, El avea prin excelență acest serviciu, deoarece El era plin de milă, milă față de oamenii risipiți și fără păstor (Matei 9:36; Marcu 6:34), milă față de cei bolnavi și suferinzi (Matei 14:14; 20:34; Ioan 11:33); milă față de cei trudiți și împovărați (Matei 11:28-30). Chiar viața lui de slujire, avea ca moto: „**milă voiesc, iar nu jertfă**” (Matei 9:13; 12:7).

d) Ce pericol există în lucrarea cu acest dar?

Un pericol însă al acestui serviciu, este pierderea bucuriei, nu degeaba Pavel spune: „**cel miluind, în voie bună (voioșie)**” sau în alte traduceri: „**cine face milostenie să o facă bucuros**” (Romani 12:8). Deoarece trebuie să investești multe sentimente de milă, multă implicare sufletească poate duce la oboseală și epuizare, ceea ce duce la pierderea bucuriei în această serviciu.

Am cunoscut personal o soră care avea acest dar, împreună cu darul dărniceiei asemănătoare cu Dorca, dar pentru că și-a neglijat hrănirea spirituală și timpul de părtășie cu Dumnezeu de unde se putea încărca cu milă și har, a ajuns deprimată și fără bucurie și astfel fără putere de mai face milostenie. O problemă a ei era și lipsa de discernământ cu privire la persoanele care trebuiau ajutate, astfel aceste persoane mai mult au rănit-o și au profitat de pe ea.

Deci există un pericol pentru acești frați și surori ce au această serviciu, și anume de a-și pierde bucuria, fie din cauză că nu se hrănesc spiritual pentru a-și alimenta tot timpul puterea milosteniei, fie a nu discerne pe „vampirii spirituali”, adică oamenii care nu vor să se îndrepte, ci doar să aibă un umăr pe care să-și plângă de milă, să fie compătimiți și să fie ajutați la nesfârșit fără ca ei să se schimbe. Acești oameni „saci fără fund” pot fi o reală capcană pentru cei cu

darul milosteniei, de aceea e nevoie de călăuzirea divină în arătarea milei.

Pentru ca cineva să fie recunoscut în această serviciu sugerăm următoarea procedură: **1.** Creștinul care are acest dar, să lucreze cu bucurie aducând rod. **2.** După ce adunarea devine conștientă că acel frate sau soră are acest dar, și îl folosește cu eficiență îl poate considera pe fratele respectiv sau sora ca având serviciu celui miluind, sau slujba milosteniei. **3.** După ce adunarea îl consideră pe cineva milostiv, păstorii îi pot da diferite responsabilități legate de cei săraci, bolnavi, acțiuni caritabile, de slujire, etc.

21) DARUL PRICEPERII ÎN MEȘTEȘUGURI

a) Ce este darul priceperii în meșteșuguri?

Unii numesc acest dar: ‚îndemnânare manuală’, alții ‚iscuțință manuală’, etc. Însă acest dar este mai mult legat de înțelepciune și pricepere în diferite meșteșuguri. Darul priceperii în meșteșuguri, apare în următoarele pasaje biblice: Exod 28:3; 31:3-5; 35:30-35; 38:23; 1Regi 7:14.

Să le analizăm, atât pentru a înțelege:

În Exodul 28:3-5,9,17-21, se spune: „**Vorbește cu toți cei destoinici, cărora le-am dat un duh de pricepere, să facă veșmintele lui Aaron, ca să fie sfințit și să-Mi împlinească slujba de preot**”. Iată veșmintele pe care le vor face: **un pieptar, un efod, o mantie, o tunică lucrată la gherghef, o mitră și un brâu**. Să facă fratelui tău Aaron și fiilor săi veșminte sfinte, ca să-Mi împlinească slujba de preot. **Să întrebuinteze aur, pânze vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și în subțire**... Să iei apoi **două pietre de onix** și să sapi pe ele numele fiilor lui Israel...În el să țeși o țesătură de pietre și anume patru rânduri de pietre: în rândul întâi, un sardonix, un topaz și un smarald; în al doilea rând, un rubin, un safir și un diamant; în al treilea rând, un opal, un agat și un ametist; în al patrulea rând, un hrisolit, un onix și un iaspis. Aceste pietre să fie legate în ferecătura lor din aur. Să fie douăsprezece, după numele fiilor lui Israel, **săpate ca niște peceti**, fiecare cu numele uneia din cele douăsprezece seminții”.

Tot cap. 28, din Exod descrie lucrarea pe care Dumnezeu i-a pus pe cei destoinici să o facă pentru îmbrăcămintea specială a preoților și a marelui preot.

Și am observat din text că nu este vorba doar de darul natural, nativ, ci Dumnezeu le-a dat „**un duh de pricepere**”, care să îi facă mai pricepuți în a-și îndeplini misiunea.

Lucrarea lor consta în prelucrarea diferitelor materiale cu scopul de a face haine de diferite tipuri pentru preoți, materialele au fost: aur, pânze vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și în subțire, și douăsprezece tipuri de pietre prețioase.

În Exodul 31:3-6, se relatează: „**Să știi că am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări, i-am dat putere să născocască tot felul de lucrări meșteșugite, să lucreze în aur, în argint și în aramă, să sape în pietre și să le lege, să lucreze în lemn și să facă tot felul de lucrări. Și iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiți, ca să facă tot ce ți-am poruncit**”.

De aici reiese și mai clar, că acest dar nu este unul natural, un talent din naștere, ci este unul venit prin Spiritul Sfânt. Textul e clar, Bețaleel a fost umplut cu Spiritul lui Dumnezeu, a primit Spirit de înțelepciune, pricepere și „**cunoștință**” (GBV), vezi și Isaia 11:2, în plus, a primit putere să „**inventeze**” (GBV) tot felul de lucrări în aur, argint, aramă, în pietre prețioase, să le lege, să lucreze în lemn, să facă tot felul de lucrări, un dar extraordinar, să fi priceput aproape la toate, cu o pricepere supranaturală!

În Exodul 35:30-35, reia alegerea lui Dumnezeu a bărbaților: Bețaleel, Oholiab, în munca lor, dar mai adaugă două aspecte: 1) au primit darul să învețe și pe alții aceste meserii. 2) Au primit și pricepere în săpături în piatră, în cioplitură meșteșugită, de lucrat la gherghef și de țesut pânze vopsite în albastru, în purpuriu, în cărămiziu și în subțire, să facă tot felul de lucrări și născociri de planuri.

În Exod 38:21-23, arată că Bețaleel și Oholiab, au făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu, și sumarizează munca lor.

Dar oare darul înțelepciunii și priceperii, de la casa lui Dumnezeu, s-a încheiat în Exod?

Nu, în 1Regi 7:13,14, ne este relatat: „**Împăratul Solomon a trimis și a adus din Tir pe Hiram, fiul unei văduve din seminția lui Neftali și al unui tată din Tir, care lucra în aramă. Hiram era**

plin de înțelepciune, de pricepere și de știință în săvârșirea oricărei lucrări din aramă. El a venit la împăratul Solomon și i-a făcut toate lucrările” (vezi și 1Regi 7:13-47).

Iată că după peste 400 de ani, acest dar iarăși este menționat în Biblie, și cu siguranță că este dat, ori de câte ori este nevoie pentru a se construi clădiri spre gloria lui Dumnezeu, sau alte obiecte sfinte. Cu siguranță că în timpurile mai moderne, mulți tipografi au avut darul acesta, în condiții rudimentare, au scos Biblii într-o stare excepțională.

Sau creștini în timpuri de persecuții sub regimuri comuniste, ateiste, sau dictatoriale, au scos Biblii și literatură creștină cu mașini de tipărit fabricate de ei.

Să nu uităm că creștinii se spune că au inventat codexul, aceea care care nu mai este un sul, ci o carte cu file, cu siguranță că au existat mulți creștini în multe domenii, care au avut acest dar, al priceperii în meșteșuguri, în prelucrarea diferitelor materiale, inventivi, și plini de înțelepciune în diferite lucrări și pentru orice lucrare bună (2 Timotei 2:21).

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Darul priceperii în meșteșuguri, este capacitatea dăruită de Dumnezeu, prin care un membru al corpului lui Christos, prin priciperea și iscusința mâinilor lui, aduce un serviciu deosebit adunării (Fapte 9:39).

Membrii care posedă acest dar vor fi utili pentru pastor și biserică în construirea de noi locașuri de închinare, în repararea, renovarea, consolidarea și extinderea locașurilor de închinare existente, în ajutorarea celor nevoiași. În lucrări de diferite feluri atât pentru a ajuta frații, cât și pe vecini necredincioși, rudele necredincioase, pentru a le fi o mărturie a dragostei și înțelepciunii creștinilor.

Un exemplu în Noul Testament pentru acest dar, este Dorca care făcea haine și cămăși pentru surorile văduve (Fapte 9:39).

Acest dar, are un rol deosebit în poporul lui Dumnezeu, dacă multe din darurile Spiritului Sfânt, sunt cu țină spre partea *spirituală* a zidirii poporului lui Dumnezeu, acest dar are țină partea materială, ușurându-i slujirea spre mântuirea neamurilor și extinderea Regatului lui Dumnezeu.

Darul acesta privește și confecționarea de haine, încălțăminte, în construcții, în prelucrarea de diferite materiale, în aparatele

electronice, cum ar fi chiar calculatorul, programele de calculator, toate acesta este nevoie în lucrarea Domnului, înțelepciune supranaturală de a face site-uri creștine, radio pe internet, etc.

Darul acesta privește domenii ca tâmplăria, instalațiile termice, electrice, aparatele electrice, pot exista borduri de misune, case a lui Dumnezeu, tipografii, etc, unde este nevoie de cineva înzestrat de sus și în acest domeniu.

Chiar să ajuți vecini fără să fi învățat, având aceea pricepere primită de sus. Când la vecini, de pildă, li se sparg țevile, când au probleme la curentul electric, acest dar este *o pricepere specială și supranaturală*.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

După cum am văzut din textele citate, acești oameni, au ca calități primite prin Spiritul Sfânt: **înțelepciunea, priceperea, cunoștința, inventivitatea**, învățarea ucenicilor, și îndemânarea în tot felul de meșteșuguri și prelucrări de metale, pietre scumpe, materiale textile, pietre neprețioase, etc. Dar binențeles e posibil ca unii creștini cu acest dar să aibă specificul lui, lucrul într-un domeniu sau două, iar alți vor fi dotați în mai multe domenii, acest dar ar putea varia ca intensitate, dar toți vor avea o pricepere și inventivitate de la Dumnezeu.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, în diferitele lui forme de manifestare, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această slujbă, și li se va reponsabilități potrivite cu darul lor. Într-o clădire de biserică, pot fi multe de făcut, un proiect special al clădirii, apoi reparații la instalația de curent electric, instalația de căldură, instalația sanitară, etc.

22) DARUL OSPITALITĂȚII

a) Ce este darul ospitalității?

Darul ospitalității, este aceea abilitate iubitoare de la Spiritul Sfânt, de a fi ospitalier, primitor de oaspeții, de a iubi străinii, și de ai primi cu aceea amabilitate și cordialitate, peste o ospitalitate naturală, firească, de-ai face să se simtă ca acasă.

În limba greacă, cuvântul este: „**philoxenos**”, și este compus din două cuvinte: „**philo**” = *afecțiune, dragoste*, și „**Xenos**” = *străini*. Împreună, sensul ospitalității este: *iubire de străini*.

Această iubire de străini este un dar al harului, ca și milostenia și dărnicia.

În 1Petru 4:9,10, se spune: „**Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit**”.

Din acest pasaj, reiese că ospitalitatea este un dar, v.9, este legat de v.10, prin cuvintele: „**fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului**”, să nu uităm că când a scris Petru această scrisoare, nu existau împărțirea pe versete, nici semnele de punctuație. Astfel, ospitalitatea este o administrare a harului felurit a lui Dumnezeu, dar el este și o kharismă, în limba greacă în loc de „**darul**” este Kharisma: „**un dar al harului**” (SCC).

În acest dar nu este vorba de a primi ca oaspeți: rudele, prietenii, ci de a primi străinii. Este adevărat că toți creștini din dragoste ar trebui să-i primească, căci în Evrei 13:2, se spune: „**Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri**”. Însă cei cu acest dar, va avea inimă pentru acei străini ai locului, care nu au unde să-și pună capul.

Din păcate acest dar, și ospitalitatea în sine, „**philoxenos**”, este uitată, neglijată, nepracticată în general de creștini. Unii creștini mai bine țin casele goale decât să primească un străin sau sărac, pentru care Domnul îl va răsplăti în cer.

Domnul Iesus a fost ca un străin pe pământ nu a avut unde pleca capul (Luca 9:58), a primi străini care n-au unde-și pleca capul, este ca și cum l-am primi pe El. Am întâlnit cazuri și am auzit situații în care nici măcar pe frații lor de credință nu au vrut să-i primească (comp. cu 3Ioan 9,10), și Domnul spune în Matei 25:42-46: „**Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n-ați venit pe la Mine.**” Atunci Îi vor răspunde și ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu Ți-am slujit?” Și El, drept răspuns, le va zice: „**Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintr-acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.**” Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.”

Iată, cum privește Domnul Iesus ospitalitatea, ea face diferența între viața veșnică și pierzare veșnică!

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul acestui dar este să slujească străinii, în timpurile biblice, în V.T. patriharul Avraam și nepotul lui Lot, au primit îngeri transformați (materializați) în oameni ca oaspeți fără să știe. Dar cel mai important lucru era atitudinea lor, serviabilitatea, și amabilitatea peste măsura de mult, față de aceștia. Observați:

Geneza 18:2-8: „**Avraam a ridicat ochii și s-a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor de la ușa cortului și s-a aplecat până la pământ. Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău. Îngăduie să se aducă puțină apă ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă și după aceea vă veți vedea de drum; căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru”. „Fă cum ai zis” i-au răspuns ei. Avraam s-a dus repede în cort la Sara și i-a zis: „Ia repede trei măsuri de făină albă, frământă și fă turte.” Și Avraam a alergat la vite, a luat un vițel tânăr și bun și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise și l-a pus înaintea lor. El însuși a stat lângă ei, sub copac și le-a slujit până ce au mâncat”.**

Gândiți-vă Avraam care era prietenul lui Dumnezeu, binecuvântatul Domnului, care avea averi multe, care avea făgăduințele lui Dumnezeu că oricine îl va binecuvânta va fi binecuvântat, și oricine îl va blestema va fi blestemat, a alergat înaintea lor să le ofere găzduire și o masă, s-a plecat înaintea lor, în semn de respect, din text nu reiese că Avraam știa că ei sunt îngeri. Chiar apelativul lui: „**Doamne**”, din „**Adonai**” (Domn, Stăpân), adresat conducătorului celor, trei (îngeri), probabil unul din ei mergea înaintea lor, era un apelativ adresat celor de vază, importanți în semn de respect în timpurile antice.

În Geneza 42:30, Iosif este numit ‘domn’ („adho·neh”) al Egiptului, însă este numit Domn la plural, probabil ca sens de Domn mare, de plural al majestății. Oamenii se închinau (plecau) înaintea regelui David (2Samuel 24:20); înaintea profetului Samuel (1Samuel 28:14), înaintea regilor (2Samuel 18:28), etc. Ei înțelegeau în inimă,

diferența dintre plecăciune (închinare) dată lui Dumnezeu și cea dată oamenilor de vază, proeminenți.

Acum să ne uităm la cuvintele lui Avraam: **„Îngăduie să se aducă puțină apă ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă sub copacul acesta”**, de parcă el era în nevoie să ceară, nu ei aveau nevoie să-i ceară lui Avraam. Ba mai mult: **„Avraam s-a dus repede”** să de-o ordine pentru ca să le fie gătită o mâncare. Și observați, după ce a venit mâncarea **„El însuși a stat lângă ei, sub copac și le-a slujit până ce au mâncat”**, iubite cititor, ai face și tu un astfel de lucru pentru un străin, pentru un necunoscut? În timpurile biblice era o onoare și o datorie să primești străini ca oaspeți, dar nu numai atât, chiar să-i protejezi, după cum vom vedea în continuare.

Un alt caz, Geneza 19:1-3: „Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara; și Lot ședea la poarta Sodomei. Când i-a văzut, Lot s-a sculat, le-a ieșit înainte și s-a plecat până la pământ. Apoi a zis: **„Domnii mei, intrați, vă rog, în casa robului vostru, ca să rămâneți peste noapte în ea și spălați-vă picioarele; mâine vă veți scula de dimineată și vă veți vedea de drum.”** „Nu” au răspuns ei „ci vom petrece noaptea în uliță”. Dar Lot a stăruit de ei până au venit și au intrat în casa lui. Le-a pregătit o cină, a pus să coacă azimi și au mâncat. Dar nu se culcaseră încă și oamenii din cetate, bărbații din Sodoma, tineri și bătrâni, au înconjurat casa; tot norodul a alergat din toate colțurile. Au chemat pe Lot și i-au zis: „Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei.” Lot a ieșit afară la ei la ușă, a încuiat ușa după el, și a zis: **„Fraților, vă rog, nu faceți o asemenea răutate! Iată că am două fete care nu știu de bărbat; am să vi le aduc afară și le veți face ce vă va place. Numai nu faceți nimic acestor oameni, fiindcă au venit sub umbra acoperișului casei mele.”**

Iată Lot se considera responsabil de ce se întâmplă oaspeților străini, ei fiind „sub umbra acoperișului casei mele.”

O altă relatare, este în Judecători 19:15-24: „S-au îndreptat într-acolo ca să se ducă să rămână peste noapte în Ghibea. Levitul a intrat și s-a oprit în piața cetății. Nu s-a găsit nimeni care să-i primească în casă să rămână peste noapte. Și iată că un bătrân se întorcea seara de la munca câmpului; omul acesta era din muntele lui Efraim, locuia pentru o vreme la Ghibea și oamenii din locul acela erau Beniamiți. El a ridicat ochii și a văzut pe

călător în piața cetății. Și bătrânul i-a zis: „Încotro mergi și de unde vii?” El i-a răspuns: „Venim din Betleemul lui Iuda și mergem până la marginea muntelui lui Efraim, de unde sunt. Mă dusesem la Betleemul lui Iuda și acum mă duc la casa Domnului. Dar nu se găsește nimeni să mă primească în casă. Avem însă paie și nutreț pentru măgarii noștri; avem și pâine și vin pentru mine, pentru roaba ta și pentru băiatul care este cu robii tăi. Nu ducem lipsă de nimic.” Bătrânul a zis: „Pacea să fie cu tine! Toate nevoile tale le iau asupra mea, numai să nu rămâi în piață peste noapte.” L-a dus în casa lui și a dat nutreț măgarilor. Călătorii și-au spălat picioarele; apoi au mâncat și au băut. Pe când se veseleau ei, iată că oamenii din cetate, niște fii ai lui Belial, oameni stricați, au înconjurat casa, au bătut la poartă și au zis bătrânului, stăpânul casei: „Scoate pe omul acela care a intrat la tine, ca să ne împreunăăm cu el.” Stăpânul casei a ieșit la ei și le-a zis: „Nu, fraților, vă rog să nu faceți un lucru așa de rău; fiindcă omul acesta a intrat în casa mea, nu săvârșiți mișelia aceasta. Iată că am o fată fecioară și omul acesta are o țiitoare; vi le voi aduce afară: necinstiți-le și faceți-le ce vă va place. Dar nu săvârșiți cu omul acesta o faptă așa de nelegiuită”.

Iată ce au înțeles evreii din poporul lui Dumnezeu ca fiind ospitalitatea: „Toate nevoile tale le iau asupra mea, numai să nu rămâi în piață peste noapte.”

În plus, din nou apare nevoia ca gazda să-și arată protecția față de oaspeți.

În ambele cazuri, au fost dispuși să-și sacrifice fata, pentru ai proteja pe oaspeți.

Și în N.T. găsim referiri la ospitalitate, deoarece toți creștini trebuiau să fie primitori de oaspeți (iubitori de străini), ospitalier, față de străini sau de frați (3Ioan 5-10).

În Romani 12:13, se spune: „Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți”. Și acest text, se referă la frații străini, care locuiesc în alte localități, dar pe care noi îi primim ca oaspeți.

O traducere literală la acest text ar fi: „împărtășind nevoile sfinților; urmărind ospitalitatea” (SCC).

În 1Timotei 3:2: „Dar trebuie ca episcopul (Sau: privighetor) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe

pe alții”. Iar în Tit 1:8: „**ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, Sfânt, înfrânat**”.

Iată că episcopul sau supraveghetorul trebuie să de-a dovadă de ospitalitate ca să fie numit în slujbă, indicând că această calitate creștină este foarte importantă.

Tot la fel o văduvă, nu poate fi adevărată văduvă fără ospitalitate. În 1Timotei 5:10, se spune: „**să fie cunoscută pentru faptele ei bune; să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeți, să fi spălat picioarele sfinților, să fi ajutat pe cei nenorociți, să fi dat ajutor la orice faptă bună**”.

Apostolul Pavel, făcând referire la relatarea cu Avraam și Lot, când ei au primit îngeri fără să știe că acei bărbați erau îngeri, când spune în Evrei 13:2: „**Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri**”.

Iar Petru când vorbește de ospitalitatea frățescă spune în 1Petru 4:9: „**Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire**”.

În concluzie, ospitalitatea este primirea de oaspeți cu inimă largă, a lua asupra ta sarcina de a acoperii toate nevoile, de a fi serviabili, de a fi săritori, de ai apăra la nevoie. Ospitalitatea este atât printru frații de credință cât și pentru străini necunoscuți, ea este lucrarea ce fiecare creștin o poate face (excepție cei ce locuiesc cu părinți sau rude necredincioase și împotrivoare), dar în special cel ce are darul harului al ospitalității.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Calitățile creștinului ospitalier sunt: dragostea, grija față de străini, față de oricine nu are unde să-și pună capul, calitatea de a fi slujitor, săritor, plin de compasiune și bunătate, bunăvoința, curajul (uneori nu este ușor să primești străini necunoscuți).

Creștinul trebuie să aibă călăuzirea Spiritului Sfânt când face ospitalitate.

d) Cum trebuie făcută lucrarea aceasta a primirii de oaspeți?

Din istorie se știe că creștinii făceau pe ușa de la intrare, semnul peșetelui, și orice străin care trecea prin localitate, și nu avea unde să înopteze, putea veni ca oaspete la familia creștină.

Această lucrare trebuie făcută în Spiritul dragostei nu în fire, nu de capul nostru, pentru ca totul să fie spre gloria lui Dumnezeu. Aproape toți creștini pot manifesta acest dar (excepție cei ce trăiesc cu rudele necredincioase): ospitalitatea în mod sporadic, dar unii îl vor manifesta în mod pregnant, având chemarea aceasta de la Dumnezeu.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare: ospitalitatea.

23) DARURI MUZICALE

a) Ce sunt darurile muzicale?

Este aceea manifestare a Spiritului, care fie dă inspirație profetică de compunere a unui cântec, fie de a-l cânta prin Spiritul, fie amândouă laolaltă.

În primul rând, darul muzical, dă inspirație profetică pentru a **compune** cântece (text și muzică) spre gloria lui Dumnezeu (1Cronici 25:3,5).

În al doilea rând, pentru a cânta prin Spiritul Sfânt (Efeseni 5:18-20). Cântarea prin Spiritul, implică trei lucruri: 1) Inspirația Spiritului Sfânt de a cânta în mod spontan (Exod 15:1-21) o cântare nouă (Apocalipsa 14:3); 2) călăuzirea Spiritului Sfânt în ce privește, ce cântare să cânti în acel moment, care se potrivește la aceea împrejurare (Coloseni 3:16); 3) puterea Spiritului care te ajută să cânti cu putere, din inimă și să transmiți putere, încurajare, zidire și mângăiere (Judecători 5:12; Psalmul 43:4,5; 1Corinteni 14:3; Iacob 5:13), să transmiți înviore (1Samuel 16:23).

Darul muzicii este capacitatea dăruită de Dumnezeu, prin care un membru al corpului lui Christos este în stare să-și folosească vocea sau un instrument muzical, pentru gloria lui Dumnezeu și zidirea celorlalți. Cântarea este o putere de a mișca inima, spiritul și mintea. Apostolul Pavel, împreună cu Sila, nu încetau să slăvească prin cântări pe Dumnezeu chiar în temniță. În urma acestei acțiuni temnicerul și „**toată casa lui**” au fost botezați (Fapte 16:25-34).

Cântarea poate atrage prezența lui Dumnezeu și Spiritul profetic care să-ți dea o profeție (2Regi 3:15; Psalmul 22:3), cele mai multe profeții le-am primit în rugăciune, dar pe locul secund, este cântarea, cu adevărat, cântarea poate aduce profeții și viziuni de la Dumnezeu.

Cântarea poate alunga spiritele demonice (1Samuel 16:14-23).

b) Cântările în cer

Încă dinainte de a fi omul, cerul răsună de cântări. Îngerii creați în ziua întâia, chiar la început, o dată cu crearea cerurilor (Geneza 1:1), după crearea Fiului și a Spiritului Sfânt (Proverbe 8:22-25; Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17; 1Ioan 2:13,14; Apocalipsa 3:14), cântau.

În Neemia 9:6 este scris: **„Tu, Doamne, numai Tu, ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor...și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta”,** astfel se sugerează, că atunci când au fost create **„cerurile”** (la plural) – Gen. 1:1, a fost create și ‘oștirea cerurilor’, adică creaturile cerești spirituale. În Geneza 1:1,2, se spune despre lucrarea creatoare a lui Dumnezeu din prima zi de creiere: **„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”,** și apoi imediat citim: **„Pământul era pustiu și gol”,** însă în v. 2 nu se face vreo mențiune la cer, cum că și el ar fi gol.

Starea nelocuibilă a pământului era diferită de cea a cerurilor unde Dumnezeu prin Fiul Său și Spiritul Sfânt, crease deja ființele îngerești și le încredințase diferite roluri și funcții. Lucrul acesta pare plauzibil când citim Iov 38:4-8: **„Unde erai tu [Iov] când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a Hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce Sunt sprijinite temeliile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?”**

Dacă îngerii numiți în această relatare: *fiii lui Dumnezeu* [comp. Cu Iov 1:6; 2:1] strigau de bucurie la fundarea pământului în prima zi de creiere, atunci este clar că îngerii au fost creați în prima zi de creiere în acel **„început”** descris în Geneza 1:1 atât de succint. În acel **„început”,** când Dumnezeu a adus în existență pe Cuvântul [Fiul lui Dumnezeu – 1Ioan 2:13,14; Proverbe 8:22-25; Coloseni 1:15-17; Apocalipsa 3:14], pe Spiritul Sfânt, alegerea sfinților și scrierea lor în cartea vieții cât și întocmirea planul de salvare (2Tesaloniceni 2:13; Efeseni 1:4; Apocalipsa 13:8), dar și crearea cerurilor [cerului spiritual și cerul fizic atmosfera, dar nu cosmosul cu stelele creat în ziua a patra – Geneza 1:14-18].

Unul din creaturile spirituale ce se ocupau cu cântarea, a fost Lucifer (Isaia 14:12-14, BCR n.s.). În Ezechiel 28:13-15, Lucifer era un

heruvim ocrotitor, și este descris astfel: „**Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine**”.

Iată slujba acestui heruvim la început înainte de cădere: „**timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut**”. O parte din serviciul său a fost să folosească instrumentele de muzică spre lauda lui Dumnezeu.

După căderea lui Lucifer, el a folosit cunoștința despre puterea muzicii, spre a duce în rătăcire omenirea. Muzica inspirată de el, nu mai lauda pe Dumnezeu, ci îi îndemna la păcat, la idolatrie, la practici imorale, la a promova alte valori (Exod 32:4-7).

Însă cerul nu a rămas fără cântăreți când Lucifer și o parte din îngeri au trecut de partea lui, există alți îngeri care îi aduc laudă neîncetat lui Dumnezeu. După înălțarea la cer a Domnului Iesus, unele din cântece îi sunt adresate Lui, și ne fiind o rivalitate între Tatăl și Fiul, cine cinstește pe Fiul, implicit Îl cinstește pe Tatăl (Ioan 5:23) care l-a făcut rege, Domn și Stăpân (Fapte 2:33,36; 5:31).

De pildă, cei 24 de bătrâni, îi cântă cu harpa Mielului, lui Iesus (Apocalipsa 5:8-10). Cei 144.000 răscumparați de pe pământ din neamul cel mare, cântau cu harpele o cântare nouă înaintea tronului (Apocalipsa 14:1-3). În Apocalipsa 15:2-4, cei care au biruit Fiara, cântă cu harpele cântarea lui Moise și cântarea Mielului.

În Apocalipsa 19:1-7, se prezintă o laudă a tuturor creaturilor fidele lui Dumnezeu, cuvântul Aleluia (Lăudați-l pe Iah¹³) se repetă de mai multe ori.

Concluzie: În cer se cântă cu instrumente, uneori se cântă pe grupuri, alteori toate creaturile fidele la sfârșitul lumii, alteori îngeri, alteori cei răscumparați de pe pământ.

c) Cum s-a manifestat acest dar în V.T. ?

¹³ Iah este prescurtarea lui Iehova numele lui Dumnezeu.

Acest dar s-a manifestat încă din V.T. în Exod 15:1-21; Judecători cap. 5; 1Samuel 10:5-13; 1Cronici 6:33,39,40; cap. 25; 2Cronici 20:21-23; 23:13.

În Exod 15:1-21, este un cântec probabil compus spontan, inițial cântat de bărbații lui Israel în frunte cu Moise, iar apoi ca continuare la cântec, Miriam, sora lui Moise cântând profetic la tamburină, urmată de toate femeile, au dansat spre lauda lui Iehova, și au continuat cântecul de laudă, care slăvea pe Dumnezeu pentru salvarea și izbăvirea supranaturală de la Marea Roșie, prin despărțirea în două a Mării Roșii și înecarea egiptenilor.

Ce este demn de remarcat, că compozitorii și conducătorii laudei, au fost Moise, cel mai mare profet, comparabil cu profetul Iesus (Deut. 18:15) și sora lui Miriam, descrisă ca fiind: **„prorociță”**, înțelegem că cântarea este indisolubil legată de profetie, nu numai ca călăuzire, ci ca cântare profetică, de laudare a lui Dumnezeu imediat după ce mâna Lui a lucrat, dar chiar mai mult decât atât, o călăuzire a instrumentului de acompaniere și a dansului făcut spre slava lui Dumnezeu.

Iată cât de complex este darul de muzică, și cât de complex este darul profetic!

În Judecători cap. 5 este o cântare profetică fascinantă, un studiu el ai poate să aducă multă zidire și descoperire: În v.20-23, sunt cele mai profunde și enigmatice, indicând lucruri pe care doar profeti pot știi, intervenția îngerilor (stelelor) și faptul că Îngerul lui Iehova blesteamă pe cei ce nu ies la luptă cu poporul lui Dumnezeu. Această cântare a fost cântată de prorocița Debora și de Barac, fiul lui Abinoam.

În 1Samuel 10:5-13, se arată schimbarea pe care Spiritul Sfânt a făcut-o inițial în Saul, care apoi a devenit rege în Israel. Saul trebuia să se întâlnească cu **„o ceată de proroci pogorându-se de pe înălțime, cu harpe, tamburine, flaute și lire înaintea lor și prorocind”**, între ei fiind Saul a prorocit și el și a fost schimbat.

Ceea ce este interesant din această relatare este că prorocia era însoțită de muzică, iar aceea muzică era profetică, venită prin inspirație (călăuzire) divină.

În 1Cronici ne este relatat, modul lui de organizare a profeților - cântăreți, în 1Cronici 25:1-8, unde se spune: **„David și căpeteniile oștirii au pus de o parte pentru slujbă pe aceia din fiii lui Asaf, Heman și Iedutun, care proroceau întovărășiți de arfă,**

de alăută și de chimvale. Și iată numărul celor ce aveau de îndeplinit lucrarea aceasta. Din fiii lui Asaf: Zacur, Iosif, Netania și Așareela, fiii lui Asaf, **sub cârmuirea lui Asaf, care prorocea după poruncile împăratului.** Din Iedutun, fiii lui Iedutun: Ghedalia, Teri, Isaia, Hașabia, Matitia și Șimei, șase, **sub cârmuirea tatălui lor Iedutun, care prorocea cu arfa, ca să laude și să mărească pe Domnul.** Din Heman, fiii lui Heman: Buchia, Matania, Uziel, Șebuel, Ierimot, Hanania, Hanani, Eliata, Ghidalti, Romamti-Ezer, Ioșbecaș, Maloti, Hotir, Mahaziot, toți fii ai lui Heman, **care era văzătorul împăratului, ca să descopere cuvintele lui Dumnezeu și să înalțe puterea Lui; Dumnezeu dăduse lui Heman patrusprezece fii și trei fete. Toți aceștia erau sub cârmuirea părinților lor pentru cântarea în Casa Domnului și aveau chimvale, alăute și arfe pentru slujba Casei lui Dumnezeu. Asaf, Iedutun și Heman lucrau sub poruncile împăratului. Erau în număr de două sute optzeci și opt, cuprinzându-se în acest număr și frații lor deprinși la cântarea Domnului, toți cei ce erau meșteri. Au tras la sorț pentru slujbele lor, mici și mari, învățători și ucenici”.**

Pe lângă preoți și leviți (1Cronici cap. 24), David a mai rânduit o altă categorie de slujitori la templu: profeți – cântăreți (1Cronici cap. 25). În aceste grupuri erau și începători și avansați, astfel responsabilitățile au fost diferite și funcțiile au fost diferite, după cum este scris: „**mici și mari, învățători și ucenici”.**

În v. 9-31, se prezintă familiile de cântăreți, în număr de 24, care urmau să slujească la casa lui Dumnezeu, probabil și aceștia slujeau după tiparul preoțesc, o familie de profeți – cântăreți, de două ori pe an, câte o săptămână de la sabat la sabat ca și preoți, urmând ca după cca. 6 luni să vină din nou la slujbă (1Cronici 9:25; 24:1-19; 2Cronici 23:8). Sensul cuvintelor: „**sub cârmuirea lui Asaf, care prorocea după poruncile împăratului...Asaf, Iedutun și Heman lucrau sub poruncile împăratului. Erau în număr de două sute optzeci și opt”**, este că Asaf și ceilalți toți profețeau după organizarea în serviciu făcută de regele David, nu mesajul profetic era sub poruncile sau îndrumarea regelui David, ci organizarea pe perioade de timp a grupurilor de profeți, era sub îndrumarea și poruncile regelui.

De aceea, Asaf plângea că nu locuiește permanent în casa lui Dumnezeu, unde vrabia și rândunica își făcea un cuib, o locuință

permanentă (Psalmul 84). El spune în Psalmul 84:2: „**Sufletul meu suspină și tânjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu!**” Iar în v.10: „**Căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății!**”

Unii creștinii nu prețuiesc închinarea, ei mai au încă harul de a merge de mai multe ori pe săptămână la casa lui Dumnezeu, pentru laudă și închinare, și nu o fac doar duminica, sau o fac spordic, cetele de profeți - cântăreți, mergeu două săptămâni pe an și tânjeau ca și Asaf după curțile lui Dumnezeu, în timp ce noi avem acces permanent la sfânta sfintelor, și mulți nu înțeleg și prețuiesc acest har, mai mult decât deosebit. Cetele de cântăreți aveau acces doar la curtea casei Domnului și erau și așa bucuroși, dacă ar fi fost continuu, dar ei mergeau doar două săptămâni pe an.

Revenind la textul de bază din 1Cronici 25:1-8, am observat că „**David și căpeteniile oștirii au pus de o parte pentru slujbă pe aceia din fiii lui Asaf, Heman și Iedutun, care prorocau întovărășiți de arfă, de alută și de chimvale...care prorocau cu arfa, ca să laude și să mărească pe Domnul... fii ai lui Heman, care era văzătorul împăratului, ca să descopere cuvintele lui Dumnezeu și să înalțe puterea Lui**”. Deci aceste 24 grupe de slujitori, profeteau cântece, cartea Psalmilor, parțial este scrisă de acești prin inspirație, și cel mai mult de regele David, care având acest dar, a avut autoritatea spirituală, pe lângă cea de rege să rânduiască acești profeți cântăreți.

Cartea Psalmilor, care este o carte de cântece. Numele inițial ebraic al cărții Psalmii este un cuvânt care înseamnă „*cântări de laudă*”, o descriere potrivită pentru conținut. Cartea este compusă dintr-o colecție de cântări de laudă pentru Dumnezeu. Numele de Psalmii, pe care a primit-o de la traducerea greacă Septuaginta (LXX), înseamnă „*cântări*”. În limba greacă, cuvântul „psalm” înseamnă o cântare cu acompaniament instrumental. De aceea, numele obișnuit ne lămurește mai mult asupra formei decât asupra conținutului cărții. Este vorba de o colecție de o sută cincizeci de cântări diferite, majoritatea fiind cântări de laudă.

Psalmii conțin multe profeții despre Mesia, profeții date de profeții – cântăreți, care la început au fost rânduiri de David.

Profeția lor era „ca să laude și să mărească pe Domnul [„Iehova” SS 1874]”, și „văzătorul împăratului, ca să descopere cuvintele lui Dumnezeu și să înalțe puterea Lui”.

Acest grup de cântăreți, foloseau următoarele instrumente: harfă, alăută și chimvalul.

Din păcate cea mai mare parte din muzica actuală care se pretinde a fi creștină, nu vine în urma acestui dar de muzică profetic, ci din fire. Apoi în multe cazuri: unul compune, altul cântă la instrument, altul cântă cu gura, și nu este o cântare profetică care să conțină predicții în ce privește viitorul, să atragă Spiritul profetic peste adunare, ci mai mult o parte din muzică încântă firea, sau accentul este pe o muzică perfectă ca la conservator. Darul natural este de multe ori pus deasupra darului spiritual de muzică.

Noi nu avem nevoie doar ca cineva să cânte, să umple timpul din program, ci avem nevoie să aducă prezența lui Dumnezeu prin cântec, să mântuiască oameni prin cântec, să vindece prin cântec să elibereze de demoni prin cântec, să dea profeții prin cântec, etc. Și exemple de astfel de slujiri profetice prin cântec sunt mai multe în V.T. după cum vom vedea.

O și cât de mult avem nevoie de muzică profetică, ridică *Doamne te rugăm* **profeți – cântăreți, în Numele lui Iesus. Amen.**

În 2Cronici 20:21,22, se descrie cum acest dar exercitat, a făcut ca Dumnezeu să intervină, și a scăpat poporul Israel: „**Apoi în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” În clipa când au început cântările și laudele. Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuti**”.

Iată cât de mult avem nevoie de acest dar, de cântăreți sfinți cu curaj care merg în față și Îl laudă pe Dumnezeu în ciuda pericolelor cu credință și curaj, și atunci Domnul intervine. *O Doamne Iesuse trimite din nou acest dar prin Spiritul Sfânt poporului Tău, amin.*

d) Cum s-a manifestat acest dar în N.T. ?

Acest dar s-a manifestat în N.T. în special prin cântarea cu gura, atât cântată în comun ca adunare.

Domnul Iesus a cântat un psalm din Psalmii Hallel – Psalmii 11-113, 115-117, Domnul Iesus cu cei 11 discipoli la cina Domnească (Matei 26:30; Marcu 14:26).

Și în epistole este redată slujirea individuală a fraților care cu ajutorul psalmilor, cântări de laudă și spirituală, să aducă: sfătuire, învățare și încurajare prin cântare (Efeseni 5:18,19; Coloseni 3:16), sau a slujirii individuale ca cântec în alte limbi (1Corinteni 14:15,16), fie este redată și slujirea a unui grup mai mic de doi (Fapte 16:25).

Pe lângă cântarea Psalimilor, creștinii au inventat cântece, un astfel de cântec este redat fragmentar probabil în Efeseni 5:14: **„De aceea zice: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina.”**

O problemă ridicată de unii, este folosirea instrumentelor, dacă în V.T. ele apăreau, în slujirea creștină nu sunt menționate. De aici, unii consideră că este greșit ca creștinii să fie acompaniați de instrumente. Însă în N.T. sunt doar câteva mici referiri, la cântare, apoi instrumentele nu sunt interzise în închinare, închinarea și lauda din cer are instrumente (Apocalipsa 5:8-10), dacă creștinii care vor ajunge în cer, vor cânta acolo cu instrumente, de ce aici pe pământ să nu cânte (Apocalipsa 14:2,3; 15:2-4)?

În plus, nicăieri în N.T. nu ni se spune că ar fi păcat sau neplăcut Domnului să cântăm și cu instrumente.

e) Care sunt cele două tipuri de cântece ale N.T. ?

Cântările sunt o parte integrantă a închinării noastre, acestea au făcut parte din cult și în Vechiul Legământ (2samuel 6:5; 1Cronici 23:5; 15:22; 16:5,6; 25:1-7), și fac parte și în Noul Legământ (Efeseni 5:18,19).

Conform afirmațiilor N.T. cântările trebuie să fie **cântece de laudă**, care îi laudă pe Dumnezeu Tatăl și pe Domnul Iesus Christos și sa le aducă lor onoare și glorie (Psalmul 149:1; Ioan 5:23; Apocalipsa 5:9,12,13; 15:3,4), fie pot fi **cântece spirituale** care evoca relatări biblice sau alte lucruri din viața credinciosului (Exod 15:1-21; Psalmii 51;73; etc.).

f) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul principal al acestui dar, este să-l laude, binecuvânteze, cinstească, slăvească, glorifice, înalțe pe Dumnezeu (Psalmul 34:1-3; 69:30; 142:7).

Un al doilea scop pentru oameni, cântarea poate aduce bucurie, înviorare, profeție prin cântare, sau profeție primită datorită cântării, cântarea atrage prezența lui Dumnezeu, cântarea poate aduce învățătură și sfătuire, încurajare și mângâiere.

Un al treilea scop, cântarea alungă demonii și poate da biruință în războiul spiritual.

g) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Toți creștini pot cânta și au datoria să-l slăvească pe Dumnezeu, însă cei ce au primit darul de a cânta, trebuie să aibă o viață curată, sfântă, ei trebuie să fie umili, ca să nu pătească ca diavolul.

Ei trebuie să fie oameni ai rugăciunii, care stau mult în prezența lui Dumnezeu, care atunci când se ridică să cânte prezența și gloria lui Dumnezeu să se reverse peste adunare.

De asemenea, nu este suficient să știi să cânti cu gura și la instrument(e), e nevoie să cauți călăuzirea lui Dumnezeu. Am cunoscut frați cu un evident dar de muzică, își atingeau inima prin muzică, dar nu avea călăuzire, prin călăuzire puterea muzicii crește, căci vei cânta cântarea pe care Spiritul Sfânt vrea să o cânti.

Chiar dacă este nevoie de timp pentru exerciții, repetiții, a compune cântece noi, acel creștin trebuie să înțeleagă, că viața de creștin nu înseamnă a sta doar cu instrumentul în mână, ci înseamnă și disciplinele spirituale de care trebuie să-și facă timp.

Cei ce cântă prin Spiritul au calitatea de oameni sensibili în Spiritul lor, cu darul profeției, care cu adevărat dorește să zidească adunarea prin cântare.

h) Cum, unde, cum și când pot sluji cântăreți?

Creștinii cu acest dar pot sluji cu cântece, individual ca mădulare (Efeseni 5:18-20), sau prin cântece și acompaniament, în formațiile muzicale ale adunării, în conducerea și acompaniamentul cântărilor la care totată adunarea ca corp al lui Christos, cântă.

În intonarea cântărilor pot fi implicate instrumente muzicale diverse (2Cronici 34:12), și pot fi cântate de toți participanții la o adunare (Exod 15:1; Psalmul 34:3; Marcu 14:26), poate fi implicat doar un grup dintr-o adunare (1Samuel 18:7; Judecători 5:1; Exod 15:20; Fapte

16:25), sau poate cânta doar o singură persoană (1Corinteni 16:15; Coloseni 3:16). Acestea se pot cânta oriunde nu numai la întrunirile creștine (Psalmul capitolele: 149,150).

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că are acest dar și această lucrare în adunare.

24) DARUL RUGĂCIUNII

a) Ce este darul rugăciunii?

Darul rugăciunii este capacitatea dăruită de Dumnezeu prin Spiritul, prin care un membru al corpului lui Christos, în mod regulat și pentru perioade de timp consistente, se dedică rugăciunii pentru ținte precise, și ca urmare, acesta experimentează intervenția lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile sale.

Fiecare creștin trebuie să fie un om al rugăciunii, dar cei cu acest dar, își petrec mult mai mult timp în rugăciune, făcând din aceasta un mijloc de slujire. Acești credincioși pot conduce grupe de rugăciune.

Acest dar, vine în urma primirii *spiritului de rugăciune*, în Zaharia 12:9,10, se spune: **„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut”**.

În acest text este vorba de ziua de mânie a lui Dumnezeu când Dumnezeu va turna peste Israel, un Spirit de îndurare și rugăciune, și ca urmare acești își vor întoarce privirile spre Mesia străpuns, vor conștientiza că Acesta este Christos al creștinilor, străpuns de ei prin romani, și vor plânge și se vor căi de păcat.

Cu siguranță că acest Spirit de îndurare și rugăciune poate fi trimis actualmente peste creștini, căci Spiritul de îndurare și rugăciune este un Spirit derivat din Spiritul Sfânt. Lucrarea acestui Spirit este de a înmuia inimile, a duce la căință, și a primi o putere mare în rugăciune, atât pentru a face rugăciuni calitative cât și cantitative.

Darul rugăciunii poate implica mijlocirea pentru alții, și implicit este înrudit cu darul mijlocirii, dar după cum vedem în text poate fi vorba și de rugăciunea pentru sine, cu scop de revelație, căință, salvare, izbăvire de pericol, o stăruință atât pentru o mântuire spirituală cât și

fizică, o rugăciune intensă cu lacrimi de pocăință, ca și atunci când „plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut”.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul acestui dar este puterea în rugăciune, a avea o rugăciune intensă, mișcătoare, o rugăciune ce poate da: revelație și înțelepciune (Fapte 22:17,18; Iacob 1:5), ce poate da căință la inimi împietrite, și cât de împietrite au fost inimile evreilor care timp de două mii de ani nu au vrut să accepte că Iesus este Mesia, însă turnarea spiritului de îndurare și rugăciune, i-a făcut să-și îndrepte privirile spre Cel străpuns și să plângă conștientizând fapta lor gravă, uciderea lui Mesia de către ei.

Rolul acestui dar poate fi pentru un individ sau pentru un grup cu scopul de însufleții rugăciunea, de a o aprinde, ca prin rugăciune să primim o dezpietrire a inimi.

Totți creștinii avem nevoie de Spiritul de îndurare și rugăciune, dar unii care au darul rugăciunii, primesc mai des puterea de rugăciune și la o intensitate mai mare, ei se roagă mai mult prin Spiritul, și aceasta poate duce la primirea altor daruri spirituale: darul mijlocirii, al profeției, vorbirea în alte limbi.

Cu toți trebuie să stăruim în rugăciune, dar doar unii creștini pot fi numiți oameni ai rugăciunii.

c) Ce calitate are creștinul care are acest dar?

Calitatea creștinului cu acest dar, este că el se roagă, se roagă cu Spiritul dar și cu mintea, din inimă, se roagă cantitativ și calitativ, el este un om al rugăciunii, el este smerit, are o relație cu Dumnezeu puternică, aude vocea lui Dumnezeu, umblă în Spiritul, ascultă de îndemnul Spiritului.

Există creștini care cel mai mult se zidesc, se hrănesc, se întăresc prin cântare, am cunoscut astfel de frați și surori, alții sunt întăriți cel mai mult prin post, am cunoscut o persoană și Domnul mi-a dat o viziune cum într-adevăr, acest om este întărit și se înalță spiritual cel mai mult prin post, iar am cunoscut un tânăr care este hrănit și întărit cel mai mult prin meditare asupra Scripturii, însă creștinii care au acest dar al rugăciunii, sunt zidiți, hrăniți și întăriți prin rugăciune.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că acest frate are acest dar și această lucrare în adunare,

conducerea adunării, îl poate pune să conducă ora de rugăciune în adunare, sau în anumite momente să dea îndemnuri pentru rugăciune în timpul programului de adunare, etc.

25) DARUL MIJLOCIRII ÎN RUGĂCIUNE

a) Ce este darul mijlocirii în rugăciune?

Darul mijlocirii, este darul conform căreia primești o manifestare a Spiritului care te îndeamnă în a mijloci pentru alții stăruitor, din inimă, cu lacrimi și cu o intensitate mare, simțind această chemare la mijlocire, ca o povară, o chemare. Spiritul de multe ori te va trezi noaptea pentru a mijloci, uneori în mijlocire este spiritul urgenței, dar totdeauna este inima lui Dumnezeu pentru oameni, pe care o primește și mijlocitorul. Pe măsură ce Spiritul Sfânt preia controlul, începi să simți așa cum Dumnezeu simte. Începi să vezi lucrurile din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Începi să simți pentru oameni așa cum Dumnezeu simte pentru ei și vei începe să plângi în locul lor.

Mijlocirea prin Spiritul, poate fi definită ca o rugăciune sfântă, încrezătoare, stăruitoare prin care cineva pledează la Dumnezeu în favoarea altuia sau altora care au nevoie cu disperare de intervenția lui Dumnezeu, înseamnă a sta în spărtură.

Dumnezeu spune în Ezechiel 22:30: „**Caut printre ei un om care să înalte un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!**” (Vezi Psalmul 106:23).

Mijlocitorul este mediator care se interpune între cele două părți. Cuvântul „**intercedere**” în greaca adică „*mijlocire*” separat în doua inter / cede înseamnă a se interpune, și mijlocitori se interpun între om și Dumnezeu, așa cum s-a interpus Moise între Israel și mânia lui Dumnezeu sau între om și Vrășmaș, împotriva căruia ne folosim autoritatea noastră în Christos.

Mijlocirea poate veni de la Spiritul Sfânt, sau tu singur te poți decide să mijlocești, dar aceasta nu este darul mijlocirii dar uneori ea poate atrage în rugăciune, rugăciunea de mijlocire a Spiritului Sfânt. Mijlocirea inițiată de tine, în anumite cazuri poate fi greșită, rugându-te pentru cine Dumnezeu nu ar dori să te rogi (Psalmul 35:13; Ieremia 7:16; 11:14; 14:11; 1Ioan 5:16). Doar dacă este inițiată de Spiritul, continuată și sfârșită în Spiritul, ea va fi după voia lui Dumnezeu.

b) Exemple de mijlociri și mijlocitori în rugăciune

În Biblie găsim mijlocirea lui Christos și a Spiritul Sfânt și a numeroșilor bărbați și femei evlavioși (oase) aflați atât în V.T. cât și în N.T.

În timpul lucrării sale pământești, Iesus s-a rugat pentru mulțimile pe care El a venit să le caute și să le mântuiască (Luca 19 :10). El a plâns cu inima îndurerată din cauza cetății Ierusalimului (Luca 19 :41). El s-a rugat chiar și pentru vrășmașii Săi în timp ce atârna pe cruce (Luca 23 :34).

Iesus acum mijlocește pentru noi înaintea tronului lui Dumnezeu (Romani 8 :34; Evrei 7 :25 ;9 :24). Pentru acest motiv Ioan îl numește pe Iesus „**Mijlocitorul**” nostru la Tatăl adică unul care apară cauza noastră (1Ioan 2:1).

Fără harul, îndurarea și ajutorul Său, fără mijlocirea Sa pentru noi, noi am fi despărțiți de Dumnezeu și am deveni din nou înrobiți de păcat.

În mijlocire este implicat și Spiritul Sfânt, Pavel afirmă: „**căci nu știm cum se ne rugăm, dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite**” (Romani 8 :26). Spiritul Sfânt mijlocește, după voia lui Dumnezeu (Romani 8:27).

Biblia se referă adesea la rugăciunile de mijlocire ale credincioșilor și consemnează numeroase exemple de rugăciuni remarcabile, puternice.

În Vechiul Testament, conducătorii poporului lui Dumnezeu, cum ar fi bunăoară Regii (1Cronici 21:17; 2Cronici 6:14-42), profeții (1Regi 18:41-45; Daniel cap.9) preoții (Ezra 9:5-15; Ioel 1:13; 2:17-18), trebuiau să deschidă calea de rugăciune în mijlocire pentru popor.

Exemple minunate de rugăciune în V.T. includ rugăciunile lui Avraam pentru Ismael (Geneza 17:18) și pentru Sodoma și Gomora (Geneza 18:23-32); a lui David pentru fiul său (2Samuel 12:16, 1Cronici 29:19) ale lui Iov pentru copiii săi (Iov 1:5).

În viața lui Moise noi vedem cel mai bun exemplu al puterii rugăciuni de mijlocire. Cu diferite prilejuri el s-a rugat intens ca Dumnezeu să schimbe voia sa declarată, chiar după ce Dumnezeu îi spusese deja lui Moise direcția acțiunii Sale. De exemplu, după ce Israelii sau răzvrătit împotriva lui Iehova și au refuzat să intre în Canaan, Dumnezeu i-a spus lui Moise ca El îi va nimici; și că va face din Moise un neam mai mare (Numeri 14:13-19). La încheierea

rugăciunii sale, Dumnezeu a zis, iert cum ai cerut (Numeri 14:20; vezi și Exod 32:11-14; Numeri 11:2; 12 :13; 21:7; 27:5).

Alți mijlocitori din V.T. sunt: Ilie (1Împărăți 18:21-46; Iacob 5:16-18); Neemia (Neemia 1:3-11). Rugăciunea lui Daniel din Daniel cap.9, este o rugăciune cu caracter de mijlocire, deoarece el se roagă cu sinceritate pentru restaurarea Ierusalimului și în favoarea întregului popor.

Noul Testament prezintă chiar mai multe exemple de rugăciuni de mijlocire. Părinți și alți oameni au mijlocit în favoare a celor dragi. Părinți au insistat pe lângă Iesus ca sa le vindece copiii bolnavi (Marcu 5:22-43; Ioan 4:47-53). Un grup de mame i-au cerut lui Iesus ca sa le binecuvânteze copiii (Marcu10:13); un om a mijlocit pentru robul său, ca să fie vindecat (Matei 8:6-13); mama lui Iacob și Ioan au mijlocit pe lângă Iesus în favoarea acestora (Matei 20:20-21).

Biserica nou testamentală a mijlocit pentru diverse persoane, exemple găsim în: Fapte 13:3; 12 :5,12; Iacob 5:14,16; Evrei 13:18-19; 1Timotei 2:1-3.

Apostolul Pavel a mijlocit pentru copiii lui spirituali (Efeseni 1:15-20; Filipeni 1:9-11; Coloseni 1:9-11). Apostolul Pavel a fost cu siguranță un om al mijlocirii, a avut acest dar, după cum vă puteți da seama din referințele la mijlocirea lui:

1Corinteni 1:4: „**Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos**”.

1Tesaloniceni 1:2: „**Mulțămim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți pe care vă pomenim necurmat în rugăciunile noastre**”.

2Tesaloniceni 1:3: „**Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentru că credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia din voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult**”.

2Tesaloniceni 2:13: „**Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului**”.

Filimon 1:4: „**Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele**”.

2Timotei 1:3: „**Mulțumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc cu un cuget curat, din moși strămoși, că neîntrerupt te pomenesc în rugăciunile mele, zi și noapte**”.

Și probabil și Epafra a avut darul mijlocirii, observați:

Coloseni 4:12: „**Epafra, care este dintr-ai voștri, vă trimite sănătate. El, rob al lui Hristos, totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca, desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruiiți în voia lui Dumnezeu**”.

c) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul acestui dar este de a da putere, autoritate, călăuzire, o inimă pentru oameni sau frați și surori în nevoie, noi putem mijloci și fără darul acesta, dar darul acesta amplifică puterea de mijlocire, el este legat de daruri ca limbi și profeție.

Acest dar, aproape te face să nu te mai oprești în a mijloci pentru oameni, adunări, orașe, țări, etc.

Acum câțiva ani am primit acest dar pentru un timp, și îmi aduc aminte că Spiritul Sfânt mă trezea noaptea și îmi aducea aminte cauze de rugăciune, mă puteam ruga cum nu m-am rugat niciodată pentru oameni, plângeam, aveam o dragoste nepământească pentru oameni, îi iubeam prin Spiritul cu o dragoste divină, simțeam alături de ei, doream izbăvirea lor, ajutarea lor, primeam descoperiri, profeții, vedeam spirite demonice care se luptă contra lor, uneori mijlocirea este o luptă pentru suflete sau alte obiective, este o luptă cu demonii, cu somnul, cu oboseala, este puterea lui Dumnezeu de a salva prin rugăciune, este plâns, geamăt, ți se rupe inima, simți inima lui Dumnezeu pentru acei oameni.

Mai târziu am fost într-un grup de mijlocire, care a ținut câteva luni, obiectivul principal era mijlocirea pentru oraș ca Dumnezeu să aducă trezire, un frate coordona grupul numit de păstor, dar din păcate dacă la început au venit mulți frați, în timp ei au plecat, dându-și seama că nu au acest dar, mulți se rugau dar fără călăuzire, niciodată nu aveau nici o descoperire sau profeție, fără dar, fără a simți inima lui Dumnezeu, la sfârșit am rămas doar doi, singuri care aveam cu adevărat darul, am primit profeții pentru oraș. Astfel toți creștinii pot mijlocii dar nu toți au darul.

Scopul și rolul acestui dar, este să completeze slaba rugăciune a altora în harul lui Dumnezeu, sau a celor ce au căzut sau au devenit căldicei, să ajute lucrătorii în câmplul de lucru, misionarii, copiii spirituali, cei începători în Christos, și toate categoriile de creștinii pot fi ajutați prin acest dar.

Există multe mărturisiri cum misionari au fost scăpați de sălbatici, boli, pericole, curse, prin darul mijlocirii.

În numeroasele rugăciuni de mijlocire din Scriptură, sfinții temători de Dumnezeu au intervenit pe lângă El ca să abată judecata Sa, ca să restaureze poporul sau să izbăvească din pericol, să binecuvânteze poporul, sau Mijlocitorii sau rugat de asemenea să fie trimis Spiritul Sfânt, pentru vindecare, pentru iertarea păcatelor, pentru abilitatea oamenilor de a conduce bine, pentru creșterea creștinismului, pentru pastori eficienți, pentru mântuirea altora, pentru ca popoarele să îl laude pe Dumnezeu. (Coloseni 1:9-14; 1Cronici 4:10).

d) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Acel creștin are o inimă pentru oameni, simte alături de alții (empatia), este smerit și are anumite daruri ce îl pot ajuta în mijlocire, cum ar fi: darul profeției, a avea viziuni cu acest dar al profeției pentru a vizualiza starea persoanei pentru care mijlocești cât și a vedea spiritele rele pentru a lupta contra lor.

Este foarte important ca mijlocitorii să se păstreze, smeriți, umili și modești, să înțeleagă că darul primit este prin har, nu prin merite, și de asemenea, dacă au întruniri de mijlocire separate de întrunirile adunării, să aibă grijă să se păstreze loiali adunării din care fac parte ca întrunirile lor să nu fie de bârfă, a vorbi ce nu vorbim în adunare, a nu încerca o ruptură a adunării că conducerea nu este așa profetică cum vrem noi, etc.

Spun astea căci am cunoscut un caz concret în care vrășmașul prin mândria mijlocitorilor au dus o biserica la diviziune și ruină.

Iesus a plătit prețul pentru a fi eliberați, vindecați și a avea prezența Spiritului Sfânt în permanență. Dumnezeu te caută pe tine pentru a sta în spărtură (Geneza 1:28; Psalmul 115:16). Pentru a mijloci pentru ceva sau cineva trebuie să ți se dea și autoritate, Iesus ți-a dat autoritate pentru ca ești născut din nou și trebuie să folosești această autoritate în numele lui Iesus Christos (Isaia 45:23; Efeseni 1:19; Filipeni 2:10; Luca 10:19; Romani 16:19-20). Prin aceste versete putem vedea că avem autoritate, putem lega puterile întunericului, dar aceasta nu înseamnă să ne batem joc de Diavol (comp. cu Iuda 8-10). Prin această autoritate legăm spiritele întunericului, noi nu luptăm împotriva cărnii și a sângelui (2Cronici 20 tot cap.), însă trebuie să auzim de la Dumnezeu înainte de a face ceva prin credință (comp. Romani 10:17 cu 14:22,23), de a mijloci și a face război

spiritual (1Timotei 2:1-4), numai daca stăm și trăim sub principiile lui Dumnezeu, suntem protejați când folosim acest dar al mijlociri. Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

26) DARUL FRICII SĂNĂTOASE DE DUMNEZEU

a) Ce este darul fricii de Dumnezeu?

Darul fricii de Iehova (YHWH), este manifestarea Spiritului Sfânt din tine, care aduce o teamă sănătoasă de Dumnezeu în tine. Există și o frică naturală, omenească, dar și una venită de la Spiritul Sfânt.

În Evrei 12:28, se spune: **„Fiindcă am primit, o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică”**. Iată respectul și frica sunt asociate în slujirea noastră sfântă față de Dumnezeu.

Frica de Dumnezeu este o frică de pedeapsa lui Dumnezeu (Iov 31:23). Frica sau teama de Dumnezeu, este urărea răului (Iov 28:28; Proverbe 8:13), abaterea de la rău (Proverbe 16:6), este începutul înțelepciunii (Proverbe 9:10), este școala înțelepciunii (Proverbe 15:33).

Dar de unde ar reieși din Biblie, că frica de Dumnezeu ar fi un dar?

În Isaia 11:2, se spune: **„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul”**. Iată profetul Isaia vorbește de un Spirit de frică derivat din Spiritul Sfânt.

Această profeție se aplică la Christos (vezi contextul Isaia cap. 11), peste El a fost Spiritul de frică de Iehova.

Un alt text este, Ieremia 32:40: **„Voi încheia cu ei un legământ veșnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine și le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine”**. Iată frica de Dumnezeu pusă în inimile oamenilor cu siguranță prin Spiritul Său.

Un părinte al bisericii și apologet care apăra creștinismul, pe nume: Iustian Martirul (cca. 100-165 d.Ch.), a scris în lucrarea: **„Dialogul cu Iudeul Tryfon”**, o listă de daruri, la capitolul XXXIX: *„căci unul i-a duhul înțelepciunii, altul pe al tăriei, altul pe al vindecării, altul*

al cunoașterii de mai-nainte, altul al învățăturii, iar altul al temerii de Dumnezeu". [sublinierea îmi aparține].

Acest creștin de la jumătatea sec. II d.Ch. confirmă că acest Spirit de temere de Dumnezeu, lucra încă în timpul lui ca dar al Spiritului Sfânt.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

După cum darul credinței însuflă, întărește credința, dă o credință supranaturală, în mod asemănător, darul frici de Iehova, este darul prin care un frate mai mult ca alții are această teamă de Dumnezeu, această reverență și respect, și acest frate sau soră sunt exemple pentru adunare în ce privește teama, ei având teamă de Dumnezeu, vor asculta și vor face întocmai ca și Iesus.

Domnul Iesus cu exemplul Lui ne zidește, ne încurajează, și ne motivează să ascultăm și să împlinim mai mult Cuvântul lui Dumnezeu. Oamenii cu acest dar vor fi lumini, în adunare, modele, exemple de urmat, ei vor fi conștincioși în toate, ajutorarea celor săraci, ospitalitatea față de frații călători, apostoli, lucrători, etc.

Ei vor fi exemple în trăirea vieți practice pentru alții, ei vor veni mai repede la adunare, vor ajuta la curățenia locașului de închinare, în viața morală vor fi exemple, dar mai mult decât atât, acest dar va fi rampa de lansare pentru folosirea corectă a altor daruri ca: darul învățării, ajutorarea, milostenia, dărnicia, prorocia, acești frați și surori vor exercita darurile spre zidirea adunării nu pentru câtig sau pentru faimă.

Cineva ar putea întreba, cu ce zidește corpul lui Christos, pe frați acest dar, doar cu un exemplu de viață trăită în frică de Dumnezeu?

Răspunsul este NU, frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii, ea aduce cunoștință, înțelepciune și învățătură (Psalmi 111:10; Proverbe 1:7; 2:5; 9:10), sfințenie și curăție (2Corinteni 7:1; Efeseni 6:5), frica de Domnul, ne face să înduplecăm pe oameni (2Corinteni 5:11), pe frați ai îndemna și a le încredința adevăruri, iar la cei din lume evanghelia salvării.

Iată darul fricii de Iehova, ne face să avem o frică puternică de Dumnezeu, această frică în viața de zi cu zi, ne aduce înțelepciune, cunoștință, cu care îi putem învăța pe alții, ne face să trecem la acțiune pentru a îndupleca pe oameni, ne îndeamnă la milostenie, ospitalitate, la dărnicie ca Iov care a spus: „**Dacă n-am dat săracilor**

ce-mi cereau, dacă am făcut să se topească de plâns ochii văduvei, dacă mi-am mâncat singur pâinea, fără ca orfanul să-și fi avut și el partea lui din ea, eu, care din tinerețe l-am crescut ca un tată, eu, care de la naștere am sprijinit pe văduvă; dacă am văzut pe cel nenorocit ducând lipsă de haine, pe cel lipsit neavând învelitoare, fără ca inima lui să mă fi binecuvântat, fără să fi fost încălzit de lâna mieilor mei; dacă am ridicat mâna împotriva orfanului, pentru că mă simțeam sprijinit de judecători; atunci, să mi se dezlipească umărul de la încheietură, să-mi cadă brațul și să se sfărâme! Căci mă temeam de pedeapsa lui Dumnezeu și nu puteam lucra astfel din pricina măreției Lui...Dacă m-am bucurat de nenorocirea vrăjmașului meu, dacă am sărit de bucurie când l-a atins nenorocirea, eu, care n-am dat voie limbii mele să păcătuiască, să-i ceară moartea cu blestem; dacă nu ziceau oamenii din cortul meu: „Unde este cel ce nu s-a săturat din carnea lui?” Dacă petrecea străinul noaptea afară, dacă nu mi-aș fi deschis ușa să intre călătorul...” (Iov 31:16-34).

Iată teama lui Dumnezeu care era în Iov (Iov 1:1), l-a determinat la iubire, la a ajuta: orfanul, văduva, săracul și străinul, mai putem spune că acest dar nu zidește când Iov nu a lăsat nici o categorie să sufere de foame de frig, când și în prezent un frate sau soră cu acest dar poate sluji în diferite domenii datorită fricii de Dumnezeu s-au motivat de această teamă de Dumnezeu care te îndeamnă la ascultare.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Calitățile creștinilor cu acest dar pot fi: evlavia, smerenia, modestia, teama de Dumnezeu.

Teamă sau frica de Domnul, este *asociată* cu: învățarea legii lui Dumnezeu și împlinirea ei din inimă (Deuteronomul 4:10; 5:29; 17:19; 31:12); a umbla în căile lui Dumnezeu (2Cronici 6:31), cu fericirea celor ce se tem (Ieremia 32:39), este asociată cu credința și curăția de inimă (2Cronici 19:9). Este opusul îngâmfwării (Deuteronomul 17:13), nelegiurii (Deuteronomul 13:11; 2Cronici 19:7); fica de Iehova te face să urăști răul; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă (Proverbe 8:13).

Darul fricii de Iehova este în simbioză cu alte daruri, și se manifestă în diferite feluri ca: milostenie, dărnicie, ospitalitate, cunoștință, înțelepciune, etc.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar, va considera că acest frate sau soră, are acest dar al fricii de Iehova, fiind peste acel creștin, nu doar o teamă naturală de Dumnezeu, ci o teamă supranaturală prin Spiritul de cunoștință și de frică de Iehova.

27) EXORCIZĂRII, SAU DARUL SCOATERII DEMONILOR

a) Ce este darul exorcizării?

Darul exorcizării este manifestarea Spiritului Sfânt care aduce în credincios puterea de a scoate demonii. Orice creștin are autoritatea de a scoate demoni, fiind în Christos deasupra oricărei puteri, autorități, domni și conduceri (Efeseni 1:20,21; 2:5,6; Marcu 16:17,18).

Însă cel cu darul exorcizării are atât iscusința cât o autoritate mai mare datorită darului de a scoate demonii.

Unii interpretează că scoaterea demonilor face parte din darul vindecării, chiar dacă darul vindecării implică: expulzarea lor, dar această acțiune este indirectă ca urmare a vindecării (Luca 4:40,41). Adică creștinul cu darul vindecărilor prin Spiritul Sfânt vindecă, și aceea vindecare duce și la expulzare, în modul indirect și implicit.

Pe când darul exorcizării scoate demonii în mod direct, vindecarea poate avea loc ca efect al acestei lucrări, deci vindecarea la acest dar poate fi indirectă, pe când exorcizarea este directă.

Vedem că scoaterea unui demon poate aduce vindecare din Luca 11:14, unde se spune: **„Isus a scos dintr-un bolnav un drac, care era mut. După ce a ieșit, dracul, mutul a grăit și noroadele s-au mirat”**.

Uneori boala este din cauză demonică, atunci vindecarea duce la plecarea demonului, sau exorcizarea, scoterea demonului duce la vindecare ca mai sus.

În Biblie, vindecarea este distinctă de exorcizare, atunci când Domnul a trimis pe cei 12 discipoli, El le-a dat acest dar, această autoritate, care i-a făcut din oameni simpli, din pesacari oameni cu autoritate peste spirite, căci Iesus le dat această autoritate ca:

„să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință”. Iar în v.8 se repetă această diferențiere: **„Vindecăți pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii**. Fără plată ați primit, fără plată să

dați” (Matei 10:1,8). Această diferențiere între vindecare și exorcizare apare și la Marcu 6:12,13 și la Luca 9:1.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul acestui dar este să expulzeze demonii din oameni, este clar, indiferent de cât timp sunt într-un om demonii, sau câți sunt, sau de ce tip sunt. Dacă este voia lui Dumnezeu, fratele cu acest dar, va putea să-i scoată.

Binențeles uneori nu va fi ușor, ci va fi o luptă obositoare atât pentru cel ce exorcizează, cât și pentru cel demonizat care este exorcizat. Uneori expulzarea nu va fi instantaneu, ci după multă luptă, uneori eliberarea va fi progresivă, va fi un proces, alteori demonii vor pleca imediat.

Binențeles că în această lucrare depinde de câți demoni sunt, ce soi de demoni sunt, de cât timp locuiesc în omul gazdă, demonizat, și de mărimea darului sau intensitatea darului de exorcizare, de cunoștințele care le are, de experiența, înțelepciunea sau alte daruri ajutătoare.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Calitățile creștinului cu darul exorcizării, sunt: o bună relație cu Dumnezeu, o cunoaștere a poziției și autorității lui în Christos, postul și rugăciunea ca discipline intense în viața lui, are și alte calități ca milă și îndurare față de oameni înrobiți de puterea satanei, el are o inimă pentru oameni demonizați și dorește eliberarea lor, datorită îndurării și pentru că simte alături de cei în suferință.

Pe lângă darul exorcizării mai are și alte daruri ca: vorbire în limbi, deosebirea spiritelor, profeția, dezvăluirea, cuvântul de cunoștință, puterea de a face minuni, cuvântul de înțelepciune, acest creștin poate fi proroc, cu siguranță nu poți exorciza fără înștințare și descoperire: *cum să faci, câți demoni sunt, care metodă va da rezultate în acest caz*, etc. Și toate acestea se primesc doar de la Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, printr-un dar ca: profeția, dezvăluirea, cuvântul de cunoștință, etc.

Adunarea văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că acel frate sau soră, are acest dar și această lucrare în adunare.

28) DARUL DE A FI MARTIR

a) Ce este darul martirajului?

Darul martiriului este capacitatea spirituală dăruită de Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, datorită căreia un membru al corpului lui Christos este împuternicit să sufere persecuția pentru Christos, ba chiar să moară, într-un mod senin și plin de pace, prin care adunarea (biserica) este întărită și Numele lui Dumnezeu proslăvit.

Adunarea are nevoie de acest dar în mod special în vremuri grele. Prin exemplul persoanelor ce au acest dar, biserica se va întări și va urma fi stimulată să-i urmeze. Tot de ei are nevoie lumea necreștină, pentru a fi atrasă spre Christos.

Mereu Dumnezeu ne uimește cu înțelepciunea Lui și, în special, cu răbdarea Lui, răbdare pe care a dăruit-o și unora dintre sfinții Săi.

Tertulian spunea că „*sângele martirilor este sămânța creștinilor*”, tocmai datorită faptului că cei care mureau, mărturiseau în același timp și convingerea pentru care se jertfeau. În acest fel, ei aduceau slavă lui Dumnezeu și le demonstau celor prezenți, prin seninătatea din fața morții, că viața aceasta pământească nu este decât un fel de anticameră a adevăratei existențe – cea în comuniunea cu Dumnezeu. Mulți oameni au devenit creștini fiind prezenți la martirajele creștine. Unii din primi creștini care au fost martori ai lui Iesus, au pecetluit mărturia lor cu martirajul, demonstrând prin sacrificiu vieții că mărturia despre Iesus este adevărată.

Dar se ridică întrebarea: *de unde din Scripturi ar reieși că martirajul este un dar?*

În 1Corinteni 13:1-3, se spune: „**Chiar dacă aș vorbi în limbi omenеști și îngerești și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic**”.

Astfel apostolul Pavel arată superioritatea și folosul dragostei în toate, darul: vorbirii în limbi, prorociei, credinței, dărniceiei, nu este de folos fără dragoste, și în ultimul verset, el spune: „**chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic**”. El s-a referit la moartea de martir prin ardere, ne întrebăm

dacă cele patru acțiuni de mai sus: darul vorbirii în limbi, al prorociei, al credinței, al dărnicii, au fost daruri, cu siguranță că și ultimul este tot dar, ați da trupul să fie ars.

Unii creștini din primele secole doreau cu ardoare martiriul, deoarece credeau că dacă mor pentru Christos, SIGUR ajung în cer. Și unii doreau să ajungă cât mai repede în cer, și cu o răsplată mai mare. Ignățiu ucenicul apostolului Ioan, un bărbat care avea în toate privințele un caracter apostolic, conducea cu mare grijă Biserica din Antiohia, pentru că în sine sa considera că mărturisirea făcută prin martiraj l-ar aduce într-o relație chiar mai intimă cu Domnul. De aceea, continuând să îngrijească de Biserică încă vreo câțiva ani și luminând înțelegerea tuturor ca o lampă divină prin expunerile lui din Sfintele Scripturi, în cele din urmă a obținut ceea ce dorise, fiind dus înaintea împăratului Traian.

Atunci Traian a pronunțat următoarea sentință: *„Poruncim ca Ignățiu, care afirmă că Îl poartă în el pe Cel care a fost crucificat, să fie legat de soldați și dus în marele [oraș] Roma, pentru a fi devorat de fiare, spre plăcerea poporului.”* Când sfântul martir a auzit această sentință, a strigat de bucurie: *„Îți mulțumesc, o, Doamne, că ai consimțit să-mi faci cinstea unei iubiri de Tine desăvârșite și că ai făcut să fiu legat cu lanțuri de fier, asemenea apostolului Tău Pavel.”* Spunând acestea, a strâns cu încântare lanțurile la piept, iar când s-a rugat pentru Biserică și a încredințat-o cu lacrimi Domnului, a fost zorit de cruzimea nemiloasă a soldaților, precum un berbec ales, conducătorul unei turme evlavioase, ca să fie dus la Roma, să fie hrană pentru fiarele însetate de sânge.

El a dorit să ca atunci când va dispărea curând din această lume, din cauza fiarelor sălbatice, să ajungă înaintea feței lui Christos.

În martirajul lui Policarp, vedem și la el dorința de a pleca ca martiri, nu doresc să condamn sau să judec această dorință, ea este normală pentru un creștin ce Îl iubește pe Domnul Iesus Christos, care este nădejdea noastră (Coloseni 1:27). Dar vreau să dau doar aceste exemple pentru a înțelege râvna primilor creștini, după a muri pentru Christos, însă din păcate nu toți au dorit aceasta din dragoste pentru Christos, ci din alte motive, de aceea Pavel face aceea precizare în 1Corinteni 13:3.

Să vedem martirajul lui Policarp în continuare. *„Proconsulul i-a spus atunci: „Am la îndemână și fiare sălbatice; te voi da lor dacă nu te căiești.” Dar el a răspuns: „Cheamă-le atunci, căci noi nu suntem*

obișnuieți să dăm ceea ce este bun, pentru a adopta răul; și este bine pentru mine să trec de la răutate la neprihănire.” Proconsulul i-a spus din nou: „Dacă disprețuiești fiarele sălbatice, voi porunci să fii mistuit de flăcări dacă nu vrei să te căiești.” Dar Policarp a răspuns: „Tu mă ameninți cu un foc ce arde timp de un ceas și după puțin timp se stinge, dar nu cunoști focul judecății viitoare și al pedepsei veșnice, păstrate pentru cei neevlavioși. Dar de ce zăbovești? Adu ce dorești.” În final Policarp a murit ca martir ars în foc.

Însă Pavel spune că și exercitarea darului martirajului fără dragoste nu mi folosește la nimic, căci Judecătorul Christos cunoaște motivația noastră, de aceea textul din 1Corinteni 13:3, se referă la darul martirajului.

Dumnezeu hotărăște când, unde și cum va muri cel cu acest dar, chemat să fie martir pentru Christos, observăm că Iacob este ucis cu sabia, iar Peru scapă (Fapte 12:1-11), fiind ucis mai târziu, după cum Însuși Domnul a prorocit: **„Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.”** A zis lucrul acesta **ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine”** (Ioan 21:18,19).

Tot Domnul Iesus a hotărât ca Ioan să rămână pe pământ până va veni Domnul, adică până când îi va arăta venirea Sa în viziune pe Insula Patmos, apostolului Ioan a murit de moarte de bătrânețe, restul apostolilor ca martiri, aceasta a fost hotărârea Domnului (Ioan 21:18-23).

Cei chemați să fie martiri simt lucrul acesta, încă înainte de a pleca la Domnul cu un timp, sau chiar din tinerețe simt că ei sunt chemați să moară pentru Domnul.

Jim Elliot, martir la vârsta de 21 de ani, a spus: *„Tată, i-a viața mea, da, sangele meu dacă este voia Ta, folosește-L în focul Tău. Nu l-aș păstra, pentru că nu stă în puterea mea să îl păstrez. Ia-l Tu, Doamne, ia-l în întregime. Toarnă viața mea ca o jertfă pentru lume. Sângele care curge înaintea altarului Tău este singura valoare”*.

Acest martir modern ucis de indienii Acua în 8 ianuarie 1956, a spus înainte de a merge mai aproape de ei și a risca, a spus soției lui: *„Dacă așa dorește Dumnezeu, draga mea, mi-a spus, sînt gata să mor pentru mîntuirea indienilor Auca”*.

Iată acești oameni sunt gata, apostolul Pavel era gata să plece la Domnul, el spune:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii pe care mi-o va da, în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2Timotei 4:7,8). Apostolul Petru era și el gata, el spune: **„Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă țin treji aducându-vă aminte; căci știu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. Îmi voi da osteneala, deci, ca și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri”** (2 Petru 1:13-15).

b) Care este scopul acestui dar?

Scopul acestui dar este de ai pregăti și înștiința din timp pe oamenii aleși de Dumnezeu să sufere moartea de martir cu bucurie, dând mărturie despre Christos, verbal și fiind el o mărturie prin credința și loialitatea lui până la capăt.

Ceea mai puternică mărturie care se poate da, este atunci când îți este în joc viața și nu renunți la credința ta, ci mărturisești indiferent de risc și cost.

O astfel de mărturie a zguduit imperiul roman și a dus mii de oameni la creștinism, unii au fost uimiți de calmul, pacea și sennătatea de pe chipurile lor, credința multor creștini în viața de apoi s-a întărit.

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Prima calitate și cea mai importantă este dragostea, să faci totul din dragoste, dar și îndelunga răbdare, spiritul de sacrificiu, iubirea jertfitoare, loialitatea, credincioșia față de Domnul Iesus Christos.

Dorința de a-L preamări pe Domnul, apostolul Pavel spune: **„potrivit cu așteptarea și speranța mea că nu voi fi de rușine în nimic; ci, cu toată îndrăzneala, ca totdeauna, Christos va fi preamărit și acum în corpul meu, fie prin viață, fie prin moarte”** (Filipeni 1:20, SCC).

Adunarea văzând jertfirea până la moarte a unui creștin, darul și chemarea de martir, poate scrie viața sau despre martirajul lui ca cât mai mulți să fie zidiți spiritual de acest dar al martirajului.

29) DARUL CĂSĂTORIEI

a) Ce este darul căsătoriei?

Este manifestarea harului și a Spiritului Sfânt, prin care un adult primește chemarea, voința de a se căsători. Este o atracție supranaturală, este voia lui Dumnezeu ca acel bărbat sau femeie să fie căsătorit.

În 1Corinteni 7:7, apostolul Pavel arată că căsătoria este un dar, el spune: „**Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine; dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul într-un fel, altul într-altul**”. În GBV: „darul lui de har”, iar în SCC: „un dar al său al harului”, în greacă este: „*kharisma*” = *darul harului*.

Iată că căsătoria nu este doar o decizie a omului este un *dar al harului* felurit a lui Dumnezeu, un dar al bunătății lui nemeritate de noi.

Există oameni care nu ascultă, sau nu i-au în seamă îndemnurile naturale și spirituale și nu se căsătoresc chiar dacă au darul căsătoriei, sau invers, se căsătoresc dar ei au darul necăsătoriei.

În aceste situații, ei își distrug nu numai viața spirituală, chemarea și planul lui Dumnezeu, ci și viața lor fizică, pe acest pământ.

Un om care este chemat de Dumnezeu la căsătorie și nu o face, va cădea în păcate care îi vor ruina corpul, sau un om chemat la a fi celibatar dar se căsătorește, zădărnicește planul lui Dumnezeu și își ratează viața.

b) Care este scopul și rolul acestui dar?

Scopul și rolul acestui dar al căsătoriei, este procreierea și împlinirea ca familia, ca soți, soții fiind una, soția fiind *o complectare potrivită* a bărbatului.

În Geneza 2:20-23, se spune: „**Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit nici un ajutor, care să i se potrivească**. Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie (ebr.: *ișa* = femeie), pentru că a fost luată din om (ebr.: *iș* = bărbat).”

Iată Adam a constatat că nici un animal nu era un ajutor pentru el, și de aceea Dumnezeu a creat-o pe femeie, ca să fie „**un ajutor, care să i se potrivească**”, o completare.

Când Dumnezeu a creat pe primii oameni, Adam și Eva, El a spus: „**Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creștetii, înmulțiți-vă, umpleți pământul...”** (Geneza 1:28).

c) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Calitățile lui sunt: abnegație și devoțiune, hărnicie, are în el spiritul și dorința de a fi familist, are dragoste, îngăduință, se simte neîmplinit fără soție, are inițiative, spirit de conducere, nu este irascibil, este un om responsabil.

Adunarea se poate folosi de familii în diferite moduri, fie pentru a ajuta familiile mai tinere, cu sfaturi sau cu lucruri practice, ca familie ei pot sluji în domeniul ospitalității, ei ca familie pot merge ca misionari cu scopul de a planta adunări, soțul care are soție ospitalieră, care este un bun exemplu de creștină, și copii în supunere poate primi darul și slujba de supraveghetor (păstor).

30) DARUL CELIBATULUI

a) Ce este darul celibatului sau a necăsătoriei?

Este manifestarea harului și a Spiritului Sfânt, prin care un adult, fie tânăr sau tânără, are chemarea de a fi celibatar, necăsătorit ca și Pavel.

Darul celibatului este capacitatea dăruită de Dumnezeu, prin care un membru al corpului lui Christos este abilitat să rămână famen, necăsătorit, și să fie totuși fericit în această condiție, în care se poate dedica pe deplin lucrării lui Dumnezeu.

Acest dar nu poate avea sens decât în combinație cu alte daruri care tocmai prin darul celibatului devin mai efective. Aceste persoane sunt utile în lucrarea misionară, de apostol, profet, evanghelist, etc.

În 1Corinteni 7:7, apostolul Pavel arată că necăsătoria este un dar, ca și căsătoria, el spune: „**Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine; dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul într-un fel, altul într-altul**”. În GBV: „**darul lui de har**”, în SCC: „**un dar al său al harului**”, în greacă este: „**kharisma**” = *darul harului*.

Iată unii creștini au darul lui Pavel, necăsătoria, alți au darul căsătoriei.

Nu mai este necesar să mai repet că darurile harului sunt și daruri ale Spiritului Sfânt, după cum am văzut la început, eventual am să redau argumentele pentru a fi convinși de asta:

Darurile Spiritului Sfânt sunt aceleași cu cele ale harului, fiindcă de pildă profeția este prezentă și pe lista cu daruri ale harului din Romani 12:6-8; și pe lista din 1Corinteni 12:28, și pe cea cu daruri ale Spiritului din 1Corinteni 12:4-11.

În plus, în 1Corinteni 1:7, numele darurile din orașul Corint ale creștinilor de acolo este de: daruri ale harului, iar acest daruri ale harului sunt descrise în 1Corinteni 12:4-11; ca fiind daruri ale Spiritului Sfânt.

În plus o comparație dintre 1Corinteni 12:8-10 cu 12:28-30, reiese că și lista din 1Corinteni 12:28-30, este tot o listă de daruri ale Spiritului, chiar dacă primele trei daruri, Pavel nu vorbește de darul în sine ci de oamenii care au darul. Respectiv: apostolatul = apostoli; prorociei = proroci; învățarea = învățători.

Deoarece apare în ambele liste, cinci daruri identice, după cum puteți observa citind aceste pasaje.

Astfel este clar că darul necăsătoriei, este darul Spiritului Sfânt, chiar dacă în această chemare pentru a înfrunta tensiunile sexuale, Dumnezeu e posibil să cheme unii creștini cu anumite defecte sau boli trupești, care sunt inapți pentru căsătorie.

Aceasta nu este o rușine sau o dezaprobare divină, o descalificare, dimpotrivă, oameni chemați și cu trupul înclinat spre o astfel de chemare poate fi fericit, că poate sluji ca apostol, ca evanghelist, ca învățător, ca cel cu darul ajutorărilor, cârmuirii, etc. El fără familie are mai puține responsabilități, și astfel poate sluji pe deplin Domnului.

b) În timpurile biblice, câte categorii de fameni existau?

Biblia vorbește despre „fameni”¹⁴ sau „enuci” (TLRC¹⁵; NW¹⁶), chiar Domnul Iesus ne învață de trei categorii de fameni când spune

¹⁴ Dacă nu este nici o altă siglă versetele Biblice sunt luate din Biblia Cornilescu sau din Biblia Cornilescu revizuită (GBV).

¹⁵ Sigla TLRC se referă la Traducerea în Limba română contemporană a Noului Testament tipărit în 1998 de Internațional Bible Society în limba română după The Greek New Testament de editura EASY PRINT CO. LTD. ARAD. ROMANIA.

¹⁶ Sigla NW se referă la traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi.

în Matei 19:12: „**Fiindcă Sunt fameni, care s-au născut așa din pântecele maicii lor; Sunt fameni, care au fost făcuți fameni de oameni; și Sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor.** Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească.” Pentru a înțelege mai bine voi reda cuvintele Domnului așa cum apar și în TLRC: „**Există bărbați care sau născut inapți pentru relații sexuale, există bărbați pe care oamenii i-au făcut enuci și există bărbați care nu se căsătoresc de dragul împărăției cerurilor...**”. După cum ne-am dat seama din text, prima categorie de enuci (fameni) sunt cei „**inapți pentru relații sexuale**”, adică cu un defect sau handicap din naștere, a doua categorie sunt cei „**făcuți fameni de oameni**”, adică persoane castrate, pentru a sluji în diferite funcții de răspundere (2 Regi 20:18; Estera 1:10,12,15; 2:21,23; 6:2; 7:9; Isaia 39:7; Ieremia 29:2; 34:19; 52:25) și pentru a fi imuni la orice corupție sexuală, din această categorie avem un famen care a devenit creștin și care a fost un fel de ministru de finanțe al reginei Candace a etiopienilor (vezi Fapte 8:27-39).

Trebuie să înțelegem, enucii (famenii) nu sunt disprețuiți de Dumnezeu, ba chiar Dumnezeu la face următoarea promisiune care se va împlini în mod deplin pe noul pământ: „...**Și famenul să nu zică: „Iată, eu Sunt un copac uscat!”** Căci așa vorbește Domnul: „**Famenilor, care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut, și vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bune decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge...**” (Isaia 56:3-7).

Dar a treia categorie de enuci (fameni), și anume cei care „**s-au făcut ei înșiși enuci de dragul regatului cerurilor.**” (NW), adică au renunțat la căsătorie de bună voie, au cea mai bună răsplătă în ceruri, după cum spune Pavel inspirat de Spiritul Sfânt: „**Astfel cine se căsătorește bine face; și cine nu se căsătorește mai bine face**” (1Corinteni 7:38 GBV).

Pentru a ști sigura dacă ești chemat să fi famen, este bine să Îl întrebi pe Dumnezeu, eu l-am întrebat, și El mi-a dat o viziune clară, care mi-a confirmat bănuiala mea că sunt chemat să fiu famen sau necăsătorit pentru împărăția cerurilor.

c) Care este scopul și rolul acestui dar?

De ce ar fi vreun folos, vreun scop în necăsătorie, în a fi famen? În 1Corinteni 7:33-40, primim o explicație: **„Dar cine este însurat, se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă nevestei. Tot așa, între femeia măritată și fecioară este o deosebire: cea ne-măritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie Sfântă și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ceea ce este frumos, și ca să puteți sluji Domnului fără piedici.”**

În concluzie, cei ce s-au făcut enuci, fameni de dragul Regatului cerurilor au avantajul de a nu avea atâtea responsabilități familiale, și astfel poate să se îngrijească **„de lucrurile Domnului”** slujind **„Domnului fără piedici”**, ba mai mult, este sfânt sau sfântă (principiile se aplică atât la bărbați cât și la femei care își păstrează virginitatea de dragul Domnului), și **„cu trupul și cu duhul”**.

Din păcate în multe grupuri religioase, nu se învață de această posibilitate de a rămâne necăsătorit, viziunea multor tineri este căsătoria fără să se gândească la varianta de a fi fameni pentru Regatul cerurilor, sau măcar să întrebe pe Dumnezeu despre chemarea lor.

d) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Calitățile unui creștin care are acest dar, sunt capacitatea lui de găsi împlinirea în Domnul fără partener de căsătorie, calitatea de a fi hotărât în a-ți păstra darul și virginitatea, cât și a profita la maxim de posibilitatea de a sluji fără piedici Domnului, acest dar, ducându-l la altele și la diferite chemări în lucrarea Domnului.

Această hotărâre de a rămâne virgin și necăsătorit, o i-a fiecare personal după cum precizează Pavel prin cuvintele: **„Dar cine a luat în inima lui o hotărâre tare, și nu este forțat de nevoi, ci este liber să lucreze cum vrea, și a hotărât în inima lui să-și păstreze virginitatea, bine face.”** (1Corinteni 7:37). Să nu uităm căci chiar Domnul Iesus a precizat: **„Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat...Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească ”**. Astfel numai cine este chemat de Dumnezeu la aceasta i se dă darul celibatului, după cum însuși Pavel recunoaște în 1Corinteni 7:7: **„Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine (adică necăsătoriți); dar fiecare are de la Dumnezeu darul**

lui: unul într-un fel, altul într-altul.” Astfel după cum căsătoria este un dar al harului tot așa și celibatul.

Acest creștin celibatar, va căuta să slujească cât mai mult, și să profite de libertatea lui, fiindcă nu are responsabilități familiale pentru a extinde cât mai mult Regatul lui Dumnezeu prin slujirea lui.

e) Domnul Iesus are un grup care Îl va însoți în cer de fameni

Domnul Iesus și-a ales un grup format din 144.000 de evrei virgini, pentru ai fi însoțitori peste tot (Apocalipsa 14:1-5).

Despre ei se spune: **„Ei sunt aceia care nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini”** și tocmai acesta este un motiv pentru care **„Ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El”** și ei sunt: **„răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.”**

Iar dacă regii pământești au avut slujitori fameni [virgini], unii făcuți fameni de oameni (vezi Fapte 8:27), alții ca Nebucadnețar a ales tineri necăsătoriți ca să fie instruiți (Daniel 1:3,4).

Cu atât mai mult Regele regilor ar putea să aibă tineri virgini lângă El. Și având în vedere principiul: < mai întâi iudeul > (Romani 2:10) cât și principiul: <cel necăsătorit (virgin) mai bine face> (1Corinteni 7:38), atunci cei 144.000 de evrei și virgini au prin excelență înțaietatea asupra tuturor celor răscumpărați mai ales că în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină, de aceea ei sunt primul rod din necazul cel mare înainte de 'marea mulțime'.

e) Concluzia:

În concluzie, nu vreau să înțelegem că căsătoria este păcat, căsătoria este sfântă dar celibatul și virginitatea este o virtute mai înaltă, și astfel cei care sunt necăsătoriți se pot cerceta sub rugăciune pentru a vedea dacă nu cumva sunt chemați să fie fameni sau **„enuci de dragul regatului cerurilor.”** Iar dacă sunt chemați la aceasta, să nu se laude; ci, să-l preamărească pe Dumnezeu care le-a dat acest dar al harului, pe care ei nu l-au meritat, dar l-au primit prin har, prin favoare nemeritată.

Tot la fel și cei care acum sunt necăsătoriți, dar au fost căsătoriți în viața lor, acum fiind văduvi sau divorțați, nu fameni, totuși și ei ar putea să rămână așa adică necăsătoriți după cum se îndeamnă și la 1Corinteni 7:8: **„Celor ne-însurați și văduvelor, le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine.”**

Iar adunarea creștină ar trebui să se roage pentru fameni și pentru cei necăsătoriți să rămână tari și să nu cadă în păcate sexuale, și să-și păstreze puritatea pentru a fi sfinți și cu corpul și cu spiritul spre gloria Mirelui ceresc, care este și El virgin.

Dumnezeu să fie glorificat în corpurile noastre, și va fi mai ales dacă ne păstrăm chemarea și darul fie cel al căsătorie sau al celibatului, dar să fim cu adevărat fameni din considerație pentru Regatul cerurilor, slujind Domnului în mod deplin.

Adunarea văzând că acel om este chemat să fie celibatar, famen, în funcție de darurile celelalte (apostolia, evanghelist, profet, învățător, etc.), îi poate încredința anumite misiuni, lucrări și responsabilități în adunare.

Surorile celibatare pot sluji ca diakonițe, care în primele secole aveau responsabilitatea de a vizita bolnavi, să servească celor aflați în nevoie și pe cei în convalescență după boală, să dea ajutor femeilor la botez (vezi: „Didaskalia”).

31) DARUL SĂRĂCIEI VOLUNTARE

a) Ce este acest dar?

Darul sărăciei voluntare este harul dăruit de Dumnezeu, prin care un membru al corpului lui Christos acceptă de bună voie cu bucurie, renunțarea la bunăstarea materială și confortabilă, pentru a duce un stil sărac de viață, prin care câștigă o mare credibilitate, libertate de exprimare și autoritate înaintea lumii și a celor săraci. Acest dar se deosebește de darul dărniceiei, dar se completează cu acesta, uneori chiar cei săraci sunt mai darnici, mai ospitalieri, mai milostivi, mai binefăcători ca cei bogați.

Acest dar al sărăciei voluntare, nu este atunci când creștinii ajung săraci din cauza proastei gestionări a banilor, din cauza leneviei, a lipsei muncii, a risipirii banilor, ci acest dar este când cineva hotărăște pe baza chemării și călăuzirii lui Dumnezeu să împărată averea săracilor și să trăiască o viață austeră și dependentă de Dumnezeu. Nu o viață bazată pe cerșitorie, sau de a apela la oameni, acest dar este *un har dat de Dumnezeu*, de a trăi în lipsuri pentru Christos și pentru evanghelie, cu încrederea că Dumnezeu este credincios, și dacă acel creștin va căuta Regatul lui Dumnezeu, celelalte lucruri le va primi pe deasupra (Matei 6:33).

Este o viață asemănătoare cu a lui Christos când a fost pe pământ, care după ce a început serviciul său pentru Tatăl ceresc, nu a avut unde să-și pună capul (Matei 8:20).

În Corinteni 8:1-9, se arată de două ori, că binefacerea este un har dat de Dumnezeu cuiva, dar și a deveni sărac pentru scopul lui Dumnezeu este un har. Din acest text s-ar putea deduce că sărăcia este o chemare, un dar al harului dat de Dumnezeu. Textul spune: **„Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie, au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterea lor și chiar peste puterile lor. Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părtășia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu. Noi, deci, am rugat pe Tit să isprăvească această strângere de ajutoare pe care o începuse. După cum sporiiți în toate lucrurile: în credință, în cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiiți și în această binefacere. Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru râvna altora și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre. Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, cu toate că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”**.

Ați observat, harul pe care Dumnezeu l-a dat adunărilor din Macedonia, cel al dărnicii, binefacerii, de a ajuta chiar dacă ei erau într-o săracie lucie.

Ei au imitat harul primit de Domnul Iesus Christos care **„cu toate că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”**.

Iată unul din scopurile darului de săracie! Alte adunări bogate nu au fost lăudate, dar adunările din Macedonia, care erau într-o săracie lucie, ca și pruncul Iesus născut în iesle într-o familie săracă, a adus belșug de dărnicie din partea lor, de ce? Deoarece ei **„s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu”**. Ei erau cu adevărat predați și consacrați Domnului Iesus, astfel au considerat ca fiind predați Lui, unui Domn care se poate îngriji de ei, ei au putut da tot ce au mai avut, bruma lor de săracie. Ei au putut

îmbogăți pe alții, cu toate că ei înșiși erau săraci, dând o mărturie de necontestat celor din lume despre iubirea creștină. Ei s-au predat și fraților săi, textul spune: **„și apoi nouă”**, de aceea ei nu au fost zgârciți când au auzit de nevoile fraților lor evrei, ci au acționat din bunătate (Romani 15:26), însă ei erau dăruii fraților nu pe baze subiective de simpatie, emoționale, ci **„prin voia lui Dumnezeu”**, ei ajutau dar umblând în voia lui Dumnezeu.

b) Exemple de persoane ce probabil au avut acest dar?

Domnul Iesus Christos este exemplu perfect în sărăcie și în acest dar, despre El s-a spus: **„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, cu toate că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”**.

Cu toți știm că Evanghelia ne învață în Matei 8:20: **„Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul.”** De ce a ales sărăcia în locul bogăției ca rege și Fiu de Dumnezeu putea trăi într-un palat, dar totuși El a ales să trăiască în renegare, sărăcie ca să ne învețe lepădarea de sine, să nu iubim bani, și să înțelegem că lucrurile materiale nu sunt importante, Domnul nu a pus preț pe ele. Domnul Iesus s-a făcut sărac material ca să ne îmbogățească spiritual. Domnul Iesus ca om, a avut darul sărăciei, El este exemplu la acest capitol pentru toți creștini, dar mai ales pentru cei cu acest dar al sărăciei.

În mod asemănător, despre adunarea (biserica) din Smirna, se spune **„Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile, din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei”** (Apocalipsa 2:9). Creștini din Smirna erau săraci, Domnul cunoștea sărăcia lor materială, însă El îi consideră bogați spirituali, când le spune: **„dar ești bogat”**.

În mod similar Pavel spune în 2Corinteni 6:10: **„ca niște întristați și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile”**. Iată apostolii care umblau din loc în loc pentru evanghelie nu pentru câștig material, erau săraci material, financiar dar îmbogățind spiritual pe mulți, neavând nimic, în sensul de posesiuni materiale, casă, mobilă, terenuri, etc, dar stăpânind toate lucrurile datorită faptului că Domnul Iesus care a primit toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28:19), a împărțit această autoritate cu adunarea Sa, cu frații Săi și în special cu apostolii, ce cei trimiși de El, cu scopul

de a stăpânii peste domniile, stăpânirile, autoritățile, tronurile din locurile cerești, etc. ca încă de pe acum, creștini să domească împreună cu Christos peste toate (Romani 5:17; Efeseni 1:20,21; 2:4-6; Apocalipsa 1:5,6).

În mod asemănător și văduva săracă, care a pus doi bănuți, cei care îi mai rămăsese să trăiască (Marcu 12:42-44; Luca 21:2-4), era vorba de mici monede de bronz, două leptale, care valorau cel mai puțin, care fac un codrant sau un sfert de asarion, cu această sumă văduva putea să-și cumpere o jumate de vrabie, o jumate de pasăre mică, suma era infimă, aproape nimic nu a dat. Și totuși Domnul spune despre ea, căci ea a aruncat în cutia visteriei templului mai mult decât toți, iată oricine ar fi văzut fapta, ei ar fi fost mișcat să dea pentru casa lui Dumnezeu, văzând că ea o săracă, a dat ultimi bani. Aceasta este o fațetă a lucrării acesui dar, motivarea altor creștini să dea pentru lucrarea lui Dumnezeu, a se mulțumi cu mai puțin decât au, văzând exemplul unora care trăiesc în sărăcie, fără să se plângă, cu bucurie.

c) Care este rolul și scopul acestui dar?

Acest dar este deosebit de util în lucrarea externă dar și pentru defavorizării societății, acești creștini le vor putea predica la cei săraci evanghelia, cu libertate de exprimare (Matei 11:5; Luca 4:18; 7:22; Galateni 2:9,10). Cei cu darul sărăciei fie vor fi utili că vor da cu mână largă, fiind un imbold și un exemplu pentru creștini bogați ca și ei „**să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie ca să apuce adevărata viață**” (1Timotei 6:18,19).

În plus, ei vor fi o mărturie pentru lume, o mărturie a credinței lor, a renegării lor, a simplității lor, a consacrării lor. Acești creștini vor avea libertate de exprimare să condamne materialismul, egoismul, zgârcenia, lăcomia, individualismul. Ei vor fi un imbold spre binefacere, dărnicie, milostenie, ospitalitate.

d) Care sunt calitățile creștinului care are acest dar?

Creștinul care are acest dar, în primul rând, are o încredere puternică în Dumnezeu, Îl consideră pe Dumnezeu bogăția lui (Geneza 14:23-15:1; Iov 22:24,25). El are calități ca ajutorarea, binefacerea, dărnicia, mila, spiritul de sacrificiu, bunătatea, o relație puternică cu

Dumnezeu. Acel creștin știe că Dumnezeu nu-l lasă în Psalmul 22:26, se spune: „Cei săraci vor mânca și se vor sătura, cei ce caută pe Domnul, Îl vor lăuda: veselă să vă fie inima pe vecie!” Iar în Psalmul 69:33: „Căci Domnul ascultă pe cei săraci și nu nesocotește pe prinșii Lui de război”.

e) Care sunt foloasele sărăciei?

În Luca 6:20, Domnul a spus: „Atunci Isus Și-a ridicat ochii spre ucenicii Săi și a zis: „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!”

Tot la fel în Iacob 2:5, întărește acest adevăr: „Ascultați, preaiubiții mei frați: n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogați în credință și moștenitori ai Împărăției pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?”

Iată săraci sunt cei mai potriviți pentru Regatul lui Dumnezeu, dacă ei nu au avut parte de regatul lumii, de bani, lucruri materiale, poziții, ei au putut renunța ușor la lume, ei se fac vrednici pentru Regatul cerurilor. Ei au suferit ca Lazăr care era plin de bube, și se hrănea cu firimiturile de la masa bogatului, în contrast cu bogatul care se îmbrăca în porfîră și în subțire; și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire, însă prin moarte s-a făcut dreptate, bogatul a ajuns în locul de chin al iadului (locuința morților), iar Lazăr, nume care înseamnă *Dumnezeu a ajutat*, a ajuns în cealaltă parte a locuinței morților, în sânul lui Avraam, unde el era mângâiat. De ce această situație după moarte?

Avraam îi spune bogatului care se chinuia în foc și cere apă prin Lazăr: „Fiule” i-a răspuns Avraam „adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit” (Luca 16:25).

Astfel în Regatul lui Dumnezeu, este profețit în Isaia 29:19, că „Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul și săracii se vor veseli de Sfântul lui Israel”.

Dar chiar de acum, Dumnezeu poate înălța un sărac, în Psalmi 113:7, se spune: „El ridică pe sărac din țărână, înalță pe cel lipsit din gunoi”, și cea mai mare înălțare actuală este să fi rege, preot cu Christos, Aleluia!

Foloasele sărăciei pot fi o concentrare mai mult pe cer și pe răsplata de acolo, în Evrei 10:34, se spune despre creștinii evrei: „În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea

averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește". Iată la acești creștini nu au fost întristați că prigonitori i-au confiscat averile materiale, ci au avut bucurie, că primesc o avuție mai bună în cer, care va rămâne veșnic.

Pe lângă toate acestea, calea sărăciei pe baza chemării lui Dumnezeu, pe baza primirii acestui dar de har, este calea desăvârșirii împreună cu ducerea crucii și al urma pe Christos. Domnul Iesus a spus: **„Dacă vrei să fii desăvârșit” i-a zis Isus „du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.”** (Matei 19:21; Marcu 10:21).

Iubite cititor, ce vei face dacă vei fi unul din cei chemați de Dumnezeu de a trăi în sărăcie, vei asculta de această chemare, vei accepta acest har sau îl vei disprețui?

Ca și în vremea primului secol I d.Ch. și în zilele noastre ar trebuie să fie destui creștini care au primit harul sărăciei, și sau făcut săraci ca să îmbogățească pe mulți, din păcate mulți resping acest har, ce vei face tu dragă cititor?

Adunarea și presbiterii văzând că acel om slujește cu acest dar în mod pregnant, va considera că acest frate sau soră, are acest dar și îl va pune spre a da mărturie de purtarea de grijă a lui Dumnezeu, va putea munci pentru convertirea oamenilor din lumea, sau spre a mobiliza adunarea când sunt ajutoare pentru alte adunări sau pentru alte nevoi pe care adunarea din care face parte, va dori să le acopere prin călăuzirea și voia lui Dumnezeu.

5. EXERCITAREA DARURILOR ÎN ADUNARE

Biblia vorbește de darurile Spiritului Sfânt, însă ea ne și descrie rolul lor, dinamica lor, și principii de exercitare a lor în adunare. De asemenea, Noul Testament vorbește despre o slujire în comun ca corp al lui Christos, cât și de o slujire individuală ca mădulare, despre această slujire pe rând, ca mădulare se vorbește în 1Corinteni cap. 14.

În timp ce slujirea în comun, ca corp, la întrunirile adunării, se referă doar la **cântări** și **rugăciuni** în comun, fie toată adunarea (Fapte 4:24; 11:18; Romani 15:6), fie doar apostolii (Fapte 1:24); sau bătrânii (Fapte 20:36), deci un grup din adunare, la fel ca și în cer, unde fie un grup, fie toți cântă și se închină împreună (Apocalipsa 5:13,14; 7:11,12; 15:2-4).

În slujirea individuală pe rând, pot fi implicate și alte daruri, manifestări sau lucrări, pe lângă cântări și rugăciuni, cum ar fi: profeția, învățarea, îndemnarea (îmbărbătarea), cuvinte de cunoștință sau înțelepciune, descoperirea (revelația), darul vindecărilor, etc. (1Corinteni 12:7-11).

În timp ce la închinarea în comun, prin rugăciune și cântare, pot participa întreaga adunare, atât bărbați cât și femei, dar chiar și persoane ne-convertire, musafiri în adunare, copiii fraților, sau ai musafirilor (Fapte 1:14; 21:5), la slujirea individuală, cât și la închinarea, în care un frate reprezintă adunarea, nu pot fi implicați decât bărbații botezați ai adunării, nu femeile sau musafirii, aceștia vor spune doar „amen”, dacă sunt de acord cu cuvintele celui ce va reprezenta adunarea (1Regi 8:22-61; 1Cronici 16:36; Neemia 8:6; Psalmi 106:48; 1Corinteni 14:16).

Închinarea prin cântare o pot face fie participanții la o adunare (Exod 15:1; Psalmul 34:3; Marcu 14:26), poate fi implicat doar un grup dintr-o adunare, chiar dacă e format din femei¹⁷ și bărbați, adică mixt

¹⁷ Există două relatari Biblice care par să indice o slujire feminină ca cor sau ca grup de laudă, cea din Exod 15:20,21, unde Miriam prorocița a luat inițiativa, și femeile au venit după ea în laudă și închinare. Însă această reacție a lui Miriam, vine în contextul în care tot poporul lui Israel în frunte cu Moise au cântat lui Iehova (Exod 15:1-20), astfel mai degrabă cântecul lui Miriam este o continuare a cântecului lui Moise, astfel închinarea de aici prin cântec este o închinare mixtă (bărbați femei), cântecul lui Miraim fiind o continuare, sau complectare armonioasă la cântecul lui Moise. În ce

(Exod 15:1-21; Judecători 5:1; 1Cronici 25:1-8; Ezra 2:65; Neemia 7:67), sau doar din bărbați (1Cronici 6:31-47; 15:16-22; cap. 25; 2Cronici 5:12; 20:21,22; Neemia 12:46).

Însă în slujirea individuală poate cânta doar un bărbat botezat, fie în limbi, fie în limba proprie (1Corinteni 14:15-20; Efeseni 5:19; Coloseni 3:16), deoarece prin cântare fratele nu numai mângâie; ci, și învață, și sfătuiește adunarea, după cum se spune la Coloseni 3:16: **„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră”**. Iar acest lucru îi este interzis unei surori (1Timotei 2:11-15; 1Corinteni 14:34-40).

În plus, o femeie nu poate reprezenta adunarea în închinare, dacă de față e un bărbat botezat, adică capul ei, excepție este doar în cazul în care adunarea este formată doar din femei.

Deci în concluzie, musafirii ne-converțiți, copiii și surorile, nu pot reprezenta adunarea în închinare, nici să slujească individual în cadrul întrunirilor, însă surorile pot sluji corpului lui Christos, sau oamenilor din lume cu darurile lor, în afara întrunirilor programate a adunării, în diferite moduri menționate în Biblie, vezi: Luca 8:2,3; Fapte 9:36-39; 21:9; Romani 16:1-3,7,12,15; Filipeni 4:3.

Revenind la exercitarea darurilor la întrunirile adunării, trebuie să înțelegem că Biblia doar prezintă principii generale de exercitare a darurilor în adunare, doar în cazul limbilor și profeției se prezintă reguli mai amănunțite.

privește relatarea din 1Samuel 18:6,7, unde femeile au înălțat fapta de vitejie a lui David mai presus de cea a lui Saul, din relatările paralele, ar reieși, că nu doar femei au participat la acest cântec care evoca vitejia lui David (vezi 1Samuel 21:11; 29:5). În plus, pe baza acestor relatări nu putem crea un precedent sigur pentru adunarea (ekklesia) noului legământ, în cadrul căruia se poruncește: **„Femeile să tacă în adunări”** (1Corinteni 14:34, SCC), sau: **„Dar femeii nu îi permit să îi învețe, nici să domnească asupra bărbatului; ci să fie în liniște.”** (1Timotei 2:12 SCC), iar și cântarea face parte din învățământ (Coloseni 3:16). Femeile deci se pot ruga, și cânta doar la închinarea în comun, unde toți deodată se închină (Fapte 1:14; 12:5,12; 21:5), unde nu se învață (îndeamnă) unul pe altul prin cântare.

La restul darurilor, principiile implicate sunt (citatele sunt luate din NTTF – 2008¹⁸):

- 1Corinteni 16:14: „Toate ale voastre să fie făcute în dragoste.”
- 1Corinteni 14:12: „Așa și voi, întrucât sunteți râvnitori de daruri ale Spiritului, căutați să fiți îmbelșugați în ele, pentru zidirea adunării.”
- 1Corinteni 14:33: „Pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii; ca în toate adunările sfinților.”
- 1Corinteni 14:40: „Dar toate să fie făcute cuvios și în ordine.”
- Efeseni 4:15: „ci, spunând adevărul, în dragoste, să creștem în toate, spre El care este capul; Hristos”
- 1Petru 4:10,11: „Fiecare, după cum a primit un dar al harului, așa să vă serviți între voi, ca administratori buni ai harului felurit al lui Dumnezeu. Dacă vorbește cineva, să fie ca niște cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă servește cineva, să fie ca din tăria pe care o dă Dumnezeu; pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Iesus Hristos; pentru care sunt gloria și puterea în eternitățile eternităților. Amin.”

În ce privește darul vorbirii în alte limbi și profeției, avem reguli mai amănunțite de exercitare a acestora, consemnate în 1Corinteni 14:26-33 unde se spune:

„Deci cum este, fraților? Când aveți să fiți strânși împreună, fiecare are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are o vorbire în limbă, are o traducere; toate să fie făcute pentru zidire. Și dacă cineva vorbește într-o limbă, să vorbească doi sau cel mult trei, și pe rând; iar unu să traducă. Dar dacă nu are să fie un traducător, să tacă în adunare; însă să își vorbească lui și lui Dumnezeu. Iar profeții să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece. Dar dacă altuia șezând, are să i se descopere ceva; cel dintâi să tacă. Pentru că puteți toți să profetiți, câte unu; pentru ca toți să învețe și toți să fie îndemnați. Și, spiritele profeților sunt supuse profeților; pentru că Dumnezeu nu este al

¹⁸

Sigla NTTF -2008, se referă la Noul Testament Traducerea Fidelă 2008.

dezordinii, ci al păcii; ca în toate adunările sfinților.” (NTTF - 2008).

După cum ne dăm seama din text, motivul pentru care Pavel a fost inspirat să dea aceste principii de exercitare a darului limbilor și a darului profeției, este pentru ca „**toate să fie făcute pentru zidire**” și pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu nu al dezordinii ci al ordinii și păcii. Chiar dacă creștinii din Corint aveau toate darurile (1Corinteni 1:7), ei erau carnali, copii spirituali, imaturi (1Corinteni 3:1-3), și le exercitau egoist și nu pentru zidirea celorlalți; ci, pentru a atrage atenția asupra lor, și nu le foloseau în dragoste (1Corinteni cap. 13; 14:6-20).

Fără a intra prea mult în detalii, Pavel inspirat fiind, a dat următoarele reguli cu privire la vorbirea în limbi:

„....dacă cineva vorbește într-o limbă, să vorbească doi sau cel mult trei, și pe rând; iar unu să traducă. Dar dacă nu are să fie un traducător, să tacă în adunare; însă să își vorbească lui și lui Dumnezeu.”

Majoritatea teologilor interpretează acest text, după cum urmează: în adunare (biserică) nici o vorbire în limbi să nu fie fără tălmăcire, iar dacă nu este cine să interpreteze să tacă și să vorbească cel mult în sinea lui. Iar cu ocazia unei întruniri creștine, au voie maxim trei să vorbească în limbi, și aceștia pe rând, nu toți odată, iar după fiecare vorbire să fie interpretată (tălmăcită), iar dacă unul vorbește în limbi fără ca nimeni să nu interpreteze, să se oprească al doilea vorbitor în limbă.

Aparent interpretarea aceasta pare în concordanță cu textul, însă se ridică o problemă:

De ce Spiritul Sfânt a dat la mai mulți vorbirea în alte limbi, simultan și nu pe rând, și fără a exista darul tălmăcirilor? Să se contrazică Spiritul Sfânt? De pildă, la Penticosta 120 de persoane au vorbit în limbi, toți deodată (Fapte 2:1-11), tot la fel în casa lui Corneliu, au vorbit mai mulți în limbi decât trei (Fapte 10:24,44-46), și la botezul celor 12 discipoli ai lui Ioan din Efes (Fapte 19:1-7). Deci nici vorbă de vorbire în limbi maxim trei persoane, sau vorbire pe rând?

Cu toții recunoaștem că și acele manifestări au fost tot de la Spiritul Sfânt, atunci de ce Spiritul dă reguli de desfășurare prin Pavel, diferite de manifestările din Fapte, al cărui autor a fost același Spirit Sfânt?

Unii ar putea explica că acolo nu a fost vorba de o sesiune sau întrunire a adunării, dar în Fapte 2 a fost de fapt o întrunire a adunării (Fapte 1:15; 2:1). Și în plus, oare acești teologi ar lăsa o vorbire a multor vorbitori în limbi la o întrunire de Evanghelizare cum a fost cea din casa lui Corneliu? Puțin probabil, ei știu una și bună: maxim trei și pe rând.

O altă explicație ar fi că regula venită prin Pavel ar fi una ulterioară, pe care creștinii din Fapte nu au avut-o, chiar dacă e așa Isus care conduce adunare, o știa dinainte și nu trebuia să dea vorbirea în alte limbi, decât la maxim trei persoane, pe rând și în ziua Pentecostei, căci Domnul nu se schimbă (Evrei 13:8).

Problema este că nu numai că Christos a dat darul vorbirii în alte limbi la mai mulți în cadrul unei întruniri, da chiar a turnat vorbirea în alte limbi fără a turna și darul interpretării (tălmăcirii) limbilor. În nici una din cele trei ocazii din Fapte 2:1-12; 10:44-46; 19:6, acest dar, al interpretărilor, nu a fost prezent împreună cu cel al limbilor. Din nou ne întrebăm: Să greșească Domnul? Nu a lucrat același Spirit? Nu a coordonat lucrarea același Dumnezeu? De ce alte reguli în 1Corinteni 14 și altele în alte ocazii?

Unii ar putea spune că nu era nevoie de darul interpretării (tălmăcirii) căci din ziua Pentecostei au înțeles vorbirea în dialectul propriu. Da, însă nu toți au înțeles, unii au spus că cei ce vorbeau în limbi erau beți (Fapte 2:12,13). În plus, în casa lui Corneliu și în cazul celor 12 discipoli ai lui Ioan din Efes, nu a înțeles nimeni vorbirea lor în limbă, cum rămâne atunci cu avertismentul lui Pavel din 1Corinteni 14:6-9 (vezi și v. 10-23): **„Iar acum, fraților, dacă am să vin la voi vorbind în alte limbi, ce vă voi folosi, dacă nu am să vă vorbesc fie în descoperire, fie în cunoștință, fie în profeție, fie în învățătură? La fel, cele neînsuflețite, dând un sunet; fie un flaut, fie o harfă; dacă nu au să dea o deosebire tonurilor; cum va fi cunoscut ce este cântat cu fluier, sau ce este cântat cu harfă? Pentru că și o trompetă, dacă are să dea un sunet neclar, cine se va pregăti de război? Așa și voi, prin limbă, dacă nu aveți să dați o cuvântare bine înțeleasă; cum va fi cunoscut ce este vorbit? Pentru că veți vorbi în aer.”**

Iată, câteva motive pentru care nu trebuie vorbit fără tălmăcire: vorbirea fără tălmăcire este fără folos, inutilă, derutantă, e ca și cum ai vorbi în aer.

Și totuși vorbirea din cartea Faptelor Apostolilor, nu a fost o vorbire inutilă chiar dacă au vorbit mai mulți de trei și fără tălmăcire. De ce? Deoarece prin ea s-a împlinit profeția din Ioel 2:28-32, și vorbirea în limbi din casa lui Corneliu la convins pe Petru că și celelalte popoare pot fi acceptate de Dumnezeu. Atunci care e explicația, de ce desfășurarea acestui dar în Fapte este diferită de regulile din 1Corinteni 14?

Greșeala fundamentală a multor teologi, care își permit să explice manifestarea și exercitarea limbilor, majoritate dintre ei, nici măcar nu au experimentat ei personal darul limbilor, nu fac distincția dintre **vorbirea în limbi la închinarea comună, și vorbirea în alte limbi la cea individuală pe rând.**

Astfel în timp ce în relatările din Fapte cap 2, 10, a fost vorba de rugăciune în limbi în comun, nu în mod individual, sau pe rând, în cazul Fapte 19:6, unde probabil cei 12 discipoli ai lui Ioan au primit pe rând, darul Spiritului Sfânt prin punerea mâinilor lui Pavel, nu era o întrunire a adunării ci o primire a limbilor în lucrarea de evanghelizare și ucenicizare, făcută de către Pavel în Efes.

Astfel la închinarea în comun, la rugăciunea în comun, sau la serviciul de evanghelizare, în care mai mulți primesc Spiritul Sfânt și acest dar al limbilor, se aplică alte principii de exercitare a limbilor, și nu cele prezentate în 1Corinteni 14:26-33, unde se vorbește de vorbirea în limbi nu în cadrul rugăciunii în comun; ci, a slujirii pe rând în adunare.

De unde știm că așa stau lucrurile? Observați ce se arată în text și în context:

„Deci cum este, fraților? Când aveți să fiți strânși împreună, fiecare are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are o vorbire în limbă, are o traducere; toate să fie făcute pentru zidire. Și dacă cineva vorbește într-o limbă, să vorbească doi sau cel mult trei, și pe rând; iar unu să traducă. Dar dacă nu are să fie un traducător, să tacă în adunare; însă să își vorbească lui și lui Dumnezeu.”

Observați că textul indică o rugăciune sau o vorbire în limbi, ca persoană individuală, ca mădular, nu ca corp, căci se spune: **„dacă cineva vorbește într-o limbă”** Textul nu spune: „când adunarea se roagă să vorbească doi sau cel mult trei, și pe rând; iar unu să traducă.” Nu e vorba de închinarea în comun, ci de slujirea individuală, observați contextul: **„Când aveți să fiți strânși**

împreună, fiecare are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are o vorbire în limbă, are o traducere; toate să fie făcute pentru zidire.”

Este clar că este vorba de ceea ce are „**fiecare**” și cum slujește fiecare pe rând, pe baza darului pe care-l are, și nu este vorba de rugăciunea sau închinarea în comun ca corp. Astfel când cineva se ridică în adunare și are un cuvânt în alte limbi, fie rugăciune, cântare sau vorbire în alte limbi, deoarece ceilalți nu înțelegeau vorbirea și slujirea lui, ei nu se puteau unii cu el, să spună: „**amin**” la binecuvântările și mulțumirile ce le aducea vorbitorul în limbă (vezi 1Corinteni 14:13-19).

De aceea Pavel a fost inspirat să introducă această regulă: „**dacă cineva vorbește într-o limbă, să vorbească doi sau cel mult trei, și pe rând; iar unu să traducă. Dar dacă nu are să fie un traducător, să tacă în adunare; însă să își vorbească lui și lui Dumnezeu.**” Dar această regulă nu se aplică nici în Evanghelizare când mai mulți primesc Spiritul și darul vorbirii în alte limbi, și nici la rugăciunea în comun, unde putem să ne rugăm toți în limbi fără să fie necesar să interpretăm (tălmăcim).

Dacă aplicăm și la rugăciunea comună principiul: „**dacă nu are să fie un traducător, să tacă în adunare; însă să își vorbească lui și lui Dumnezeu.**” Adică dacă la rugăciunea comună unii vorbesc în alte limbi, susținem că ei trebuie să tacă sau să vorbească doar în gând și să nu se exprime cu voce tare în limbi, atunci ca să fim consecvenți trebuie să interzicem surorilor să mai participe și la rugăciunea în comun, căci lor li se poruncește în 1Corinteni 14:34,35: „**Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbescă; ci, să fie supuse [bărbaților], după cum zice și legea. Dar dacă vreau să învețe ceva, să întrebe acasă pe bărbații lor; pentru că este rușinos pentru femeie să vorbească în adunare.**”

Este interesant că cuvântul „**să tacă**” din v.28 unde este vorba de vorbitorii în limbă, provine din aceiași rădăcină în limba greacă (gr. siga,w) cu expresia: „**să tacă**” din v.34, unde este vorba de femei. Astfel dacă spunem vorbitorilor în limbă „**să tacă**” și să nu vorbească în limbi fără tălmăcire în cadrul închinării în comun, atunci ca să fim consecvenți, trebuie să le spunem și surorilor și musafirilor „**să tacă**” în cadrul rugăciunii în comun. Și atunci surorile nu vor mai putea nici să cânte nici să se roage la închinarea

în comun, ceea ce ar fi în contradicție cu texte din Biblie, ca de pildă: Fapte 1:14; 21:5; etc.

Și în acest caz, întrunirile adunării, nu ar mai fi pentru surori, și pentru musafiri, o casă de rugăciune pentru toate națiunile (Matei 21:13; Isaia 56:7).

Dar bine că nu așa stau lucrurile, versetele din 1Corinteni 14:26-28, se referă la slujirea individuală și nu la închinarea în comun. În plus, Pavel era pentru vorbirea în alte limbi, ea putea fi exercitată în particular, acasă, în închinarea comună din adunare, însă când e vorba de slujirea individuală a mădularilor, pentru zidirea adunării, el era împotriva, dacă nu se făcea pe rând și cu interpretare.

În plus, el nu vrea să spună că la o întrunire să vorbească maxim trei, așa cum interpretează teologii, căci atunci s-ar contrazice singur, căci el spune în v. 5: **„eu vreau să vorbiți voi toți în limbi”**. Dar atunci la ce se referă fraza: **„să vorbească doi sau cel mult trei”**? Se referă la faptul de a nu trece la o a patra vorbire în limbi, dacă primele trei nu au fost tălmăcite în adunare. După cum, după trei profeții date de trei profeți, erau necesar timp pentru a judeca profețiile și a găsi interpretarea corectă (1Corinteni 14:29-31), tot așa după maxim trei vorbiri, trebuia dată interpretarea limbilor, fie pe rând, fie după ce s-au epuizat toate cele trei vorbiri în limbi. Însă după ce s-a dat interpretarea celor trei vorbiri anterioare, puteau continua alții vorbitori în limbi, pe rând, maxim trei, ca apoi din nou să se tălmăcească. Sau după trei vorbiri în limbi tălmăcite, se putea cânta, predica sau face altceva în adunare, ca apoi să vină iarăși o sesiune de trei vorbiri în limbi tălmăcite.

De fapt dorința lui Pavel exprimată în 1Corinteni 14:5,39 era: **„Iar eu vreau să vorbiți voi toți în limbi, dar mai mult ca să profețiți... Așadar, frații mei, râvniți profețirea; și nu opriți vorbirea în limbi.”**

O obiecție care se aduce împotriva vorbirii în limbi, în cadrul rugăciunilor în comun, este textul din 1Corinteni 14:23, unde se spune: **„Deci, dacă are să se strângă adunarea întreagă într-același loc, și toți au să vorbească în limbi, dar au să între niște oameni simpli sau necredincioși; nu vor zice că sunteți nebuni?”**

Vedeți vor spun ei, a ne ruga în comun prin vorbirea în alte limbi, este o nebunie, chiar și Pavel o condamnă.

Problema ce se ridică este dacă fraza **„toți au să vorbească în limbi”**, se referă la o rugăciune în comun, toți deodată, sau la

rugăciuni pe rând, ale întregi adunări? Textul nu ne spune dacă toți cei care vorbesc în limbi, o fac deodată, sau pe rând, însă contextul textului ne poate ajuta să găsim interpretarea corectă, dacă se referă la rugăciunea pe rând a tuturor fraților sau cea în comun.

În v.6-22, apostolul Pavel enumera 10 argumente contra vorbirii în limbi în adunare, în cadrul slujirii individuale fără tălmăcire, căci despre rugăciunea și cântarea **individuală** este vorba în context (vezi v.13-17), deci el nu vorbește de rugăciunea în **comun** în context.

Aceste argumente contra vorbirii în limbi fără tălmăcire, în slujirea pe rând, individuală, sunt următoarele: această vorbire nu aduce folos (v.6), nu aduce cunoștință, descoperire (v.6), nu dă sunete distincte, deci nu pregătește pe credincios de acțiuni concrete (v.7,8), este ca o vorbire în vânt, degeaba (v.9), nu unește pe credincioși, fiind ca niște străini, unii pentru alții, căci nu vorbesc cu înțeles (v.11), nu zidește (v.13), mintea este fără rod (v.14), fratele tău nu poate fi în comuniune cu tine căci nu știe ce spui și nu poate spune amin la rugăciunile tale în limbi (v.16), Pavel spune că în slujirea individuală, fie în fața fraților sau în mijlocul adunării, face mai mult 5 cuvinte spuse cu mintea, decât 10.000 de cuvinte în alte limbi (v.19), cei ce vorbesc în limbi fără interpretare sunt copii la minte (v.20), el continuă aducând al 10 argument, de data aceasta din Scripturile Vechiului Testament, el citează din Isaia 28:11 și trage concluzia: **„limbile sunt un semn...pentru cei necredincioși”** adică Pavel vrea să spună că după cum Dumnezeu în vechime a vorbit prin Babilonieni, și aceștia erau necredincioși, tot așa Dumnezeu vorbește prin Corinteni, dar această vorbire în limbi pe rând, fără interpretare nu este după voia lui Dumnezeu; ci, este apanajul celor necredincioși, ca a Babilonienilor, ca a celor de la turnul Babel (Geneza 11:7).

După aceste 10 argumente, el mai aduce un argument: **„....dacă are să se strângă adunarea întreagă într-același loc, și toți au să vorbească în limbi, dar au să intre niște oameni simpli sau necredincioși; nu vor zice că sunteți nebuni?”**

Deci acest text este parte dintr-un context bogat de 11 argumente împotriva vorbirii în limbi **ca slujire individuală** fără tălmăcire. El nu era împotriva rugăciunilor în comun în limbi, ca aceleora de la Penticosta (Fapte 2); ci, a slujiri pe rând în adunare cu acestea.

Iar dacă interpretăm că **„toți au să vorbească în limbi”**, se referă la rugăciunea în comun în limbi, păi atunci nu numai că scoatem textul

din contextul dinainte, dar atunci trebuie să interpretăm ca să fim consecvenți și v.24 că se referă la o vorbire profetică în comun, căci textul precizează: „**Dar dacă toți au să profetească, însă are să intre cineva necredincios sau un om simplu; el este convins de toți, este judecat de toți. Cele ascunse ale inimii lui se fac arătate; și astfel, căzând cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, vestind că într-adevăr Dumnezeu este între voi. Deci cum este, fraților? Când aveți să fiți strânși împreună, fiecare are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are o vorbire în limbă, are o traducere; toate să fie făcute pentru zidire.**”

Să ne imaginăm o adunare în care intră un necredincios, și toți **deodată** profetesc, și îi descoperă toți **deodată** tainele inimii, oare ar fi zidit, ar mai înțelege ceva? Ar mai fi el convins de toți, judecat de toți? Cu siguranță nu, aici este vorba ca toți să profetească din adunare, dar **nu deodată**; ci, **pe rând**, așa necredinciosul ar fi zidit, și cercetat. Căci însuși textul spune în continuare, și clarifică modul în care toți profetesc sau slujesc după darul lor, și nu e vorba de o slujire sau o vorbire *simultană*, ci *pe rând*, observați ce spune v.26 ca o continuare la v. 23-25: „**Când aveți să fiți strânși împreună, fiecare are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are o vorbire în limbă, are o traducere; toate să fie făcute pentru zidire.**” Deci toți împreună suntem strânși, toți putem vorbi în limbi, profeții, sau face altceva, dar pe rând, cuvântul cheie care indică slujirea individuală este „**fiecare**”, și tot așa trebuie să înțelegem și v. 23, dacă toți vorbesc în limbi, pe rând, pentru cel necredincios este o nebunie fără tălmăcire. Închipuiți-vă că în adunarea dvs. toți membrii se ridică în picioare, sau merg la amvon în față, și vorbesc pe rând în limbi, rugăciuni în limbi, cântări în limbi, și musafirii nu înțeleg nimic, „**nu vor zice că sunteți nebuni?**”

Deci e clar, că vorbirea în limbi din v.23, a adunării se referă la vorbirea în limbi *pe rând*, această interpretare fiind în armonie cu contextul.

Deci regulile de exercitare a darului vorbirii în alte limbi din 1Corinteni 14:26,27, se referă la slujirea individuală din cadrul adunării nu la rugăciunea în comun, unde conform cu Fapte 2:1-13; 10:43-46; 11:15-18, putem să ne rugăm în comun toți în limbi fără a fi nevoie să tălmăcim, căci la rugăciunea în comun fiecare se concentrează la ceea ce spune el, nu la ceea ce spun ceilalți din adunare.

În ce privește darul profeției (prorociei), și aici există o dilemă, Pavel spune: „**Iar eu vreau să vorbiți voi toți în limbi, dar mai mult ca să profetiți...**” sau: „**să proorociți toți, dar unul după altul**” (BC) dar pe de altă parte spune (v.29-32): „**Iar profeții să vorbescă doi sau trei, și ceilalți să judece.**”

Păi acum pot profeți *toți* sau doar *trei*?

Răspunsul e clar, ca și în cazul vorbirii în alte limbi, pot profeți toți, dar după trei profeții, e nevoie să se dea timp pentru judecarea, analizarea și interpretarea acestor prime trei profeții, de aceea Pavel spune în continuare: „**...ceilalți să judece. Dar dacă altuia șezând, are să i se descopere ceva; cel dintâi să tacă. Pentru că puteți toți să profetiți, câte unu; pentru ca toți să învețe și toți să fie îndemnați. Și, spiritele profeților sunt supuse profeților**”. Astfel după o profeție dacă un alt profet are o descoperire trebuie să o spună, poate e chiar interpretarea primei profeții, sau a primei viziuni. Dar chiar dacă nu se primește vreo descoperire, vor vorbi doar trei profeți pe rând, ca după aceea să se dea timp de analiză, judecată, interpretare și aplicare a profețiilor, ca numai după aceea să se treacă la altceva: rugăciune, predică cântare, etc. și apoi din nou la vorbirea altor trei profeți, după care are loc din nou, timpul de analiză și interpretare. Astfel se poate ajunge ca toți să profetească fie direct, fie dând interpretarea profețiilor.

Astfel toți creștinii pot profeți, deci pot vorbi călăuziți fiind, cu următoarele condiții: **1.** toate să se facă spre zidirea și nu spre a atrage atenția asupra persoanei noastre, astfel nu vom căuta ca noi să vorbim mai mult, sau să avem ultimul cuvântul; ci, vom căuta să ne deschidem gura numai după ce suntem siguri că ceea ce spune îl înalță pe Isus (Ioan 16:13,14) și zidește cu adevărat adunarea din punct de vedere spiritual. Astfel dacă nu suntem siguri că vom edifica trupul lui Christos, atunci mai bine tăcem. **2.** „**să proorociți toți, dar unul după altul**” (BC), deci trebuie să vorbim pe rând, căci Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al ordinii (1Corinteni 14:33), ba mai mult, chiar să ne dăm întâietate unii altora (Romani 12:10), considerând că ceilalți poate au un mesaj mai important ca al nostru (Filipeni 2:3,4). **3.** Cei ce au slujba de profeți, pot vorbi la prima sesiune de profeții, cel mult trei, și pe rând, în timp ce adunarea judecă mesajul, după cum se spune: „**cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece**” (BC) **4.** Apoi, după rostirea unui mesaj de către profet, sau după ce vor vorbi maxim cei

trei profeți, vom lăsa timp ca alți însuflețiți de spiritul profetic, să vorbească pentru a putea completa eventual prin altă descoperire cuvântul rostit de ei, după cum se spune: **„Și dacă este făcută o descoperire unuia care șade jos, cel dintâi să tacă”** (BC). Această vorbire ulterioară poate fi atât completare sau aplicare la mesaj, cât și posibile comentarii și descoperiri la judecata asupra unei prooroci făcute cu glas tare de către unii frați. De asemenea, un frate poate mărturisi ce luminează și rezolvare i-a adus profeția, după cum spune și Pavel: **„va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru”** – 1Corinteni 14:25-32.

În concluzie: vorbire în limbi se poate exercita fără tălmăcire la rugăciunea în comun (Fapte 2:4-12; 10:44-46), însă la slujirea individuală, pot vorbi (rugăciune, cântare, vorbire), maxim trei bărbați în limbi, pe rând, ca apoi obligatoriu să se tălmăcească fie pe rând, fie după cele trei vorbiri (1Corinteni 14:13,27-28). Ca apoi eventual să continue ciclul de trei vorbiri plus tălmăcire.

Profeții vor vorbi pe rând, dar după ce se vor da maxim trei profeții, trebuie lăsat timp pentru a fi judecate, analizate și interpretate de ceilalți frați (1Corinteni 14.29), ceilalți vor putea completa cu alte dezvăluiri și revelații (1Corinteni 14:3,26). Fie ca Dumnezeu să ne ajute să exercităm darurile după voia Lui, în dragoste pentru zidirea corpului lui Christos.

6. CUM SĂ-ȚI AFLI DARUL SPIRITUAL?

După cum am văzut fiecare credincios **are cel puțin un dar** (1Petru 4:10), sunt unii care au mai multe daruri (1Timotei 2:7), dar chiar dacă așa stau lucrurile, El nu trebuie să se laude, ca și cum ar fi meritul lui, deoarece dacă are un dar îl are pentru că l-a primit, și aceasta nemeritat, căci darurile lui Dumnezeu sunt daruri ale harului (kharisme), adică daruri primite fără a le merita.

Pentru a descoperi darurile din tine date de Spiritul Sfânt, este în general nevoie de un proces ce comportă câteva faze, după cum urmează:

FAZA PRELIMINARĂ:

1. Cunoașterea darurilor existente; 2. Să ai credința că ai primit cel puțin un dar;
3. Rugăciune pentru a-ți fi dezvăluit în mod sigur darul. 4. Vei avea o înclinație spre acel dar.

FAZA ACTIVĂ:

5. Activitatea cu darul pe care îl ai, lucrând prin el; 6. Adunarea devine conștientă de darul tău și se bizuie pe tine în acele domenii; 7. Posibilitatea primirii unei slujbe sau misiuni pe baza darului pe care îl ai. Pe lângă toate acestea, chiar dacă ai mai multe daruri spirituale trebuie să înțelegi că unul trebuie să fie prioritar, și pe acela îl ai în mod pregnant în ființa ta.

Chiar dacă sporadic poți manifesta multe daruri (Marcu 16:17-20), darul pregnant este identificarea ta. În 1Corinteni 12:29,20, se spune: „**Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?**”

În timp ce toți creștini pot manifesta în anumite momente, darul profetic, darul învățaturii, darul vorbirii în limbi, doar cei ce îl folosesc mult un dar, poate fi descris ca fiind cel care îl are, de aceea Pavel întreabă: „**Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?**”

Pentru că nu toți au slujba de profet sau darul pregnant de prorocie, chiar dacă toți pot proroci (1Corinteni 14:5,31). Pot exista profeți, cei cu slujba de profeți, cei cu darul profeției, și cei care profețesc ocazional, care au un dar mai mic și sporadic sau rar se manifestă.

Care sunt criteriile pentru care Dumnezeu dă darurile spirituale?

Cu siguranță Dumnezeu ține cont de aptitudinile noastre naturale, înăscute când ne dă vreun dar al harului, prin Spiritul Sfânt, deoarece Tatăl nostru știe că nu ne bucurăm de cadoul lui, decât dacă este adaptat personalității noastre. În mod asemănător, cum un părinte ține cont de înclinațiile copilului, când îi face vreun cadou, ne dorind să-l stânjenească, tot așa și Tatăl creștinește. Bineînțeles pot fi și excepții de la această regulă, după cum reiese din relatarea cu Moise, când Dumnezeu a vrut să-I dea lui Moise posibilitatea de a vorbi inspirat de Dumnezeu, fără bâlbâieli, totuși nu a trecut peste dorința lui Moise, care nu se considera apt pentru a vorbi în fața lui Faraon, și poate că l-ar fi speriat sau stânjenit un astfel de dar fiind obișnuit cu vorbirea lui bâlbâită, de aceea Dumnezeu l-a dat acest dar și posibilitatea de vorbi în fața Faraonului lui Aron, fratele lui, care din naștere avea o astfel de aptitudine (Exod 4:10-16).

Un alt criteriu de împărțire al darurilor este cel al nevoilor. Astfel darurile se dau în funcție și de necesitățile din adunare, sau cele pentru lucrarea lui Dumnezeu, de pildă darul iscusinței manuale din Exod 31:1-3, nu apare decât în câteva epoci, când era nevoie de construcții sau lucrări materiale pentru Dumnezeu (Exod 28:3; 35:30-35; 38:23; 1Regi 7:14; 2Cronici 2:14), dar el nu apare în Noul Legământ pe listele de daruri, pentru că în Noul Legământ, noi slujim într-un templu spiritual nu material, pentru a avea nevoie de clădiri impunătoare ca templu din Ierusalim, sau haine speciale ca preoții din Vechiul Legământ. Totuși acest dar poate apărea în construcția caselor de rugăciune.

Pe lângă toate acestea putem ști ce dar am primit, luând în considerare criteriu eficienței, de pildă nu avem darul evanghelizării dacă nimeni nu se convertește la vestirea noastră, nu avem darul de învățător dacă oamenii nu se simt învățați când ne ascultă, sau nu avem darul profeției, dacă profețiile noastre nu aduc încurajare, zidire, mângâiere (1Corinteni 14:3).

7. CUM SĂ-ȚI DEZVOLȚI DARURILE PE CARE LE AI?

Este posibil să-ți dezvolți darul primit ? Să lăsăm ca Biblia să răspundă la această întrebare, în 2Timotei 1:6 se spune: „**să înflăcărezi darul lui Dumnezeu**” GBV (n.s. să reaprinzi, să reînsuflețești), iar în NW: „**Să ațâți ca pe un foc darul lui Dumnezeu.**” În casele evreilor, focul uneori consta numai din niște tăciuni aprinși, aceștia putea fi ațâțați pentru a da căldură mai mare (Osea 7:4). Prin urmare, prin sfatul lui Pavel, noi suntem încurajați să reaprindem sau să ațâțăm darurile Spiritului, fiind mai receptivi și mai maleabili în mâna Creatorului, dând la o parte orice piedici din calea acțiunii Spiritului Sfânt (1Tesaloniceni 5:19).

În plus Spiritul Sfânt nu poate lucra din plin în noi dacă noi suntem nepăsători față de darul pe care îl avem, astfel noi trebuie să fim o conductă a Spiritului Sfânt, nu un blocaj, pentru a realiza acest lucru trebuie să avem în vedere 3 aspecte:

1. Exersarea – După cum darurile înnăscute au nevoie de exercițiu și repetiție pentru a-și dezvolta talentul, tot așa stau lucrurile și cu darurile date de Spiritul Sfânt, deoarece dacă nu exersăm le putem pierde sau atrofia ca mușchii, care dacă nu sunt folosiți, slăbesc. Să nu uităm că cine a făcut negoț cu talanți, adică și-a folosit darurile spirituale, a primit alți talanți, dar cel ce și-a îngropat talentul, l-a pierdut și pe cel ce la avut (Matei 25:15-30). Astfel exercițiu este important spre a ne deprinde să folosim darul primit, și să-l dezvoltăm (comp. cu Evrei 5:14).

2. Colaborarea – Este un alt aspect care ne poate ajuta ca să ne folosim în mod corect și cât mai ziditor darul primit, căci după cum o lampă cu ulei trebuie reglată și întreținută pentru a arde bine, tot așa colaborând cu cei cu experiență, putem să învățăm să ne folosim într-un mod eficient darul.

Un exemplu Biblic în această privință este cel al colaborării între apostolul Pavel și Timotei, cu siguranță că tânărul Timotei a fost ajutat de experiența și sfaturile lui Pavel, devenind și El la rândul lui un bun apostol, deoarece l-a imitat pe Pavel (Filipeni 2:19-22; 2Timotei 3:10; 4:5). De asemenea, apostolul Pavel a putut să-I sfătuiască pe Corinteni în ce privește vorbirea în limbi, căci El vorbea în limbi mai mult ca ei toți (1Corinteni 14:18). Tot la fel și în

prezent cooperarea și colaborarea sunt vitale pentru cizelarea noastră, dându-ne discernământul potrivit să știm cum să ne folosim darul.

Acest lucru l-au făcut și cei din Vechiul Legământ, de exemplu fii profeților din timpul lui Elisei (2Regi 4:38-44; 6:1-7). De aceea este bine dacă avem în adunarea din care facem parte oameni cu aceleași daruri ca și noi, să colaborăm strâns cu ei, pentru a putea servi corpul lui Christos mai bine, prin manifestarea darurilor spirituale. De exemplu cei ce au darul de învățători, este bine să-și fixeze ținte comune pentru instruirea adunării, și să se sfătuiască unii cu alții pentru a-i învăța pe credincioși cât mai sistematic, concret și practic. Tot la fel pot face păstorii adunării, cei ce au darul milosteniei pot face și ei front comun pentru a-I sprijini pe cei în nevoie. Să nu uităm principiul din Proverbe 1:5 indiferent ce daruri avem: **„Să asculte și înțeleptul și-și va mări știința...”**.

3. Finisarea și Formarea – Este vorba de două aspecte la acest capitol, după cum urmează:

a) Formarea spirituală: Kharismele fiind daruri spirituale, se dezvoltă în măsura în care Spiritul lui Dumnezeu va avea o mai mare libertate de desfășurare în noi, aceasta implică să fim spirituali, adică activi în rugăciune, în depunerea mărturiei despre Christos, în participarea activă la întrunirile creștine, în zile de post, etc. Să nu uităm că Corinteni aveau toate darurile (1Corinteni 1:7) și totuși nu erau spirituali ci carnali (1Corinteni 3:1-3), având înclinații rele și egoiste, de aceea faptul că avem daruri spirituale și activăm cu ele, nu înseamnă că putem uita de a avea deprinderi spirituale, care ne pot ajuta să devenim oameni echilibrați, maturi care prin exercițiu să ne deprindem să deosebim binele de rău și care au din abundență roadele Spiritului Sfânt, care indică că suntem spirituali (Galateni 5:22-24)

În plus, să-l lăsăm pe Tatăl ceresc să ne curețe de orice lucru din omul cel vechi, pentru a aduce cât mai multă roadă (Ioan 15:2).

b) Formarea Biblică: Pentru orice dar e nevoie de cunoștința adevărului care vine prin Biblie, astfel indiferent cât de mulți ani ai de când ești creștin, indiferent de experiența ta, de darurile tale, de evlavie și râvnă ta, dacă nu ai o cunoștință exactă Biblică, îți poți exercita darul în mod greșit sau insuficient (comp. 1Corinteni 1:7 cu 15:34). Un exemplu elocvent în această privință este cel al lui Solomon, care avea darul cuvântului de înțelepciune, într-un mod minunat, dar nici acest dar nu l-a scutit să citească cartea legii în

fiecare zi, după porunca dată pentru regii din Israel (Deuteronomul 17:18,19), cine știe, dacă nu chiar aceasta să fi fost cauza pentru care la bătrânețe Solomon a căzut în idolatrie influențat de soțiile străine, căci dacă citea zilnic cartea legii, ar fi găsit porunca de a nu se căsători cu femei din alte națiuni și poate nu ar fi căzut în idolatrie, de aceea să nu ne încredem prea mult în înțelepciunea noastră și în aptitudinile noastre (1Regi 11:1-10 comp. cu Deuteronomul 7:3,4).

Cum să-ți pui darul în valoare pentru slujirea altora ?

Să nu uităm că darurile Spiritului Sfânt le primim nu pentru a ne lăuda cu ele sau a ieși în evidență, ca și cum ar fi meritele noastre că le-am primit (1Corinteni 4:7), nici pentru a sluji propriilor interese, ca și corintenii, care căutau vorbirea în alte limbi pentru zidire proprie, și nu tălmăceau pentru ca adunarea să fie edificată (1Corinteni 14:6-19,27,28). Să nu uităm că darurile sunt date **„spre folosul tuturor”** și **„pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”** (1Corinteni 12:7; Efeseni 4:12). Astfel darurile trebuie să promoveze progresul spiritual, creșterea iubirii și a unității nu a dezbinării, ele fac bine în corpul lui Christos. Îți folosești tu darul pentru a susține iubirea și unitatea ? Nu uita că corpul lui Christos se zidește și crește în dragoste (Efeseni 4:15).

Ca să-ți pui cât mai bine darul în valoare, trebuie să activezi, în diferite ramuri ale adunării creștine, așa vei căpăta încredințarea darului primit. De exemplu poți să activezi în ajutarea văduvelor și a orfanilor, în a ajuta material pe cei săraci, în lucrarea de predicare a evangheliei și în facerea de discipoli, în primirea noilor veniți la programele creștine, în a da îndemnuri fraților, a ține discursuri în adunare dacă ești bărbat, a vizita pe frații căzuți de la adevăr sau pe cei bolnavi și deprimati, a te ocupa de biblioteca adunării, a te ruga și mijlocii pentru diferite cauze, a face curățenie în biserică, etc.

În corpul lui Christos este nevoie de toți, și nu este loc în viața unui creștin de lenevie, ci de a fi cât mai sârguincioși, căci celui ce are i se va mai da, dar celui ce nare i se va lua și ceea ce i se pare că are (Matei 25:29; Luca 8:18).

Calea Creștină
2021 – Arad
caleacrestina@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro